

101 CÂU CHUYỆN TRUYỀN ĐỘNG LỰC

Tác giả: **Đàm Thu Chung**

Và Ban Chuyên gia Nghiên cứu Phát triển tiềm năng con người

1. Ms. Nguyễn Tường Vân
2. Ms. Jullia Nguyễn
3. Ms. Hùng Nguyễn
4. Ms. Hồng Loan
5. Ms. Đặng Thanh Quý
6. Ms. Sara Lê
7. Ms. Võ Hoài Danh
8. Ms. Nguyễn Thị Mỹ
9. Ms. Thủy Bùi
10. Ms. Đoàn Trang

Link Face Book: <https://www.facebook.com/damthuchung>

Link Youtube: <https://www.youtube.com/c/DamThuChung>

1. Chiến thắng

Tại thể vận hội dành cho người khuyết tật, có chín vận động viên cùng tập trung trước vạch xuất phát để tham dự cuộc đua 100m.

Khi súng hiệu lệnh nổ, tất cả đều lao tới quyết tâm giành chiến thắng. Trừ một cậu bé. Cậu bé bị vấp té liên tục trên đường đua. Cậu cố đứng dậy, nhưng rồi lại té xuống.

Mọi người vẫn đang chạy phía trước cậu, cố hướng về đích đến. Và cậu bật khóc. Tám người kia nghe tiếng khóc, họ giảm tốc độ và ngoái nhìn lại. Và không ai bảo ai, họ cùng quay trở lại.

Một cô gái bị Hội chứng Down dịu dàng cúi xuống hôn cậu bé: “Như thế này em sẽ cảm thấy tốt hơn”.

Cô gái nói xong, cả chín người cùng khoác tay nhau sánh bước về đích.

Khán giả trong sân đồng loạt đứng dậy vỗ tay vang dội.

Đối với họ, cả chín vận động viên trong cuộc đua của người khuyết tật hôm đó đều là người chiến thắng. Một chiến thắng xứng đáng.

Mãi về sau, những người chứng kiến vẫn còn truyền tai nhau câu chuyện cảm động này.

2. Đấu trí với thợ săn

Con quạ, con rùa, con hươu và chuột đồng đều là bạn thân của nhau, chúng thường vui chơi cùng nhau. Một hôm, con quạ đang kiếm ăn trong rừng thì phát hiện con hươu bạn mình bị nhốt trong chiếc bẫy. Lúc này, hươu đang tuyệt vọng cố giải thoát. Quạ lập tức bay đến bên hươu nói: “Bạn thân yêu! Bạn đừng sợ! Chỉ cần chúng ta ở bên nhau thì bạn sẽ không có chuyện gì đâu. Mình gọi chuột đồng đến đây để bạn ấy cắn đứt chiếc lồng này!”. Nói xong nó liền bay đi tìm chuột đồng.

Không lâu sau, quạ gặp chuột bay trở lại. Sau khi rùa biết chuyện cũng cố gắng bò đến đó.

Lúc này, người thợ săn cầm cung đến. Chuột đồng đang gấp rút cắn đứt chiếc lồng trước khi thợ săn đến, sau đó nó chui xuống hang, còn quạ thì bay lên trời. Con rùa nhanh chóng bỏ trốn nhưng nó không chạy nhanh được chỉ có thể bò từ từ.

Cả ba người bạn đều nhìn thấy rùa bị bắt vừa lo vừa nóng lòng. Bất luận thế nào chúng cũng không thể để mất người bạn này, thế là cả ba cùng nhau thương lượng Cuối cùng, chuột đồng có một ý kiến rất hay.

Chuột đồng nói: “Chúng ta nhất định sẽ cứu được bạn rùa. Hươu à! Bạn chạy nhanh hãy chạy đến trước cửa người thợ săn đến gần nơi có nước giả chết; còn quạ, bạn sẽ đậu lên người hươu, giả vờ như đang ăn thịt của cậu ấy. Gã thợ săn tham lam này nhất định sẽ nghĩ: “con hươu này chết rồi. Nhất định ông ấy sẽ bỏ rùa xuống đất. Còn mình, sẽ nhanh chóng đến cắt đứt dây cho rùa, để cậu ấy bò xuống nước, sau đó mình chạy trốn vào bụi cây. Khi gã thợ săn đến gần hươu thì hươu phải nhanh chóng bỏ chạy.

Tất cả tiến hành theo kế hoạch. Gã thợ săn nhìn thấy con hươu “Chết” bên bờ hồ và có một con quạ đang ăn thịt nó, quả nhiên ông ấy đã bỏ rùa xuống. Rùa con vừa được đặt xuống đất thì chuột đồng nhanh chóng chạy đến để cắn đứt dây trói của rùa để rùa

chạy xuống nước. Lúc này, theo tiếng bước chân của gã thợ săn mà hươu cũng đã bỏ chạy, còn chuột nhanh chóng trốn vào bụi cây.

Gã thợ săn thấy con hươu “Chết” bỏ chạy, cứ ngỡ mình đang mơ! Khi ông ấy quay lại thì mới phát hiện con rùa đã mất. Ông nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra và về nhà với tay không. Còn bốn người bạn thì sao? Không cần phải nói, chúng lại tiếp tục một cuộc sống vui vẻ.

3. Sự tín nhiệm của bạn bè

Ngày xưa, ở Phần Lan có một thanh niên tên Maiker phạm tội nặng với vua nên bị xử tội chết.

Maiker là một người con hiếu thảo, trước khi chết, anh hy vọng có thể gặp mặt mẹ mình lần cuối nơi phương xa kia để quỳ lạy xin mẹ tha tội bất hiếu vì không thể phụng dưỡng mẹ đến cuối đời. Anh đưa thỉnh cầu này lên cho nhà vua. Nhà vua cảm động trước lòng hiếu thảo của anh, nên đã đồng ý cho anh về thăm mẹ với một điều kiện là anh phải tìm một người thế chỗ cho anh trong thời gian anh về từ biệt mẹ. Đây xem ra là một điều kiện không thể thực hiện được, vì không một ai dám mạo hiểm lấy mạng sống của mình ra cá cược cả. Nhưng biển người mênh mông, có một người đến thế chỗ cho Maiker, đó chính là bạn thân của Maiker tên là Galileo. Sau khi Galileo vào tù, Maiker lập tức về quê. Mọi người im lặng chờ đợi kết quả. Ngày lại ngày trôi qua mà Maiker vẫn chưa trở về. Ngày hành hình cận kề, vẫn chưa thấy bóng của Maiker đâu. Mọi người đều trách móc người bạn bội bạc và nói là Galileo thật ngu ngốc tự tìm đến cái chết.

Ngày hành hình là một ngày mưa, Galileo bị giải đến pháp trường, mọi người đều tiếc thay cho anh. Nhưng ngồi trên xe áp giải sắc mặt của Galileo không những không có chút sợ sệt mà còn rất ung dung đối diện với cái chết sắp đến. Trống điểm giờ hành hình vang lên, có người tra còng vào cổ Galileo, những người nhát gan sợ đến nhắm cả hai mắt lại không dám nhìn và thậm chí nguyện rửa Maiker. Nhưng đúng vào lúc nghìn cân treo sợi tóc này thì Maiker xuất hiện, anh ấy vừa chạy vừa la lớn: “Tôi đã trở về! Tôi đã trở về!”

Đây đúng là một cảnh cảm động nhất thế gian. Mọi người cứ ngỡ mình nằm mơ nhưng đó là sự thực. Tin này truyền đến nhà vua, nhà vua biết tin cũng ngỡ mình nằm mơ. Vua cảm động trước tình bạn của hai người và truyền lệnh xóa tội chết cho Maiker.

Đây là một câu chuyện có thật, không những làm cảm động lòng người mà còn làm chiếu sáng nhân cách con người. Mấy ngàn năm nay, có rất nhiều câu chuyện liên quan đến tình bạn nhưng kì thực nó chỉ cần có hai chữ “tín nhiệm”.

4. Giá trị của hòn đá:

Có một học trò hỏi thầy của mình rằng: Thưa thầy! Giá trị của cuộc sống là gì ạ? Người thầy lấy một hòn đá trao cho học trò: “Con mang hòn đá này ra chợ nhưng không được bán nó đi. Chỉ cần để ý xem người ta trả giá nó bao nhiêu.”

Vâng lời Thầy, học trò mang hòn đá ra chợ bán. Mọi người không hiểu tại sao anh lại bán một hòn đá xấu xí như vậy. Ngồi cả ngày, một người bán hàng rong thương tình đã đến hỏi và trả giá hòn đá 1 đồng. Người học trò mang hòn đá về và than thở: Hòn đá xấu xí này chẳng ai thèm mua cũng có một người hỏi mua với giá một đồng thầy. Người Thầy mỉm cười và nói: :Tốt lắm! Ngày mai, con hãy mang hòn đá này ra tiệm vàng và bán cho chủ tiệm. Nhớ là chủ tiệm vàng có mua cũng không được bán. Người học trò rất bất ngờ khi chủ tiệm vàng trả giá hòn đá là 500 đồng. Anh há hức hỏi Thầy tại sao lại như vậy. Người thầy cười và nói: Ngày mai con hãy đem hòn đá ra tiệm đồ cổ nhưng tuyệt đối đừng bán nó, chỉ hỏi giá mà thôi. Người học trò làm theo lời thầy dặn. Sau một hồi xem xét thì anh vô cùng ngạc nhiên khi chủ hiệu trả giá hòn đá là cả một gia sản hiện có anh vẫn nhất quyết không bán và kể lại với thầy. Lúc này, người thầy mới chậm rãi nói: Hòn đá thực chất chính là một khối ngọc cổ quý giá, đáng cả một gia tài và giá trị cuộc sống cũng như hòn đá kia. Có người hiểu và có người không hiểu. Với người không hiểu và không thể cảm nhận thì giá trị cuộc sống chẳng đáng một xu. Còn với người hiểu thì nó đáng giá cả một gia tài. Hòn đá vẫn vậy, cuộc sống vẫn thế. Điều duy nhất tạo nên sự khác biệt là sự hiểu biết của con và cách con nhìn nhận cuộc sống. Bài học: Mỗi người có cách định giá khác nhau về thành công hay hạnh phúc. Hãy tôn trọng sự lựa chọn của mỗi người và làm cho đời mình trở nên giá trị theo cách của mình. Chỉ có bạn mới quyết định được cuộc sống của bạn.

5. Đến từ trái tim

Có một nhà điêu khắc đang khắc gọt từng nhát dao lên một khối đá cẩm thạch hiện. Một em bé trai đứng gần đó nhìn ông ta một cách hiếu kì. Khối đá cẩm thạch này dần dần hiện lên phần đầu, bờ vai, cánh tay, thân hình. Tiếp theo là tóc, đôi mắt, tai, mũi, miệng. Thế là một em bé gái hiện ra trước mắt. Em bé trai cảm thấy rất kinh ngạc liền hỏi nhà điêu khắc rằng: Tại sao ông biết có thiên sứ trong khối đá này. Nhà điêu khắc cười ha hả và nói với em rằng: Khối đá chẳng cho gì chẳng qua là bác đưa sứ giả này ra từ trái tim bác bằng con dao khắc này thôi. Bài học con người ngay cả những việc nhỏ nhất cũng cần phải có tâm lòng, sự kiên nhẫn và dày công mới có thể tạo ra kiệt tác làm rung động trái tim người khác. Vẻ đẹp của nghệ thuật chính là vẻ đẹp thấy được nơi trái tim người nghệ sĩ. Con người lúc đầu giống như khối đá cẩm thạch thô sơ ở trên cần phải được gọt giũa.

Tức là trải qua khó khăn mới trở nên hoàn thiện giữ được những phần tinh tế trong sáng nhất và có thể mang tấm lòng của một thiên sứ. Vì vậy đừng ngại khó khăn thử thách hãy dũng cảm gọt giũa bản thân.

6. Sự lựa chọn

Có hai người phụ nữ đã luống tuổi ngồi tâm sự với nhau về cuộc đời họ. Người phụ nữ thứ nhất lập gia đình sớm và phải nuôi một bầy con. Bà và chồng phải làm việc cật lực để có một mái nhà và lo cho gia đình. Họ sống cùng nhau trong một ngôi nhà ở vùng thung lũng dọc bờ sông. Hai vợ chồng chẳng ai đi đâu quá xa vùng thung lũng. Thời gian trôi qua, con cái họ khôn lớn và có những đứa con của riêng mình. Thế nhưng những năm tháng quá cơ cực vì mưu sinh đã hủy hoại dần sức khỏe của người chồng và qua đời.

Người phụ nữ thứ hai thì ngược lại, bà kết hôn với một người chức cao vọng trọng. Công việc buộc ông phải thường xuyên xa nhà. Bà thường tháp tùng Chồng trong những chuyến công du, vì thế bà đã nhìn thấy rất nhiều vùng đất và con người ở nhiều tầng lớp khác nhau trong xã hội. Mặc dù trong nhà họ đầy ắp đồ vật quý hiếm mang về từ khắp nơi nhưng họ lại không có một mụn con nào. Chồng bà không muốn có con vì sợ chúng cản trở sự nghiệp và bà chấp nhận.

Khi hai người phụ nữ trò chuyện với nhau, họ đều có chung một thắc mắc. Tại sao mọi thứ lại không thể khác đi? Vấn đề là lẽ ra họ có thể sống một cuộc sống khác, nhưng họ đã không thể làm thế. Không thể tìm ra câu trả lời, thế là họ quyết định tìm đến một bà lão được nhiều người nể trọng bởi sự thông thái và lòng tốt của bà.

Bà lão đã chăm chú lắng nghe hai người phụ nữ kể về cuộc sống của họ và những điều có thể xảy ra. Bà lão không mấy ngạc nhiên khi câu chuyện của họ xoay quanh cuộc sống, về những ước mơ chưa thỏa nguyện. Sau khi họ kể xong, bà từ tốn bước đến một chiếc tủ và lấy ra hai chiếc khăn len dệt một màu xám giống hệt nhau. Bà đưa cho mỗi người một chiếc. Sau đó bà đưa thêm cho họ kim khâu và những cuộn chỉ thêu đủ màu.

- Mỗi người hãy tự trang trí chiếc khăn của mình đi. Khi nào xong thì mang chúng đến cho tôi, rồi chúng ta sẽ trò chuyện tiếp.

Cả hai người phụ nữ đều thoáng chút bối rối nhưng họ vẫn làm theo lời bà lão dặn.

Nhiều ngày sau họ trở lại, cầm theo chiếc khăn. Mỗi người đã trang trí toàn bộ một chiếc chăn của mình và bà lão rất hài lòng.

- Chúng ta cùng xem qua nào – Bà lão vừa nói vừa treo hai chiếc chăn lên tường.
- Chà, chà. – Bà khúc khích. – Đúng như tôi đã nghĩ, qua chuyện tôi yêu cầu cả hai trang trí cho chiếc chăn, hai người đã tự kể câu chuyện của đời mình.

Trên chiếc chăn của người phụ nữ đầu tiên là một chuỗi cảnh tượng, những bức tranh minh họa sống động của cuộc đời bà. Đầu tiên có một người đàn ông và một người phụ nữ, rồi họ có những đứa con, những đứa con ấy khôn lớn và sinh ra những đứa con của riêng chúng. Một người đàn ông và một người phụ nữ đang thu hoạch mùa; một ngôi nhà bên dòng sông chảy qua một thung lũng yên bình dưới bầu trời cao rộng. Bà đã dùng gần như toàn bộ số chỉ màu được phát; màu xanh lá cây rực rỡ, màu xanh dương tươi sáng, màu đỏ nồng nàn, màu vàng sặc sỡ, màu tím oải hương dịu dàng và màu cam nhạt êm ái.

Người phụ nữ thứ hai cũng dùng các màu tương tự nhưng những hình ảnh phản ánh cuộc đời bà có phần khác biệt. Trên chiếc chăn của bà là hình ảnh những chuyến xe lửa xinh xịch và những chiếc tàu đập dềnh sóng nước, những vùng sa mạc khô cằn, những rặng núi hùng vĩ, những thành phố nguy nga tráng lệ và những con người trong nhiều kiểu trang phục, nhiều loài động vật với những hình thù và kích cỡ khác nhau.

-Hai người đã tìm đến để hỏi xem liệu cuộc sống của hai người có thể khác đi không và tôi tin là mỗi người đã tự trả lời cho câu hỏi của mình rồi. Sự thật là cuộc sống của cả hai đều có thể khác đi nếu trước đây hai người có sự lựa chọn khác; nếu các bạn rẽ trái thay vì rẽ phải, nếu các bạn nói “không” thay vì nói có. Nếu cuộc sống đã qua của các bạn thật sự không hạnh phúc thì các bạn sẽ kể câu chuyện đời mình theo cách mà bạn mong muốn. Nhưng các bạn đã kể lại đúng những gì đã diễn ra. Rõ ràng là các bạn có thể thay đổi câu chuyện của mình nhưng các bạn đã không làm thế. Từ giờ trở đi hãy nghĩ về những lựa chọn mà mình sẽ thực hiện trong tương lai.

Hai người phụ nữ mang hai chiếc chăn về và tìm một bức tường trong nhà để treo chúng lên. Mỗi sáng khi thức dậy, họ nhìn chiếc chăn của mình và đón chào ngày mới với một nụ cười mãn nguyện. Khi chiều xuống họ lại nhìn chiếc chăn của mình và thầm nguyện một lời tạ ơn.

7. Định luật cây tre

Có một "Định luật cây tre" rất đơn giản nhưng cũng rất khó khăn. Có bao nhiêu người chưa cảm rỗ xong mà đã vội thể hiện, chúc lấy thất bại rồi cuốn cò rút lui?

Thành quả đến từ sự kiên trì

Từ xưa đến nay, cây tre phát triển từ mầm, khi mới mọc thì tốc độ sinh trưởng rất chậm. Đôi khi, chúng mất 4 năm chỉ tăng thêm 3 cm. Nhưng khi đến năm thứ 5, nó sẽ phát triển một cách điên cuồng với tốc độ 30 cm mỗi ngày, và chỉ mất 6 tuần sau đó để đạt chiều cao 15 mét. Theo kinh nghiệm thực tế của một số nông dân, nếu bạn đến rừng tre vào ban đêm trong khoảng thời gian này, bạn còn có thể nghe thấy tiếng tre mọc đót liên tục, tốc độ sinh trưởng nhanh đến như vậy.

Tại sao thời gian ban đầu chúng mọc rất chậm, nhưng sức công phá sau đó lại mạnh mẽ đến vậy? Hóa ra nó dành toàn bộ sức lực cho việc cắm rễ hàng trăm mét dưới đất trong 4 năm đầu tiên. Vì rễ ăn sâu và rộng nên khi “thời tới”, nó phát triển nhanh hơn bất kỳ loại thực vật nào.

“Luật tre” nghe thì có vẻ đơn giản và dễ hiểu, nhưng bao nhiêu năm nay, liệu có được bao nhiêu người vượt qua giai đoạn cắm rễ này để bứt phá về sau?

Cuộc sống cần trải qua một quá trình rèn luyện và phát triển lâu dài. Con người không ngừng làm việc chăm chỉ, không ngừng phát hiện ưu - khuyết bản thân để kịp thời thay đổi hoặc phát huy đúng hướng hơn. Thông qua đó, chúng ta hoàn thiện chính mình mỗi ngày, đến khi đủ khả năng gánh vác trọng trách và gặt hái những thành tựu mới thôi.

Tăng trưởng không bao giờ đạt được trong một sớm một chiều, chỉ có con đường không ngừng tích lũy.

8. Lời xin lỗi thứ 100

Đó là ngày đầu tiên của năm học lớp 10. Do chỉ làm bài kiểm tra nên lớp tôi được cho về sớm, và tôi gọi điện thoại cho cậu ấy:

- Cậu đến đón mình được chứ?
- Được, đợi mình 5 phút nhé!
- Nhanh lên đây!

Lúc ấy là 3 giờ chiều. Và tôi ngồi đợi mãi: 5 phút, 10 phút, 15 phút... cuối cùng thì cậu ấy cũng tới rồi.

- Cậu làm gì mà lâu thế! Sao không ăn, ngủ rồi tắm luôn đi!
- Mình đang xem dang dở một chương trình ti vi hay.
- Cái gì? Xem ti vi à? Tôi leo lên xe cậu ta và không nói thêm một câu nào nữa trên suốt đoạn đường về nhà.

Và đó là lần đầu tiên cậu ấy xin lỗi tôi, nhưng tôi cảm thấy lời xin lỗi ấy không xuất phát từ trái tim mà chỉ là lời biện minh qua quít.

...Tôi khóc òa lên khi cậu ấy xin lỗi lần thứ 59. Rồi lần thứ 60, cậu ấy nắm tay tôi và nói xin lỗi, tôi mơ hồ nhận thấy có chuyện gì đó nhưng cậu ấy lại không thể nói với tôi.

Và điệp khúc “mình xin lỗi” cứ thường xuyên lặp lại cho đến khi tôi không muốn nghe thêm nữa... Tôi đã hét vào điện thoại và đập mạnh ống nghe xuống máy khi nghe lời xin lỗi thứ 99. Từ đó tôi và cậu ấy không gặp nhau nữa. Nhiều khi chuông điện thoại reo, tôi nhấc máy nhưng không thấy đầu dây bên kia lên tiếng. Tôi biết là cậu ấy gọi nhưng vẫn không thèm để ý đến.

Rồi một ngày khi thấy không thể quên được hình ảnh của cậu ấy, tôi tìm đến trường cậu ấy. Nhìn vào lớp nhưng không thấy cậu ấy đâu và khi nghe bạn cùng lớp nói là cậu đã vào bệnh viện, tôi vội vàng chạy ngay đến nơi.

- Cậu bị sao thế? Sao không điện thoại cho mình? Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ấy và tự nhiên òa khóc. Tôi khóc đến lạc cả giọng.

Cậu ấy chớp mắt đôi môi đủ để nói câu “mình xin lỗi” rồi nhắm mắt lại.

Tôi la toáng lên:

- Đừng có mà xin lỗi nữa, cậu mở mắt ra đi...

Tôi nắm chặt lấy tay áo cậu ấy rồi vừa kéo vừa lay để cậu ấy tỉnh lại:

- Tại sao anh lại xin lỗi, tại sao anh không giải thích? Đừng có xin lỗi nữa...anh mà không mở mắt ra là em sẽ không bao giờ tha lỗi cho anh đâu...không bao giờ.

Đó là lời xin lỗi thứ một trăm. Và là lời xin lỗi sau cùng của anh với tôi.

Anh đã không thể chiến thắng căn bệnh ung thư máu...nhưng anh vẫn luôn sống trong trái tim tôi mãi mãi...

Một tháng sau mẹ anh trao lại cho tôi một chiếc hộp, bên trong có nhiều mảnh giấy nhỏ ghi lại lý do những lần phải xin lỗi tôi.

“Lần thứ nhất: Mình không muốn đến trễ nhưng khi vừa bước ra khỏi nhà mình bỗng thấy xây xẩm mặt mày, mình đã cố gắng đến gặp cậu và đã đến được, cậu tha lỗi cho mình nhé!”

“Lần thứ 2...”

“Lần thứ 3..

...Lần thứ 100, là lời xin lỗi anh viết trước khi tôi đến bệnh viện gặp anh: “Mình xin lỗi, mình không muốn bỏ lại cậu một mình trên cuộc đời này nhưng một ngày nào đó mọi việc sẽ khác đi. Mình không thể làm gì hơn, mình xin lỗi...” Kèm theo đó là bức hình chụp anh trong vóc dáng xanh xao nhưng miệng vẫn tươi cười như đang mong chờ tôi tha lỗi.

Khi anh cần tôi nhất thì tôi lại không có ở bên cạnh: - Timmy – em xin lỗi!

9. Tấm thiệp đặc biệt

Buổi sáng, cô con gái nhỏ đáng yêu của tôi nhảy chân sáo từ thùng thư ở cổng nhà và ủa vào phòng như một cơn gió mùa xuân. Nó quàng tay qua cổ tôi và ríu rít khoe: “Bố ơi, có một tấm thiệp trong hòm thư nhà mình”. Thiệp của những người yêu thương nhau.. Hôm nay là ngày 14 tháng 2 mà!

- Chúa ơi! Liệu có phải một cô nàng nào đó thời đại học của bố không nghĩ?

Tiếng con gái tôi vẫn liên thoảng bên tai.

Tôi bần khoản và rón rén cầm lấy tấm thiệp...Giọng cô con gái tiếp tục véo von:

- Cái thiệp đẹp quá phải không bố?
- Ừ! Nhưng không phải gửi cho bố. Có lẽ bác đưa thư kẹp nhầm nó trong số thư gửi đến nhà mình. Con nhìn đi! Đây là địa chỉ của bác hàng xóm. Có thể vợ bác ấy từ Pháp gửi về để mừng ngày Valentine. Phải mang niềm vui này qua cho bác ấy thôi!

Tôi nhấc tay khỏi tấm thiệp một cách khó khăn. Lòng bỗng nhiên hụt hẫng.

- Valentine là ngày gì hở bố? Cô con gái bé bỏng đã nằm cuộn tròn trong lòng tôi và tròn xoe mắt nhìn.
- À, đây là một ngày đặc biệt mà người ta có thể gửi hoa, quà và những tấm thiệp có ghi lời chúc mừng tốt đẹp đến cho những người mà mình yêu mến. Nhưng thường người gửi bao giờ cũng bí mật.
- Tại sao người gửi lại không muốn cho người nhận biết ?
- Có gì khó hiểu đâu ! Đơn giản vì đó là cách mà người ta đem lại cho nhau những niềm vui vừa bất ngờ vừa thú vị, ngọt ngào.

Buổi chiều, mặc dù biết chắc con gái đã mở hòm thư nhưng tôi vẫn muốn làm công việc ấy thêm một lần nữa. Và thật bất ngờ khi trong đó có một tấm thiệp Valentine gửi đến cho tôi. Thiệp có in một bông hồng đỏ lung linh lồng trong hình trái tim có ghi chữ cái tên tôi. Lần này thì chính xác dành cho tôi và tôi đọc được trong ấy những lời yêu thương sâu sắc. Tôi đã sung sướng như thể một đứa trẻ nhận được quà...

Bây giờ Jimmy đã 20 tuổi và bố của cô đã đi xa mãi mãi nhưng cô không thể quên được những xúc cảm trên gương mặt bố trong buổi chiều Valentine ngày ấy khi ông bước ra mở hộp thư trước cổng nhà. Từ ngày mẹ qua đời, không có tấm thiệp nào gửi đến cho bố trong ngày Valentine hàng năm nữa, chỉ trừ lần ấy. Jimmy đã gửi tặng bố tấm thiệp tình yêu trước khi buổi chiều ngày 14 tháng 2 khép lại...

10. Quan trọng hơn quà tặng

Một người phải ra nước ngoài làm việc và để lại vị hôn thê buồn rầu nơi quê nhà. Em đừng quá lo lắng. « Anh sẽ viết thư cho em mỗi ngày » . Anh nói với cô gái. Anh thực hiện đúng lời hứa của mình trong nhiều năm xứ người. Nhưng do quá say mê với thành công, anh vẫn không có ý định quay về quê nhà ngay. Một hôm anh nhận được thiệp báo hỉ của người yêu. Cô báo cho anh biết ngày cưới của mình. Vậy chú rể là ai ? Đó chính là anh bưu tá vẫn ngày ngày mang các lá thư tình ướt át của người yêu gửi cho cô ! Đúng là, khoảng cách dễ làm cho người ta thay lòng đổi dạ.

Chàng trai đáng thương kia chắc chắn sẽ phân trần : « Sao lại như vậy được ? Tôi vẫn không quên gửi cho cô ấy nào thư từ, hoa, quà tặng đắt tiền. »

Khi các mối quan hệ xoay chiều thì người ta viện dẫn một danh sách hàng hà sa số các món quà vật chất đã gửi cho người kia. Chúng ta nói rằng : « Tôi đã cho, đã tặng em/anh vật này, vật nọ...tôi đã thể hiện sự nhớ nhung và quan tâm đến em/anh qua những món quà đó. » Dường như với họ, tình yêu đơn giản chỉ được minh chứng bởi hành động tặng quà.

Tuy quà tặng cũng quan trọng nhưng tình yêu lại đòi hỏi điều hết sức căn bản : sự có mặt của người yêu mình. Đó là trường hợp mà tôi đã thấy qua những nhánh hoa phong lan của mẹ tôi. Khi mẹ tôi vắng nhà lâu, những nhánh hoa này èo uột và có nhánh còn héo tàn. Nhưng khi mẹ tôi xuất hiện, chúng trở nên tươi tốt và nở rộ. Mà mẹ tôi có làm điều gì đặc biệt đâu. Bà chỉ bỏ thêm thời gian trò chuyện và chăm sóc chúng thôi.

Tôi cho là ai cũng đòi hỏi người thân yêu của mình phải có mặt thường xuyên bên họ. Tình yêu về cơ bản là sự cam kết gắn bó với một người. Có thể chúng ta cũng có những cam kết đối với công việc, nghề nghiệp, thú vui, các môn thể thao và câu lạc bộ nào đó, nhưng nói một cách chính xác, những thứ đó không thể yêu ngược lại chúng ta. Chỉ con người mới có khả năng đáp trả lại tình yêu của người khác. Và vì điều này, lời cam kết thật lòng nhất của chúng ta với tư cách một con người là dành thời gian với những người chúng ta yêu mến. Và vì con người cần được âu yếm và nuôi dưỡng nên những gì thuộc về vật chất chỉ có thể giúp chúng ta phát triển tình yêu đến một mức độ nào đó thôi. Không bao giờ chúng có thể thay thế được món quà cao quý nhất đó là sự hiện diện bên nhau.

Martha luôn bận bịu với công việc. Tôi tin rằng vì yêu cha mình cô không được nề hà làm mọi việc để mong lo cho cha. Cha cô đang bị bệnh ung thư và đang rất cần nhiều tiền để điều trị bằng những loại thuốc đắt tiền. Mọi chuyện chăm sóc cha đã có các anh chị em của cô chia nhau ra cáng đáng. Họ tắm, trò chuyện, đút cơm cho cha hoặc đơn giản chỉ đề bầu bạn cho cha đỡ buồn.

Một ngày kia, Mathar thấy lòng tổn thương. Cô nghe lóm được cha tâm sự với mẹ cô : « Con cái ai cũng thương tôi, chỉ có con Mathar là không thôi. « Sao cha lại nói vậy nhỉ ? » Mathar suy nghĩ : « Mình đã làm việc đến kiệt sức để mong có đủ tiền mua thuốc cho cha mà ? Trong khi các anh chị em khác đâu có bỏ tiền ra nhiều như mình đâu ? »

Một đêm, Mathar về nhà trễ như thường lệ nhưng đây là lần đầu tiên cô hé cửa nhìn vào phòng của cha. Thấy cha còn thức cô đến bên cạnh giường. Cha cô cầm lấy tay cô

và nói : « Cha nhớ con, Martha. Cha không còn sống lâu nữa đâu. Con hãy ở lại với cha. » Và suốt đêm đó cô ở lại bên cha mình và tay cô không rời khỏi tay cha mình.

Sáng hôm sau cô nói với mọi người : «Em đã xin nghỉ phép và em muốn được ở bên cha. Từ giờ trở đi em sẽ tắm rửa cho cha và hát cho cha nghe ». Cha cô nở một nụ cười thật tươi. Ông biết lần này con gái ông mới thật sự yêu thương ông.

Khi còn bé, chúng ta rất cần sự có mặt của những người yêu thương bên cạnh để cảm thấy an tâm. Với người lớn nhu cầu này cũng không thể ít hơn. (Kỳ Thu)

11. Lá thư của mẹ

Thật đơn giản làm sao khi dạy con mình phải nhìn trước, ngó sau lúc băng qua đường, phải ăn uống đầy đủ không được mở cửa cho người lạ khi ba mẹ vắng nhà...Giờ đây, con trai tôi không muốn và cũng không cần những lời răn dạy đầy sự bảo hộ chở che ấy nữa. Chúng đã thuộc về quá khứ.

- Khi nó còn bé bỏng và thích nũng nịu mẹ. Những lời tôi cần nói với con trai mình bây giờ quả thật chẳng dễ dàng, nhất là tôi lại chưa từng bao giờ làm một cậu trai đang lớn và vì vậy, tôi quyết định viết cho con mình một bức thư :
- Con trai yêu quý của mẹ !

...Mẹ đã nhận thấy những đổi thay của con trong thời gian vừa qua. Những phút mơ màng, những nụ cười bối rối khi ai đó vô tình nhắc đến một cái tên cả những buổi tối về trễ để rồi sau đó đèn phòng con thấp gần tới sáng...

Những thay đổi ấy nhỏ thôi, mẹ biết. Con chẳng phải giật mình như thế

Đơn giản vì mẹ là mẹ của con. Mẹ hiểu con trai mẹ đã lớn và biết đâu chính thời điểm mẹ đang viết bức thư này, con mẹ đang ngỏ lời hay nắm tay một cô gái nào đó. Nghĩ đến con mẹ lại miên man nhớ về quá khứ, về một cô gái mười bảy tuổi là mẹ con hai mươi lăm năm về trước và lúc này khi ngẫm lại, mẹ càng thấy mỗi tình đầu có ý nghĩa nhường nào.

Với mẹ, ấn tượng về lần hẹn hò đầu tiên, nụ hôn đầu tiên và bó hoa đầu tiên cùng những bước nhảy điệu em đầu tiên sẽ không bao giờ phai nhạt. Mẹ vẫn nhớ mãi tâm trạng của mình khi lần đầu tiên nghe lời tỏ tình ngọt ngào. « Anh yêu em ». Con nên biết rằng, một trong những điều tuyệt diệu nhất trên đời này mà con có được là khi « cô ấy » đã yêu con vì chính bản thân con. Mỗi tình thuở sinh viên cho mẹ yêu và được yêu một cách xứng đáng. Những điều ấy có một ý nghĩa vô cùng quan trọng trong suốt cuộc đời mẹ và mẹ quyết định chia sẻ nó với con vào đúng những ngày quan trọng đang đến với con, con trai ạ.

Hơn bao giờ hết, mẹ mong con hiểu rằng : Mỗi nụ hôn là một phép màu. Nó giúp con khám phá thêm tâm hồn của một người con gái, chứ không chỉ là những phát hiện mới về động từ « hôn ». Sự trân trọng và dịu dàng là điều con cần trao cho người con gái và nhận lại từ cô ấy. Những điều con hiểu ra về một người khác giới sẽ có giá trị mãi đến sau này.

Ước gì con mẹ sẽ cảm thấy : Cảm giác êm ái, thanh bình khi con nắm tay một người con gái. Như được quay về mái ấm gia đình khi con nhìn vào mắt người con yêu.

Và con ơi, hãy nhớ rằng : Nếu con yêu một người mà người đó không yêu con thì đừng vì thế mà bắt mình phải biến thành người khác. Mỗi lần hẹn hò là một chuyến mạo hiểm nếu như mỗi lần con lại gặp một cô gái vì mỗi người trong số họ đều nghĩ về thế giới theo một cách riêng.

Con cần phải cẩn thận, phải lựa cho đúng, và hãy yêu cho thật lòng bởi điều đó sẽ ảnh hưởng thật nhiều tới cả cuộc đời con.

Mẹ mong con tìm thấy người mà con yêu thật lòng. Người ấy sẽ cùng cười với con, làm dịu đi những âu lo của con, người ấy sẽ thử thách những giới hạn của con, dạy cho con khám phá chính bản thân mình... Và trên hết, mẹ cầu cho người con gái ấy sẽ yêu con bằng tất cả trái tim.

Như mẹ đã và mãi mãi yêu thương bố con. Dù rằng bố không phải là mối tình đầu của mẹ. Dù rằng bây giờ bố không còn nữa. Đúng vậy, đó chính là điều cuối cùng mẹ muốn chúc con. Rằng hãy tìm được cho mình một mối tình mà con chẳng bao giờ quên, một người yêu thật sự sẽ mãi mãi là một phần của cả cuộc đời con, ngay cả khi người ấy không còn nữa. Điều này đâu phải viển vông đến một phép màu phải không con trai yêu của mẹ?!!

12. Chia sẻ bất hạnh

Những người bạn thực sự không đòi hỏi ở ta điều gì ngoài niềm vui ta có mặt bên họ. Bất kể ta có làm gì đi nữa, họ sẽ mãi mãi là bạn của ta. (Paramahasa Yogananda)

Tôi biết tin chẳng lành về mẹ của Lucy vào một buổi sáng thứ tư. Lúc ấy trời đang mưa và bầu trời Texas xám xịt. Khi đó tôi chưa biết bác Hasting bị bệnh ung thư mà chỉ biết là bệnh của bác ấy rất nghiêm trọng. Lucy là người bạn thân thiết nhất của tôi và tôi cũng yêu quý hai bác Hasting như cha mẹ mình. Nhưng ngày hôm đó tôi lại không muốn tới trường và thực lòng tôi không muốn gặp Lucy.

Biết nói gì với bạn ấy đây? Người ta thường nói gì với bạn thân của mình trong những trường hợp như vậy nhỉ? Tôi ngại phải nói với bác Hasting những lời thăm hỏi và cầu chúc mau lành bệnh đầy khách khí vì chắc gì chỉ với những điều đó bác ấy sẽ lành bệnh? Tôi tìm đủ mọi cách để không phải đi học ngày hôm ấy, nhưng mẹ tôi cương quyết không đồng ý.

-Christine, sáng nay con có bài kiểm tra môn sử đó ! - Mẹ nhìn tôi như thể để biết rõ lý do tại sao tôi lại muốn nghỉ học. - Vói lại con quên việc bác hết bệnh rồi sao?

- Dạ không. Con đâu có quên.

Mẹ mỉm cười:

-Con nhớ ở bên Lucy nghe. Nhất là ngày hôm nay. Con bé đang cần con tiếp sức đó.

Tiếp sức gì trong chuyện này! Mẹ đang nói gì thế nhỉ? Con chẳng có sức mạnh gì cả. Thậm chí con còn không biết phải nói gì với Lucy nữa.

Tôi trốn trong phòng của ban hợp xưởng vào giữa các tiết học để mong tránh mặt Lucy. Nhưng đầu óc thì cứ nghĩ về Lucy tôi cứ suy nghĩ mãi về cách phải nói sao cho phù hợp với tình cảnh hiện nay của bạn ấy. Khi tôi ước gì mình có thể làm được việc này. Thậm chí tôi đã viết ra giấy những điều sẽ đối đáp với Lucy nhưng rồi lại sẽ đi vì thấy nó sáo rỗng quá.

Tôi và Lucy có chung giờ học Anh văn vào cuối buổi ở lớp cô Green. Dù suốt ngày đã tránh không gặp Lucy nhưng bây giờ tôi cũng phải chạm mặt bạn ấy. Vậy mà, tôi vẫn chưa tìm được cách để an ủi bạn ấy. Nhưng rút cục điều tôi lo sợ hóa ra là thừa vì hôm đó Lucy không tới lớp.

Sau tiết học cô giáo hỏi tôi: “Chistine, cô biết em là bạn thân của Lucy. Vậy em có biết Lucy sẽ xử trí như thế nào với bệnh của mẹ mình không?”

-Dạ, không! vì từ hôm qua tới giờ em cũng chưa gặp hoặc nghe bạn ấy nói gì cả.

- Vậy thì em sắp gặp Lucy rồi đó em ấy sẽ ghé qua đây ngay bây giờ để lấy bài tập về nhà làm.

- Lucy sẽ ghé qua đây ạ?

Cô Green gật đầu. Tim tôi đập mạnh và tôi có cảm giác cả người tôi run rẩy. Tôi chưa biết phải làm gì phải nói gì với Lucy mà thời gian thì xem ra đã hết rồi.

-Xin lỗi cô! - Miệng tôi đột nhiên bật ra em có việc phải đi ạ tôi lao nhanh ra khỏi lớp học tôi cầm đầu chạy một mạch tới ra tới cổng trường nhập vào đám đông học sinh đang tiến ra bãi đậu xe của nhà trường mưa đã tạnh không khí phảng phất hương vị trong làng chiếc cầu vồng Bắc ngang bầu trời vẫn còn bị những đám mây đen che lấp gió thổi tung mái tóc của tôi bay tới phía khiến tôi vội vàng kéo mũ chiếc áo mưa màu vàng lên để chùm chùm lại xa xa tôi thấy có người đang đi tới tôi nhận ra đó là Lucy mặc dù không trông thấy mặt bạn lấy làm lũi bước đi mặc cúi gằm xuống trên người cũng khoác chiếc áo mưa màu vàng giống hệt chiếc áo mưa của tôi có lẽ Lucy không trông thấy tôi vì mũ áo mưa trùm kín đầu bạn ấy có thể nếu tôi chạy ngược trở vào trong và trốn trong phòng hợp xưởng thì Lucy cũng chẳng hay biết gì tôi chợt nhận thấy đôi vai của bạn ấy rung lên

theo mỗi bước chân tôi biết là Lucy đang khóc vì tôi cũng vậy trời lại đổ mưa nước mắt của tôi hòa lẫn trong mưa trái tim của Lucy đang tan vỡ còn tôi thì chẳng làm được gì để giúp bạn ấy tôi tiến lại phía Lucy cố hòng nghẹn lại chẳng thể nói được gì ngay cả nếu tôi biết cần phải nói gì. Tim tôi vẫn thắt vì đau đớn tôi cầu xin có được nguồn sức mạnh như mẹ tôi đã nói tôi lên tiếng gọi Lucy hai tay Giang rộng ra lease time Lucy kêu lên mình đã mong đó là cậu chúng tôi ôm nhau nhưng tôi vẫn không sao thoát được lời nào nhớ lại chuyện này tôi biết tôi đã học được điều mà có thể trong hoàn cảnh khác tôi sẽ không bao giờ học được các bạn thấy đấy tôi đã suy nghĩ nhiều và chỉ tập trung vào bản thân mình tôi cần phải làm gì tôi phải cư xử thế nào đây tôi nên nói gì với Lucy nhưng khi chúng tôi chạm mặt nhau tôi đã quên mất tiêu bản thân mình và chỉ còn nghĩ tới Lucy tới nỗi đau của bạn ấy Và khi đó thôi chia sẻ với Lucy nỗi bất Hạnh theo mạch bảo của trái tim làm cho Lucy hiểu rằng tôi yêu quý và quan tâm tới bạn ấy biết nhường nào sau này Lucy thường nói với mọi người rằng tôi có biệt tài nói đúng những điều cần nói trong những hoàn cảnh thích hợp tôi nghĩ là Lucy đã không hề biết rằng vào các ngày mưa gió tháng tư hôm đó khi chúng tôi ôm nhau tôi đã không hề thốt ra một lời nào (Nguyễn Thị Hồng Vân dịch)

13. Một dòng chữ có ích cả đời

Trước đây có một vị quốc vương vô cùng tàn bạo, vì hoàng hậu của ông ta bị một trí thức nước ngoài lừa bắt đi mất, nên từ đó ông ta rất căm thù những người có học thức, lâu dần ông trở nên tàn bạo và căm ghét kiến thức.

Một ngày nọ, Quốc Vương ban bố mệnh lệnh: Thu hồi sách trong cả nước, ai dám lén lút cất giữ dù chỉ là nửa trang sách, đều sẽ bị đánh chết mà không cần xét xử.

Tất cả số sách thu hồi trong cả nước đó đều được tập trung lại tại một quảng trường lớn nhất và bị tiêu hủy công khai.

Nhân dân vô cùng đau xót khi nhìn vào ngọn lửa cháy dữ dội cao ngút trời, một núi sách quý hiếm đang bị chìm trong biển lửa. Tuy nhiên, trước sự lạm dụng quyền hành của tên bạo chúa, họ chỉ dám phẫn nộ chứ không dám nói ra.

Ngọn lửa cháy suốt ba ngày ba đêm mới tắt. Một người binh sĩ phụ trách dọn dẹp đồng tro tàn đã phát hiện ra trong đó còn một nửa tờ giấy chưa bị thiêu cháy hoàn toàn.

Nhân lúc người khác không chú ý đến, người binh sĩ này đã lén giống mẫu giấy đó vào túi.

Khi về đến nhà anh cũng không dám lấy nó ra mãi đến tận đêm khuya, anh mới lặng lẽ ra ngoài vườn lấy mảnh giấy đó ra để đọc. Dưới ánh trăng mờ ảo, anh xem thật kỹ mẫu giấy đó, và anh nhìn thấy trên đó có dòng chữ còn tương đối rõ ràng.

Nhưng thật đáng tiếc là anh lại không biết chữ nên không thể đọc được dòng chữ đó có ý nghĩa gì.

Mãi cho đến khi tên bạo chúa đó chết đi, anh mới dám mang mẫu giấy đó đi hỏi người khác. Không ngờ dòng chữ tầm thường đó lại có ích cho anh cả cho cả cuộc đời anh.

Dòng chữ đó là: “tất cả dựa vào bản thân chúng ta!”

Triết lý và cảm nhận: Sức lực và tài năng của chúng ta phải được phát triển, không được dựa vào người khác, mà chủ yếu phải dựa vào chính bản thân chúng ta. Một người dám từ bỏ những chỗ dựa, những sự giúp đỡ từ bên ngoài và dựa vào sự cố gắng của bản thân thì mới có thể giành được chiến thắng thực sự. Tự lập là chiếc chìa khóa để mở ra cánh cửa thành công.

14. Chú ong vàng kỳ lạ

Trong số tất cả những động vật biết bay, ong vàng là một loài rất khác biệt. Nhiều nhà động vật học cùng nghiên cứu thảo luận về nguyên lý bay của động vật đã rút ra một kết luận nhất quán là: Tất cả những động vật biết bay, thì cấu tạo hình thể của chúng phải là một cơ thể linh hoạt và đôi cánh thon dài. Như trường hợp của những chú ong vàng là khiến những nhà động vật học cảm thấy vô cùng khó xử.

Thế là họ đem theo tiêu bản của một chú ong vàng lớn đi thỉnh giáo một nhà vật lý học. Nhà vật lý học này xem xét kỹ lưỡng hồi lâu, nhìn vào thể trạng của chú ong vàng to lớn, kèn càng để thêm đôi cánh vừa ngắn vừa nhỏ rồi cũng lắc đầu vì chính ông cũng cảm thấy rất khó hiểu. Thật không thể hiểu được. Căn cứ theo nguyên lý cơ học cụ thể lưu thì đáng lẽ nó không thể bay được.

Trong lúc không biết làm thế nào, những nhà động vật học lại tìm đến một học giả về hoạt động xã hội. Không đợi nghe hết lời trình bày của các nhà động vật học, vị học giả đã cười phá lên và nói hóm hỉnh rằng: lẽ nào đây cũng là một câu hỏi sao? Câu trả lời vô cùng đơn giản! Sự thần bí kỳ lạ chính là để sống được nó buộc phải bay lên nếu không thì ong cũng chỉ có con đường chết mà thôi. May mà chưa từng học về sinh vật học cũng không hiểu gì là cơ học thể lưu. Nếu không có thể từ đó ong vàng sẽ không bao giờ muốn hoặc dám bay nữa.

Triết lý và cảm nhận: Trong hành trình cuộc đời kinh nghiệm và học thức quả đúng là một tài sản quý mà thời gian dành tặng cho chúng ta, nó là bàn đạp để bước tới thành công. Nhưng cũng có lúc nó sẽ biến thành chướng ngại hoặc vật cản, vô tình hạn chế chúng ta, khiến chúng ta dậm chân tại chỗ, từ đó hạn chế và làm tiêu tan tiềm năng của chúng ta.

15. Chỉ có những viên trân châu lấp lánh mới nổi bật

Thành tích học tập của Tom rất tốt, nhưng sau khi tốt nghiệp thì anh lại gặp phải không ít khó khăn nên mãi vẫn chưa tìm được một công việc lý tưởng. Anh cho rằng mình có tài nhưng không gặp thời nên thức rất thất vọng. Anh tức giận vì không có ai trọng dụng anh, thậm chí anh còn tuyệt vọng vì quá buồn phiền.

Mang theo tâm trạng đau khổ cùng cực, anh ra bờ biển, định kết thúc cuộc đời của mình tại đây. Đúng vào lúc anh sắp bị nước biển nhấn chìm, thì có một ông lão đã cứu anh lên. Ông hỏi anh tại sao lại phải tự sát. Tom nói: “Cháu không được mọi người và xã hội công nhận, không có ai khen ngợi cháu, cho nên cháu thấy cuộc đời mình không có ý nghĩa gì cả.”

Ông lão nhặt một hạt cát từ dưới bãi cát lên đưa cho anh xem rồi ông ném xuống đất. Sau đó ông nói với Tom: “Cháu hãy nhặt hạt cát mà ta vừa ném xuống đất lên đi”. Tom nhìn xuống đất một lát rồi nói: “Điều này thật sự là không thể mà ông!”

Ông lão không nói gì ông lặng lẽ lấy một viên trân châu lấp lánh từ trong túi mình ra bạn em nó xuống bãi cát. Sau đó ông nói với Tom: “Thế cháu có thể nhặt viên trân châu đó lên không?”

“Tất nhiên là cháu có thể nhặt được!”

“Vậy thì cháu hiểu được hoàn cảnh của mình rồi chứ? Cháu phải biết rằng bây giờ bản thân cháu vẫn chưa phải là một viên trân châu, cho nên cháu không thể yêu cầu người khác phải công nhận cháu ngay được. Nếu muốn người khác công nhận mình, vậy thì cháu phải nghĩ cách để biến mình thành một viên trân châu mới được.” Tom cúi đầu trầm tư suy nghĩ và không nói một câu nào.

Triết lý và cảm nhận: Có nhiều lúc bạn phải biết rằng bản thân mình chỉ là một hạt cát bình thường, chứ không phải là một hạt trân châu quý giá. Bạn phải vượt lên người khác, phải không ngừng nâng cao năng lực bản thân, phải có những thành tích nổi bật hơn người thì bạn mới gặt hái được thành công.

16. Con cá không có bong bóng

Có một người thanh niên, vì nhà nghèo nên không được học cao. Anh ta đã quyết định vào thành phố tìm một công việc gì đó để kiếm sống. Ở thành phố anh nhận ra rằng anh không được coi trọng, bởi vì anh không có bằng cấp. Đúng vào lúc anh quyết định rời khỏi thành phố thì đột nhiên anh lại muốn viết một bức thư cho một ông chủ ngân hàng có tiếng lúc bấy giờ là ông Roose. Trong thư anh oán trách cuộc đời bất công với anh như thế nào: “Nếu ngài có thể cho tôi vay một khoản tiền nhỏ, thì trước tiên tôi sẽ dùng tiền đó để đi học, sau đó tôi sẽ tìm một công việc tốt để làm.”

Bức thư đã được gửi đi, anh ta ở suốt trong nhà trọ để đợi, vài ngày trôi qua, khi anh tiêu đến đồng tiền cuối cùng của mình, và anh cũng đã đóng gói hành lý xong xuôi để chuẩn bị về quê thì vào thời điểm đó, chủ nhà trọ chuyển cho anh một bức thư, đó là thư của ông Roose. Có điều, ông Roose không hề thông cảm với cảnh ngộ mà anh gặp phải, mà trong thư ông kể một câu chuyện.

Câu chuyện như sau: “Có rất nhiều loài cá sống trong đại dương bao la, những loài cá đó đều có bong bóng, chỉ duy nhất cá mập lại không. Theo lý mà nói thì cá mập sẽ không thể sống được vì nó không có bong bóng. Bởi vì như vậy thì các cử động của nó đều rất chậm chạp, rất dễ chìm xuống đáy biển. Sống dưới đại dương chỉ cần dừng lại một chút là sẽ có thể mất mạng. Để sinh tồn, cá mập chỉ có thể vận động không ngừng, nhiều năm sau đó, cá mập đã có được thân thể khỏe mạnh, và trở thành loài cá hung dữ, mạnh mẽ nhất trong ngoài các loài cá”. Cuối cùng ông Roose nói, “thành phố này chính là đại dương bao la, những người có bằng cấp thì rất nhiều, nhưng những người thành công lại rất ít. Và cậu chính là một con cá không có bong bóng..”

Tối hôm đó, Tom nằm trên giường rất lâu mà không tài nào chợp mắt nổi, anh cứ nghĩ đến bức thư của ông Roose. Đột nhiên, anh thay đổi quyết định của mình. Ngày hôm sau, anh nói với ông chủ nhà trọ, chỉ cần cho anh ăn cơm cơm ăn hàng ngày, thì anh sẽ ở lại làm nhân viên phục vụ cho ông, anh không cần dù chỉ là một đồng tiền công. Ông chủ không tin rằng trên đời này lại có nhân công rẻ mạt đến thế, nên đã rất vui vẻ và giữ anh ở lại.

Mười năm sau, Tom đã có được một tài sản khiến cả nước Mỹ phải ngưỡng mộ ao ước. Hơn nữa anh còn lấy được con gái của ông chủ ngân hàng – ông Roose. Anh chính là ông “vua dầu mỏ” Harte.

Triết lý và cảm nhận: Mỗi người đều có thể tự lập, tuy nhiên những người có thể thực sự phát huy tối đa khả năng tự lập của mình thì lại rất ít. Dựa dẫm vào người khác theo đuôi người khác để làm việc, tất nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều so với từ việc tự mình

động não nhưng nếu việc gì cũng có người nghĩ thay chúng ta, làm tay chúng ta, thì nhất định ta chỉ có sự thành công, mà không có sự trưởng thành.

17. Chiếc thùng gỗ trong gió

Một cậu bé da đen trong coi những thùng gỗ bằng gỗ cây cao su tại nhà máy rượu nho của cha mình.

Hàng sáng, cậu dùng giẻ lau sạch sẽ từng thùng gỗ một, sau đó xếp chúng thành từng hàng rất ngay ngắn. Nhưng điều khiến cậu rất buồn phiền đó là: cứ sau một đêm thì những thùng gỗ mà cậu xếp ngay ngắn thẳng hàng đem qua đều bị gió thổi cho đổ nghiêng ngả.

Cậu bé tủi thân và khóc. Người cha xoa đầu con và nói: “Con trai à, con đừng buồn nữa chúng ta có thể tìm cách để chinh phục gió.”

Thế là cậu bé lau khô nước mắt, ngồi cạnh những chiếc thùng mà nghĩ. Cậu nghĩ mãi, nghĩ rất lâu, và cuối cùng thì cũng nghĩ ra cách. Cậu ra giếng múc lên nhiều thùng nước sạch, sau đó đổ nước vào trong những chiếc thùng gỗ. Sau đó cậu về nhà ngủ mà trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Nngày hôm sau, khi trời mới tờ mờ sáng cậu bé đã vội vàng dậy. Cậu chạy đến nơi đặt những chiếc thùng để xem, những chiếc thùng gỗ đó vẫn ngay ngắn thẳng hàng, không có chiếc nào bị gió làm đổ, cũng không có thùng nào bị gió làm nghiêng ngả.

Cậu bé rất vui sướng, cậu nói với cha mình: “Muốn thùng gỗ không bị gió thổi đổ, thì phải làm những chiếc thùng gỗ nặng hơn.” Cha cậu bé mỉm cười và hết lời khen ngợi con trai.

Triết lý và cảm nhận: Chúng ta không thể chế ngự gió hay rất nhiều thứ khác trên thế giới này. Tuy nhiên chúng ta có thể thay đổi chúng ta, thay đổi khả năng và tư duy của chúng ta. Nâng cao khả năng của bản thân, đây chính là cách duy nhất giúp một người không bị quật ngã.

18. Chiếc thùng gỗ trong gió

Một cậu bé da đen trong coi những thùng gỗ bằng gỗ cây cao su tại nhà máy rượu nho của cha mình.

Hàng sáng, cậu dùng giẻ lau sạch sẽ từng thùng gỗ một, sau đó xếp chúng thành từng hàng rất ngay ngắn. Nhưng điều khiến cậu rất buồn phiền đó là: cứ sau một đêm thì

những thùng gỗ mà cậu xếp ngay ngắn thẳng hàng đem qua đều bị gió thổi cho đổ nghiêng ngã.

Cậu bé tủi thân và khóc. Người cha xoa đầu con và nói: “Con trai à, con đừng buồn nữa chúng ta có thể tìm cách để chinh phục gió.”

Thế là cậu bé lau khô nước mắt, ngồi cạnh những chiếc thùng mà nghĩ. Cậu nghĩ mãi, nghĩ rất lâu, và cuối cùng thì cũng nghĩ ra cách. Cậu ra giếng múc lên nhiều thùng nước sạch, sau đó đổ nước vào trong những chiếc thùng gỗ. Sau đó cậu về nhà ngủ mà trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Ngày hôm sau, khi trời mới tờ mờ sáng cậu bé đã vội vàng dậy. Cậu chạy đến nơi đặt những chiếc thùng để xem, những chiếc thùng gỗ đó vẫn ngay ngắn thẳng hàng, không có chiếc nào bị gió làm đổ, cũng không có thùng nào bị gió làm nghiêng ngã.

Cậu bé rất vui sướng, cậu nói với cha mình: “Muốn thùng gỗ không bị gió thổi đổ, thì phải làm những chiếc thùng gỗ nặng hơn.” Cha cậu bé mỉm cười và hết lời khen ngợi con trai.

Triết lý và cảm nhận: Chúng ta không thể chế ngự gió hay rất nhiều thứ khác trên thế giới này. Tuy nhiên chúng ta có thể thay đổi chúng ta, thay đổi khả năng và tư duy của chúng ta. Nâng cao khả năng của bản thân, đây chính là cách duy nhất giúp một người không bị quật ngã.

19. Chó sói và nhà chó nhà và chó sói

Vào một đêm trăng sáng, một con chó sói gầy gò đối kháng gặp một con chó sói nhà béo mũm mĩm. Chó sói rất ngưỡng mộ chó nhà.

Chó sói hỏi: “Sao trông anh vạm vỡ đến vậy?”, “Chắc chắn là anh phải được ăn ngon hơn tôi rất nhiều”.

“Ôi, nếu anh muốn ăn những thứ tôi ăn, thì anh phải làm những công việc mà tôi phải làm.”

“Việc gì vậy?” Chó sói hỏi.

“Chính là dúc hết sức để trông nhà, canh trộm cho chủ nhân.”

“Tôi có thể thử làm không?”

Chó nhà liền dẫn chó sói chạy vào nhà. Trong khi chúng cùng chạy với nhau, chó sói nhìn thấy trên cổ chó nhà có một vết thương hình vòng tròn rất rõ.

“Vết thương trên cổ anh từ đâu mà có vậy?”

“Là do cái vòng sắt tôi đeo hàng ngày cọ vào cổ tôi.” Chó nhà trả lời rất thản nhiên.

“Vòng ư?” Chó sói rất kinh ngạc, “Lẽ nào hàng ngày anh không được tự do đi lại hay sao?”

“Không thể hoàn toàn theo những gì tôi muốn.” Chó nhà nói, “chủ nhân sợ tôi chạy lung tung cả ngày, cho nên đã buộc tôi lại. Nhưng đến tối, thì tôi cũng có một chút tự do. Điều quan trọng là tôi có thể ăn những gì mà chủ nhân không ăn được, chủ nhân rất cưng chiều tôi..Sao vậy, sao anh không đi nữa, anh muốn đi đâu thế?”. Chó nhà vừa nhìn thấy chó sói đang chạy đi, vội vàng hét lên.

“Tôi phải quay về rừng cho sói quay đầu lại nói: “Anh hãy về ăn những món ăn ngon của anh đi, tôi thà ăn không ngon một chút chứ không muốn bị vòng sắt buộc vào cổ, mất đi sự tự do đáng quý của mình.” Chó sói nói xong bạn chạy thẳng một mạch vào rừng.

Triết lý và cảm nhận: Sống nhờ vào người khác có thể sẽ được ăn ngon mặc đẹp, nhưng lại hạn chế tự do và sự phát triển của bản thân chúng ta. Những người luôn muốn tự mình cố gắng phấn đấu, thì sẽ tiến lên nhờ vào đôi chân của mình tự do bay lượn trong bầu trời tự do của chính mình.

20. Mình chính là Thượng đế

Có một người thanh niên đã gặp rất nhiều cách trở trong cuộc đời, hết lần này đến lần khác anh luôn gặp phải khó khăn. Anh đi khắp nơi khấn cầu, nhưng không một ai bằng lòng giúp anh. Mặc dù yêu cầu anh nêu ra là rất nhỏ nhặt, nhưng đến đâu anh cũng đều bị người khác kiên quyết từ chối.

Trong lúc tuyệt vọng, anh thàn cầu nguyện rằng: “Thượng đế ơi, có lẽ chỉ ngài mới có thể ban phúc lành cho con!”

Thượng đế cảm động trước thành ý của anh ta, nên trong đêm ngày hôm đó, thượng đế đã thác mộng cho anh”

“Con trai, ta sẽ ban phúc cho con.” Thượng đế xoa đầu anh, nhẹ nhàng nói với anh.

“Nếu ngài ban phúc cho con, thì ngày mai ngài hãy hiện thân đi ạ, để con được tận mắt nhìn thấy sự tồn tại của ngài, cho dù chỉ một phút thôi cũng được ạ!” Anh nói giọng buồn rầu.

Được thôi ngày mai nhất định ta sẽ hiện thân. Tuy nhiên, ta sẽ không xuất hiện bằng thân phận thực sự của mình, ta sẽ xuất hiện dưới lột người khác. Người đầu tiên mà con nhìn thấy sau khi thức dậy vào sáng sớm mai chính là ta.”

Để gặp được thượng đế, nên ngày hôm sau anh dậy từ rất sớm. Sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, anh đến trước gương để chải đầu.

Anh nhìn thấy bóng mình trong gương, anh tự thấy bóng mình quả thật có chút gì đó giống với vị thượng đế trong giấc mơ.

“Hóa ra, thượng đế chính là ta, ta chính là thượng đế”.

Từ đó trở đi anh đã tự tin hơn.

Sự tự tin đã làm thay đổi cuộc sống của anh vận may đã đến với anh, mọi mối quan hệ giao tiếp đều hòa hợp hơn, tất cả đều thuận lợi hơn rất nhiều so với trước đây.

Điều khiến anh cảm thấy lạ là, khi anh chàng đề sự tự tin, thì những người đã từng từ chối anh hôm nay cũng rất vui vẻ giúp đỡ anh.

Triết lý và cảm nhận: Khi một người dựa dẫm vào người khác, thì họ sẽ không tài nào cảm nhận được rằng mình là một người “toàn vẹn”. Chỉ khi người đó tự mình phấn đấu, thì anh ta mới có thể cảm thấy rằng mình là một người không có khiếm khuyết, mới có được vinh dự và sự hài lòng.

21. Người phụ nữ quyền lực nhất thế giới

Một người phụ nữ da đen đem theo con gái đến Birmingham mua quần áo. Có một nhân viên da trắng chặn con gái cô lại, không để cho bé vào phòng thử đồ, cô ta còn nói rất ngạo mạn rằng: “Phòng thử đồ này chỉ dành cho người da trắng, hai người chỉ có thể thử đồ ở một phòng dành cho người da đen ở trong kho thôi.” Nhưng người mẹ vốn không để ý đến điều đó, cô nói với người nhân viên bán hàng bằng vẻ rất lạnh lùng: “Nếu hôm nay con gái tôi không được vào phòng thử đồ này thì tôi sẽ đi cửa hàng khác mua quần áo.” Cô nhân viên bán hàng đó vì giữ khách nên đành phải để cho họ vào phòng thử đồ đó, còn bản thân mình thì đứng trước cửa để trông chừng, sợ có người sẽ nhìn thấy. Cảnh tượng đó đã để lại cho đứa con gái nhỏ của cô một ấn tượng sâu sắc.

Lại một lần khác, con gái cô bị nhân viên người da trắng quờ mắng chỉ bị sờ vào một chiếc mũ trong cửa hàng. Người phụ nữ lại một lần nữa dũng cảm đứng ra bênh vực con mình: “Đừng nói như thế với con gái tôi.” Sau đó, cô nói với con gái mình: “Conti, bây giờ con hãy sờ vào tất cả những chiếc mũ trong cửa hàng này đi.” Đứa con gái vui vẻ làm theo lời mẹ nói và sờ tất cả những cái mũ mà nó thích. Người nữ nhân viên đó chỉ còn biết đứng đó giương mắt nhìn.

Trước sự kỳ thị và bất công này, người mẹ nói với con gái mình: “Con hãy nhớ rõ, tất cả điều này rồi sẽ thay đổi. Sự bất công này không phải do lỗi của con, màu da và gia đình của con là một phần con không thể dứt bỏ, việc thay đổi được điều này cũng không có gì là sai. Con muốn thay đổi địa vị xã hội thấp kém của mình, thì chỉ có cách giỏi hơn người khác, làm tốt hơn người khác, thì con gái có thể có cơ hội.”

Từ lúc đó, tính cách không cúi mình, không có phụ đề trở thành một tài sản của con gái cô. Cô bé tin tưởng sâu sắc rằng chỉ có đi học thì mới có thể cho mình kiến thức, giúp mình làm việc tốt hơn người khác. Cô cũng hiểu rằng: Giáo dục không chỉ là phương thức tự hoàn thiện bản thân của cô bé, mà nó còn là vũ khí để bảo vệ lòng tự tôn và quyết tâm vượt qua người khác của cô.

Sau đó, cô bé da đen sinh ra ở thành phố Birmingham bang Alabama Obama đó, đã vinh dự giành được danh hiệu cao quý “Người phụ nữ quyền lực nhất thế giới năm 2004” do tạp chí Forbes bình chọn, bà chính là Ngoại trưởng nước Mỹ Condoleezza Rice.

Bà Rice kể lại: “Mẹ tôi đã từng nói với tôi, Conti, mục tiêu của cuộc đời con không phải là mua được bánh Hamburger mà người da trắng hay ăn ở trong một cửa hàng”, mà là chỉ cần con muốn, và phấn đấu vì điều đó, thì con có thể làm được tất cả mọi việc lớn”.

Triết lý và cảm nhận: không thể thay đổi hiện thực, nhưng không có nghĩa là chúng ta đã mất đi mọi quyền lựa chọn. Đúng là chúng ta không được lựa chọn chủng tộc, huyết thống, không được tự do lựa chọn cơ thể, tóc và da, nhưng chúng ta có thể lựa chọn sự phấn đấu. Chỉ cần bạn muốn thì bạn có thể làm nên mọi việc lớn.

22. Thành công không tự nhiên mà đến

Cô giáo Hall của bé Clement - bốn tuổi là một tín đồ trung thành của Cơ đốc giáo, hàng ngày trước khi lên lớp, cô đều cùng học sinh cầu nguyện. Có một hôm, cô Hall giảng cho học sinh về “Kinh thánh”, khi giảng đến đoạn “Cầu nguyện, sẽ có được mọi thứ” thì Clement không kìm được liền đứng dậy và hỏi cô rằng: “Nếu con cầu nguyện với Thượng đế thì ngài sẽ cho con những gì con muốn đúng không ạ?” “Đúng vậy, chỉ cần con thành tâm cầu nguyện một cách chân thành thì con sẽ có được những gì con muốn.”

Clement rất muốn có được một cái bánh mì thật to, bởi vì cậu bé chưa từng được ăn cái bánh mì thơm ngon như vậy. Còn bạn cùng bạn của cậu bé, đó là một cô bé tóc vàng thì ngày nào cũng mang theo chiếc bánh mì thơm ngon hấp dẫn đó đến trường. Mỗi lần ăn cô bé thường hỏi Clement có muốn thử một miếng không, lần nào Clement cũng kiên quyết lắc đầu nhưng trong lòng cậu lại rất buồn.

Khi tan học, Clement nói với cô bạn rằng: “Ngày mai mình cũng sẽ có một cái bánh mì như vậy.” Sau khi về nhà, Clement khóa chặt cửa, giam mình trong phòng mà ngồi

cầu nguyện rất thành tâm. Cậu bé tin rằng thượng đế đã nhìn thấy, đã nghe thấy những lời mình cầu nguyện, thượng đế nhất định sẽ cảm động trước sự thành tâm của mình. Tuy nhiên, sau khi thức dậy vào sáng hôm sau, khi cậu cho tay vào cặp sách ngoài một quyển vở cũ nát thì không có gì cả. Cậu quyết định sẽ kiên trì cầu nguyện vào mỗi buổi sáng, nhất định phải đợi được thượng đế ban cho một chiếc bánh mì.

“Một tháng sau, cô bé tóc vàng cười và hỏi Clement: “Bánh mì của cậu đâu?”

Clement không thể tiếp tục việc cầu nguyện của mình được nữa. Cậu nói với cô bạn: “Có lẽ Thượng đế công nhìn thấy mình đã nhiều lần cầu nguyện chân thành như vậy, bởi vì, chắc chắn ngày nào cũng có rất nhiều đứa trẻ cũng đang cầu nguyện như mình. Nhưng Thượng đế chỉ có một nên làm sau này có thể giải quyết hết được” Cô bé cười và nói: “Hóa ra mọi người đều cầu nguyện vì một miếng bánh mì nhưng miếng bánh mì đó có thể mua được bằng vài đồng xu, tại sao mọi người phải lãng phí nhiều thời gian như vậy để cầu nguyện, mà lại không đi kiếm tiền để mua bánh mì chứ?”

Clement quyết định sẽ không cầu nguyện nữa. Cậu tin rằng những điều của bạn nói cũng chính là những điều mà mình đang muốn biết - chỉ có thể đạt được những điều mình mong muốn bằng cách trực tiếp lao động. Còn cầu nguyện thì chỉ mãi có thể khiến chúng ta dừng lại chờ đợi, Clement tự nhủ rằng: “Mình đang cầu nguyện vì một thứ tầm thường nữa.” Cậu bước tiến trên một con đường mới với một lần tin kiên định vào cuộc sống.

Rất nhiều năm sau, Clement đã trưởng thành, khi cậu dùng bút danh Mark Twain, thì cậu đã là một tác gia dám dũng cảm đấu tranh vì lý tưởng của mình. Cậu không còn cầu nguyện nữa bởi vì trong rất nhiều ngày tháng gian khổ, cậu luôn nhớ rằng đừng cầu nguyện vì những thứ tầm thường!

Triết lý và cảm nhận: “Miếng ngon sẽ không rơi từ trên trời xuống” Chỉ có phấn đấu và nỗ lực mới là thực tế, chỉ có mồ hôi của mình mới là thật. Cầu nguyện với Thượng đế, chỉ bằng chúng ta tin vào bản thân mình. Cầu nguyện một vị thượng đế không có thật, chỉ bằng chúng ta phải lao động thật sự.

23. ĐẤU TRƯỜNG VÀ CUỘC SỐNG

Trên một bức tường cũ kĩ của một đấu trường cổ ở La Mã người ta đã đọc được những dòng chữ sau:

"Sai lầm thì luôn nên tránh. Nhưng nếu đã phạm phải sai lầm thì đó là điều cần thiết và không nuôi tiếc.

Sự thành công hay chiến thắng không có nghĩa là không lần nào vấp ngã đó chính là minh chứng rằng người đó đã nếm trải thất bại rất nhiều. Nếu ai đó tự cho rằng mình chưa từng vấp ngã và thất bại thì điều đó sẽ là một tiên đoán chắc chắn cho một vấp ngã và thất bại lớn trong tương lai.

Vinh quang thuộc về những người chiến đấu trên đấu trường với khuôn mặt thấm nhuệ khí bụi bặm mồ hôi máu và nước mắt.

Lòng tự hào thuộc về những con người chiến đấu một cách dũng cảm. Không hoan nhượng không biết lùi bước trước hiểm nguy, biết vượt qua nỗi sợ hãi và đớn đau của bản thân, họ hiểu rõ không có chiến thắng nào mà không có những đau thương khốc liệt.

Sự vĩ đại chân chính luôn thuộc về những người can đảm bản lĩnh sẵn sàng sống hết mình cho mục đích và có lúc biết quên mình cho sự mạo hiểm đúng lúc.

Những con người biết vượt qua khó khăn nghịch cảnh thử thách, biết thay đổi tình thế dám đương đầu với thử thách sẽ có được một tầm nhìn phong cách quy luật mới đạt được vinh quang thật sự và xứng đáng được tôn vinh.

Song lẽ trong lần cuối cùng họ thất bại họ có thể sẽ ngã xuống như những người khác nhưng không ai đánh đồng họ với những kẻ hèn nhát những con người mãi mãi không bao giờ nếm trải cảm xúc thực sự của cả thất bại và Chiến Thắng và sẽ không bao giờ trở thành một dũng sĩ chân chính"

24. BÁC CŨNG LÀ CƯỚP BIỂN

Một ngày nọ bà Smith đang ngồi trong phòng đợi của bệnh viện thì thấy một cậu bé được mẹ dẫn vào. Thằng bé khiến bà phải chú ý vì một nguyên nhân của cậu được bịt lại bằng một miếng da màu đen. Bằng hạt nhân khi thấy thằng bé dường như không hề quan tâm đến con mắt bị hư của mình.

Hôm đó khả năng bệnh nhân sao vậy trong thời gian chờ đợi bà Smith kín đáo quan sát hai mẹ con họ ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Thằng bé thích thú sà trò tập trận với các chú lính đồ chơi mang theo. Bà Smith tìm cách bắt chuyện với cậu bé. Bà hỏi vì sao mắt nó lại bị như vậy. Thằng bé suy nghĩ một hồi lâu rồi trả lời bằng cách nhấc miếng da đen ra khỏi mắt:

- Bác ơi cháu có bị làm sao đâu. Cháu là cướp biển mà. - Nói xong nó lại tiếp tục chơi với những chú lính.

Một chân của bà Smith đã bị cưa đến đầu gối sau một tai nạn giao thông. Hôm nay và đến đây để bác sĩ gắn chân giả cho bà. Mất mát này khiến bà suy sụp tinh thần rất nhanh dù đã cố gắng tỏ ra can đảm những lúc nào bà cũng mang ý nghĩa mình là người tàn phế. Bà hiểu mất mát như vậy không ảnh hưởng đến cuộc sống của bà nhưng lại không thể vượt qua được trở lực này. Theo phương pháp chữa trị bằng tâm lý bà đã thử tưởng tượng mọi điều theo hướng tích cực nhưng không một hình ảnh nào đủ sâu đậm mà cảm xúc của bà chấp nhận được. Sâu trong tâm tưởng và vẫn thấy mình là người bỏ đi.

Nhưng giờ đây khi nghe hai từ cướp biển tốt ra từ một đứa bé ngay lập tức một sự chuyển biến sâu sắc của đến trong tâm tưởng bà một cảm giác mới lạ chưa từng có tràn ngập trong từng hơi thở thớ thịt. Bà thấy mình đang đứng trên bông tàu mặc trang phục như nhân vật cướp biển Long John Silver Chân Gỗ,. Người vẫn thẳng hai chân hơi xanh xao một chân bằng gỗ hai tay chống nạnh vào sườn, đầu ngẩng cao, miệng cười ngạo nghễ dưới trời giông bão. Những cơn gió quất mạnh vào người bà như muốn giật phăng chiếc áo khoác đang mặc trên người và thời tung mái tóc bà ra phía sau. Những đợt sóng dữ dội liên tiếp ra vào thành tàu quét ngang qua hàng lan can bằng sắt. Con tàu như đang lặn hộp và rên xiết dưới cơn giận dữ của bão tố. Thế mà bà vẫn đứng vững hiên ngang và kiêu hãnh. Hình ảnh của một người tàn phế không còn nữa. Bất chợt và trù mên đưa mắt nhìn cậu bé vẫn còn đang mãi chơi các chú lính.

Ít phút sau cô y tá bước ra mời vào khi bà khập khiễng bước trên đôi nạng gỗ. Cậu bé lúc này mới nhận ra đôi chân không lành lặn của bà. Nó buột miệng hỏi:

- Bác ơi chân bác bị sao vậy?

Người mẹ nghe thế liền mắng con và xin lỗi bà. Nhưng bà chỉ nhìn xuống cái chân gỗ của mình rồi trả lời cậu bé bằng một nụ cười hiền hậu pha chút tự hào:

- Có gì đâu cháu. Bác cũng là cướp biển mà.

25.LÁ CUỐI NĂM

Đó là một buổi chiều đẹp nhất của năm. Ông ngoại tôi bảo vậy. Chiều 30 Tết. Tất cả mọi công việc phải hoàn thành trước khi trời tối. Bánh chưng đã gói xong. Nhà cửa dọn sạch sẽ. Điều mà ngoại bắt buộc mọi người phải làm vào chiều cuối năm là gom hết lá khô vào một góc sân đốt lên rồi cả nhà quây quần quanh đó để chẳng làm gì cả. Gọi gọi đó là buổi

chiều của những đứa con đi xa trở về của những người đã khuất qua hồi ức của người sống. Người lớn ngồi trầm ngâm. Bọn trẻ con con nắm tay nhau cười khúc khích trước vẻ nghiêm trang mà theo chúng là rất vô lý.

Gió se se lạnh. Lửa ấm áp nổ lách tách. Khói thơm nồng mùi lá khô. Cái thú của chúng tôi là hít hà và đoán xem đó là mùi của lá nào. Lá xoài hăng hăng. Lá ổi thơm ngậy ngậy. Bao giờ cũng vậy, ngoại chỉ lên tán lá xanh trên đầu và hỏi một đứa cháu:

-Vòm cây không thay đổi nhưng những chiếc lá thì thay đổi trên đó không còn chiếc lá nào của năm trước phải không cháu?

Sau đó thì chắc chắn là đến phần nghi thức của chiều cuối năm

-Con đã làm được gì trong một năm qua?- ông ngoại hỏi mẹ tôi.

- Con đi dạy một ngày hai buổi. - Mẹ nghiêm trang trả lời - Học trò năm nay không có đứa nào cá biệt chúng chăm học và rất ngoan con cũng đã quét vôi lại ngôi mộ của mẹ.

-vậy là tốt.- ông nói rồi quay sang tôi- còn cháu?

Tôi khẽ khàng:

- cháu chẳng làm gì cả cháu chỉ đi học thôi.

-vậy là tốt. Cháu biết rằng cháu đang đi học. Thế là tốt.

Ừ Thế lần lượt từng người nói nói cho ông biết mình đã làm được gì. Lúc nhỏ tôi vẫn những câu hỏi của anh thật buồn cười tôi cũng không hiểu lắm câu chuyện của những chiếc lá và gồm cây mòi ông luôn kể mỗi buổi chiều cuối năm.

Ngày ông hấp hối tôi đứng cuối chân giường và khóc Ông vẫy tay tôi lại thể thào:

_này cháu những chiếc lá thay đổi những vòm cây vẫn không thay đổi phải không?

Tôi mếu máo gật đầu và khoanh khắc đó Tôi hiểu tất cả. Không có chiếc lá nào sang chọn 365 ngày trong một đời lá. Những chiếc lá khô đi và rụng xuống nhưng vòng cây vẫn giữ nguyên vẻ xanh mát vững chãi. Hãy bình tâm sau mỗi lần mất mát dù rằng chỉ những chiếc lá ở cạnh nhau mới thấy đau với khoảng trống khi chiếc lá ngay cạnh mình rơi xuống.

Từ khi ông mất những chiều cuối năm không còn ai ngồi quanh đồng lửa. Song dù ở đâu chúng tôi vẫn luôn nhớ quay về góc vườn cũ thăm lại những hàng cây. Bao nhiêu mùa lá khô dưới những vòm cây vẫn xanh và rì rầm Trong gió. Tôi biết rằng trong phòng cây nguyên lành như chưa bao giờ biến đổi kia có một chiếc lá đã rơi và để lại khoảng trống

không gì bù đắp nổi. chiếc lá ấy vẫn trở về trong trái tim những chiếc lá khác vào mỗi chiều cuối năm

26. BÀI HỌC TỪ NGƯỜI THẦY DẠY VÕ

Một cậu bé 10 tuổi quyết định học môn an võ Judo cho dù cánh tay trái của cậu đã mất trong một tai nạn xe hơi. Cậu học Judo với một võ sư Nhật. Gửi tin rằng mình đã học rất chuyên cần và tiến bộ những cậu vô cùng thắc mắc tại sao sau 3 tháng tập luyện mà thầy chỉ dạy cho mình mỗi một thế Võ Duy nhất.

Cuối cùng không kiên nhẫn nữa cậu bé hỏi thầy:

-thưa thầy chẳng lẽ con không thể học được các thế võ khác sao?

Ông trả lời:

-đây là thế võ duy nhất thầy dạy con cũng chính là thế võ duy nhất mà con cần phải học. Tuy không hiểu hết lời thầy nhưng tin tưởng ở thầy cậu bé tiếp tục luyện tập.

Nhiều tháng sau võ sư dẫn cậu đến tham dự một cuộc thi Judo. Cậu bé rất ngạc nhiên khi thấy mình Thắng dễ dàng trong 2 trận đầu. Trận thứ ba khó khăn hơn nhưng sau một hồi đối phương mất kiên nhẫn trong các đòn tấn công cậu bé đã khéo léo sử dụng thế võ và Chiến Thắng. Vẫn chưa hết ngạc nhiên vì thành công của mình cậu tự tin bước vào chung kết.

Lần này đối thủ của cậu là một võ sinh cao lớn to khỏe và dày dặn kinh nghiệm hơn. Vào trận không lâu cậu bé đã liên tiếp trúng đòn và hoàn toàn bị đối phương áp đảo. Hết hiệp đầu sợ cậu bé bị thương trọng tài danh hiệu để kết thúc trận đấu sớm như người thầy của cậu không đồng ý.

-cứ để cậu bé tiếp võ sư yêu cầu.

Ngay sau khi trận bắt đầu lại đối phương đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng anh ta coi thường đối thủ và mất cảnh giác. Ngay lập tức cậu bé Dùng thế võ duy nhất của mình quật ngã đối phương và khóa chặt anh ta trên sàn cậu bé đã đoạt chức vô địch.

Trên đường về Hai thầy trò ôn lại các thế đánh trong từng trận đấu lúc này cậu bé mới thu hết can đảm nói ra điều ám ảnh trong đầu mình bấy lâu nay.

-thưa thầy làm sao con có thể trở thành vô địch chỉ với một thế võ như thế?

-con Chiến Thắng vì hai lý người thầy trả lời- Lý do thứ nhất một con gần như đã làm chủ được một trong những cú đánh hiểm và hiệu quả nhất của môn võ này. Lý do thứ hai cách

duy nhất mà đối thủ con phá được thế võ đó là họ phải giữ chặt cánh tay trái của con mà con lại không có tay trái.

Đôi khi một điểm yếu của ai đó lại trở thành một điểm mạnh vững chãi nhất của họ có ưu điểm là một điều tốt nhưng nếu có thể biến khuyết điểm thành lợi thế lại là một điều kỳ diệu hơn hãy tin vào chính mình bạn có thể làm được tất cả.

27.HI VỌNG

Sau cuộc ly hôn của cha mẹ cô con gái đang ở độ tuổi trưởng thành ngày một traten lên bản tính và thay. Bọt nôm người mẹ nhận được tin báo đến bảo lãnh có con gái bị bắt vì tội lái xe trong lúc say rượu.

Hai mẹ con không nói chuyện với nhau cho đến tận chiều hôm sau. Người mẹ phá vỡ sự căng thẳng bằng việc tặng cô con gái một hộp quà được gói cẩn thận. Có con gái mở hộp quà và thấy một viên đá nhỏ. Cô nước mắt lên và nói:

- thật dễ thương mẹ ạ. Những con không hiểu ý nghĩa của chúng.
- còn một tờ giấy nữa. - Người mẹ trả lời.

Cô con gái mở tờ giấy dưới đáy hộp giải đọc. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên đôi má. Cô đứng lên ôm chầm lấy mẹ mình. Tờ giấy rơi xuống trên đó có dòng chữ: "viên đá này đã được hơn 100 tuổi. Đó cũng là khoảng thời gian mở sau đó mẹ sẽ thôi không còn hy vọng với con nữa."

28.PHẦN QUAN TRỌNG NHẤT

Hồi nhỏ có lần mẹ hỏi tôi: "con có biết phần nào của cơ thể con người là quan trọng nhất?" Tôi ngược nhìn mẹ mẹ đã một mình tần tảo nuôi nấng chị em tôi khi cha qua đời. Tôi chợt nghĩ đôi Tay là cần thiết nhất đối với con người bởi mẹ đã làm tất cả mọi việc chỉ với đôi tay ấy.

Mẹ trầm ngâm:

- có thể con có lý Nhưng đó chưa phải là câu trả lời đúng nhất.

Trong một lần đi thăm trường khiếm thị Tôi cho rằng việc nhìn thấy được là điều quan trọng nhất Vì thế câu trả lời tôi là đôi mắt mẹ nhìn tôi nói:

- vẫn chưa đúng con ạ.

Mày giống Một hôm khi tôi cùng mẹ đi dự đám tang của một bác hàng xóm bị tai nạn. Những người con khóc ngất trước linh cữu người cha đã mất nhờ vĩnh viễn ra đi. Mọi người xung quanh xúc động cùng chiều đờ và chia sẻ những người con trong cơn đau đớn mất mát.

Trên đường về mẹ phải nói:

__ còn ạ đôi vai chính là phần quan trọng nhất của con người.

_ vì nắm rom cái đầu phải không mẹ?

_ không phải thế. Bởi đó là nơi con người có thể tựa vào để khóc mỗi khi buồn bị tổn thương hay gặp bất hạnh trong cuộc sống. Ai cũng cần một bờ vai để nương tựa trong tình thân. mong sao con có thể tìm được cho mình những bờ vai để cùng chia sẻ Sau này. Và con cũng sẽ là một bờ vai cho ai đó tựa vào những khi cần thiết con ạ.

Sau này lớn lên tôi mới hiểu ý nghĩa của câu nói đó. Biết bao lần tôi đã cần đến một bờ vai như thế. Và cuộc sống sẽ hạnh phúc biết bao nếu chúng ta biết cảm thông chia sẻ với nỗi đau của ai đó bằng tình cảm chân thật của mình.

29. HÃY BƯỚC LÊN

Một ngày kia con lừa của bác nông dân sẩy chân ngã xuống cái giếng bỏ hoang. Con vật kêu thảm thiết nhiều giờ liền trong lúc chủ của nó nghĩ xem Làm thế nào để cứu con lừa lên. Cuối cùng ông quyết định rằng về con lừa cũng già rồi và cái giếng thì chẳng nào cũng phải lấp nên sẽ có một cách để không phải bận tâm đến con lừa nữa.

Ông người hàng xóm đến giúp ông mỗi người cần một cái xẻng xúc đất đổ vào giếng nhận ra sự thật phũ phàng con lừa rên rỉ thảm thiết. Sau khi với những sản đất đầu tiên nó hoàn toàn tuyệt vọng nhìn lên với đôi mắt đầy ai oán. Chỉ khi đất đá ngập đến gần hết chân nó mới bừng tỉnh nó cảm nhận điều gì đó đang và sẽ xảy đến với nó. Nó không nhìn anh nữa mà cố gắng xoay sở để chỗi lên bác nông dân và mọi người chăm chỉ nhìn xuống giếng học kinh ngạc trước những gì đang diễn ra cứ mỗi sàng đất đổ lên lưng con ngựa lại lấp mình cho đất rơi xuống chân và bước lên lớp đất ấy cứ thế tương sanh đất rồi từng lớp đất và chẳng bao lâu chú lừa đã có thể bước lên miệng giếng một nhọc chạy ra ngoài trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Chuyển động lực cuộc sống có thể đổ lên bạn nhiều thứ khó khăn thử thách và tất cả những sai lầm do chính bạn lên. Bí quyết nằm ở chỗ bạn không nên để mình bị chôn vùi vào những điều khó chịu ấy mà phải biết rũ bỏ nó xuống và bước lên. Chạy đi theo thôi chứ

khó khăn thất bại mà bạn gặp sẽ là một bước đệm để ta cao hơn. Chúng ta có thể thoát khỏi những cái giếng sâu nhất chỉ bằng cách không bao giờ bỏ cuộc. Đừng gục ngã Và hãy bước lên.

30. Ý NGHĨA CÔNG VIỆC

Một người khách đi ngang qua nơi ới những người thợ hồ đang xây một bức tường và hỏi về công việc họ đang làm người thợ thứ nhất chẳng cần suy nghĩ đáp ngay

_ Chúng tôi đang chọn hồ đặt các viên gạch và xây tường chẳng có gì lạ cả.

Người khác đến hỏi người thợ thứ hai ông đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi trả lời:

_ Tôi đang làm công việc mà một ngày có thể kiếm được 5 bảng Anh.

Người thợ thứ ba đang làm việc hăng say đến nỗi không để ý đến sự có mặt của người khác là người khách tới gần hỏi:

_ xin lỗi ông có thể cho biết Ông đang làm gì.

Người thợ dừng tay và chậm rãi trả lời:

_ Tôi đang cùng mọi người xây một trong những bức tường của một nhà thờ lớn mà sau này tôi có thể dẫn con cháu mình đến thăm và tự hào nói với chúng rằng cha ông của chúng là người góp phần xây nên những bức tường của nhà thờ đó

Cùng một công việc cùng một sự kiện ý nghĩa của nó trở nên cao đẹp hay bình thường là tùy thuộc vào cách nhìn của mỗi chúng ta.

31. CON ĐƯỜNG PHÍA TRƯỚC

Đã lâu lắm rồi có một vị Hiền Triết sống trên đỉnh ngọn núi cao dân làng dưới chân núi mỗi khi gặp khó khăn thường tìm đến vị Hiền Triết để xin lời khuyên.

Ngày nọ một chàng trai được xem là khá thành đạt Anh Văn quan cho chặng đường sắp tới của mình quyết định em nói gặp vị Hiền Triết.

_ Điều gì có thể giúp con thành một người thực sự vĩ đại?_ chàng trai hỏi.

Vị Hiền Triết nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi?

_ có chắc là người muốn điều đó không?

_ vâng! Còn thực sự rất muốn biết._ chàng trai quả quyết trả lời.

_được! _ vị Hiền Triết đáp_ người hãy tự tìm cho mình câu trả lời qua câu chuyện ta kể sau đây:

Thổ xưa có một chàng thanh niên ở đất nước hy Lạp mắc bệnh hiểm nghèo biết mình không còn sống được bao lâu nữa anh ta xung phong gia nhập nhập đội quân lúc đó đang bước vào trận chiến khốc liệt với kẻ thù với hi vọng được hi sinh anh đứng trên chiến trường Anh ta đã chiến đấu hết mình không ngại phơi mình trước làm tên mỗi đạn của kẻ thù và không mấy may lo cho mạng sống của mình cuối cùng khi kẻ thù bị đánh bại anh vẫn còn sống vô cùng khâm phục trước lòng dũng cảm can trường của người lính nọ vì đã góp phần không nhỏ tạo nên chiến thắng ấy vị tướng quyết định thăng chức và trao cho anh Huân chương danh dự cao quý nhất cho lòng dũng cảm xong đến ngày được trao Huân Chương trông anh rất đau buồn. Ngạc nhiên vị tướng hỏi lý do và được biết căn bệnh hiểm nguy mà anh đang phải gánh chịu. Làm sao ông lại có thể cho người lính dũng cảm của mình chịu chết vị tướng đã cho tìm lương y giỏi nhất nước về trị bệnh cho anh căn bệnh chết người cuối cùng đã được chữa khỏi bài nhưng Từ đó trở đi người ta thấy người lính can Trường một thời đã không còn xuất hiện nơi tuyến đầu vất vả hiểu người nữa anh luôn né tránh mọi khó khăn và cố gắng bằng mọi cách để bảo vệ mạng sống của mình thay vì đương đầu với Thử thách.

Về sau có dịp gặp lại vị tướng đã nói với người lính nọ một câu "giờ đây anh mới thực sự là chết hẳn rồi"

32. PHÚT TĨNH LẶNG.

Có lẽ cuộc sống muốn chúng ta chọn lần trước khi gặp được đúng người để rồi chúng ta mới biết ơn món quà của cuộc sống.

Khi cánh cửa hạnh phúc đóng lại một cánh cửa khác mở ra nhưng thường thì người ta chỉ tập trung vào cánh cửa đã đóng mà quên đi ý cánh cửa kia đã mở ra rồi.

Đôi khi một cái gì đó vượt khỏi tầm tay rồi chúng ta mới biết rằng mình đã từng có nó và mới cảm nhận được rằng điều đó quan trọng và ý nghĩa biết bao với mình.

Hãy yêu một người bằng trọn vẹn trái tim mình và không cần đáp lại. Đừng vội trông mong tình yêu đến mau chóng mà hãy kiên trì chờ trong cho đến khi tình yêu hiện hữu trong trái tim họ nếu không thì bạn hãy an lòng vì trong tim bạn đã có nó rồi.

Có thể bạn chỉ mất một phút để say mê một người một giờ để thích một người và một ngày để yêu một người nhưng mất cả đời mới có thể quên được một người.

Đừng Vì dáng vẻ bên ngoài vì nó là lừa dối Đừng vì của cải vật chất vì có thể mất đi hãy tìm người nào có thể làm bạn mỉm cười bởi vì chỉ có nụ cười mới có thể làm một ngày âm u trở nên tươi sáng.

có những giây phút trong đời khi bạn nhớ thương một người nào đó tha thiết đến nỗi Bạn muốn mang người đó ra khỏi giấc mơ để ôm họ trong vòng tay thực tại. Hãy đi đến những nơi nào bạn muốn làm những gì bạn khát khao trở thành ai mà bạn muốn bởi vì bạn chỉ có một cuộc đời và một cơ hội để làm tất cả những gì bạn mơ ước.

Hãy tự đặt mình trong vị trí của người khác Nếu trong hoàn cảnh ấy bạn cảm thấy bị tổn thương thì người khác cũng sẽ cảm nhận như vậy. Một người hạnh phúc nhất không nhất thiết phải là người có mọi thứ tốt nhất mà là người biết tận hưởng và chuyển biến những gì đang xảy đến với mình trong cuộc sống một cách tốt nhất hạnh phúc chỉ đến với những ai biết rơi lệ khi tổn thương biết đau đớn khi mất mát biết khát khao và nuôi dưỡng những giấc mơ biết cố gắng làm lại khi thất bại bởi vì chỉ có như vậy mọi người mới biết trân trọng những gì đã và đang đến cuộc đời mình.

Tình yêu bắt đầu bằng một nụ cười I đơm hoa kết trái bằng một nụ hôn và kết thúc bằng những giọt nước mắt. Dù đó là giọt Lệ buồn hay vui thì tình yêu ấy đã cho bạn những kỷ niệm thật ấn tượng và sâu sắc nhắc nhở là dấu ấn tâm hồn và đánh dấu bước trưởng thành của bạn. Một tương lai tươi sáng luôn đứng trên một quá khứ là đã lãng quên.. bạn không thể nào thắng tiến bước trên đường đời cho đến khi bạn biết cho qua và học hỏi từ những thất bại sai lầm và đau buồn trong quá khứ.

33.SỐ PHẬN HAY BẢN LĨNH

Trong một trận đánh quan trọng chống lại quân đội hùng mạnh của kẻ thù với số lượng đông gấp bội vị tướng cầm quân cảm nhận được sự lo lắng và cả sợ hãi ẩn chứa bên trên gương mặt và ánh mắt những người lính của mình.

Đêm đó họ dừng chân cắm trại tại một ngôi đền trong vùng sau bữa ăn ông đề nghị những người thuộc hạ và binh lính của mình cùng cầu nguyện trước đền sau đó ông lấy một đồng xu và nói:

_Ta đã cầu xin thần linh báo ứng trước cho kết quả của trận đánh quan trọng này bây giờ giờ ta sẽ tung đồng tiền này nên nếu là sấp chúng ta sẽ chiến thắng còn nếu là mặt ngửa chúng ta sẽ thua.

Vị tướng quân tung đồng tiền lên cao. Mọi người đều căng thẳng chăm chú chờ đồng tiền rơi xuống. Mặt sấp! Tất cả binh lính vô cùng phấn khích trong lòng và vững tin đến mức họ bước vào trận chiến đấu bằng cả sự dũng mãnh và niềm tin có được. Và họ đã chiến thắng oanh liệt.

Trong buổi liên hoan mừng thắng trận các binh lính reo hò và nói với vị tướng:

_ chúng ta đã làm nên một kỳ tích đúng là không ai có thể làm thay đổi số phận được

_ đúng vậy. Không ai có thể. Trừ chúng ta.

Viên tướng đồng tình và sau đó lặng lẽ lấy ra đồng xu đưa cho mọi người cùng xem. Cả hai mặt đồng tiền đều là sấp.

34. PHÉP MÀU ĐÁNG GIÁ BAO NHIÊU

Cô bé 8 tuổi nghe cha mẹ mình nói chuyện về đứa em trai nhỏ cô bé chị hiểu rằng em mình đang bị mắc bệnh rất nặng và gia đình không còn tiền chỉ có một cuộc phẫu thuật rất tốn kém mới cứu sống được em trai cô bé và cha mẹ em đã không tính ra ai để vay tiền do đó gia đình em sẽ phải dọn đến một căn nhà nhỏ hơn vì không đủ khả năng tiếp tục ở căn nhà hiện tại sau khi trả tiền bác sĩ cô bé nghe bố nói với mẹ bằng giọng thì thầm tuyệt vọng: "chỉ có phép màu mới cứu sống được Andrew!" Thế là cô bé vào phòng mình kéo ra một con heo đất được giấu kỹ trong tủ em dốc hết số tiền lẻ và đếm cẩn thận rồi cô bé lọt ra ngoài bằng cửa sau để đến tiệm thuốc gần đó em đặt toàn bộ số tiền mình lên quầy.

Người bán thuốc hỏi: "cháu cần gì?"

Cô bé trả lời: "em cháu tên là Andrew. Nó bị bắt một căn bệnh trong đầu mà bố chồng nói nói chỉ có phép màu mới cứu được nó. Phép màu giá bao nhiêu ạ?"

_ ở đây không Bán phép màu cháu ạ. Chưa rất tiếc. - người bán thuốc nở nụ cười buồn và tỏ vẻ Cảm thông với cô bé.

_ cháu có tiền trả mà. Nếu không đủ cháu sẽ cố tìm thêm chỉ cần cháu có thể biết giá bao nhiêu?

Trong cửa hàng còn một vị khách ăn mặc thanh lịch sau khi nghe câu chuyện ông cuối hỏi cô bé: "cháu cần loại phép màu gì?"

- cháu cũng không biết nữa _ cô bé trả lời _ em cháu rất cần phép màu đó nó bị bệnh nặng lắm mẹ cháu nói rằng nó cần được phẫu thuật và hình như phải có thêm một loại phép màu gì đó nữa mới cứu được em cháu. Cháu đã lấy ra toàn bộ số tiền để dành của mình để đi tìm mua phép màu đó.

- cháu có bao nhiêu? _ vị khách hỏi bài.

Cô bé trả lời: "1 đô la 11 xu"

Người đàn ông mỉm cười "Ồ, vừa đủ cho cái giá của phép màu."

Một tay ông cầm tiền của cô bé tay kia ông nắm tay em và nói: "dẫn dắt về nhà cháu nhé.

Bác muốn gặp em trai và mẹ cháu để bác xem có loại phép màu mà em cháu cần không."

Người đàn ông đó là bác sĩ Carlton - một chuyên gia phẫu thần kinh tài năng. Ca mổ được hoàn thành mà không mất tiền và không lâu sau cậu bé có thể về nhà khỏe mạnh.

Mẹ cô bé thì thầm "Mọi chuyện diễn ra kỳ lạ như một phép màu. Thật không thể tưởng tượng nổi thật là vô giá."

Cô bé mỉm cười em biết chính xác giá phép màu bao nhiêu 1 đô la 11 xu cộng với niềm tin chân thành của một đứa trẻ và lòng tốt của người bác sĩ vâng niềm tin sự chân thành và lòng trắc ẩn của con người có thể khiến phép màu xảy ra.

35.NHẬT VÀI CUỐN SÁCH CỨU MỘT ĐỜI NGƯỜI

Một ngày nọ khi đang rảo bộ từ trường về nhà Mark trông thấy một người bạn cùng trường đi phía trước bị vấp ngã làm đổ tung sách vở đang mang trên người cùng với mấy bộ quần áo một đôi găng tay một máy tính nhỏ và vài thứ lặt vặt khác. Mark cúi xuống giúp cậu Nhật lại các món đồ và đề nghị mang giúp một số thứ. Trên đường đi, Mark được biết tên cậu là Bill. Cậu ta thích các trò chơi video bóng đá và môn lịch sử rằng cậu ta đã gặp phải rất nhiều rắc rối trong vài môn học và chuyện đau buồn nhất vừa xảy đến với cậu là Cuộc chia Tay Bất ngờ với cô bạn gái cậu đã thương yêu hai năm qua.

Sau lần trò chuyện đó, Mark và Bill đã có những dịp ăn trưa cùng nhau tại căng tin trường. Trong những năm kế tiếp ở trường trung học họ vẫn thường xuyên gặp gỡ nhau rồi năm cuối của bậc trung học được các học sinh chờ đợi từ rất lâu cũng đã tới. 3 tuần trước khi

lễ tốt nghiệp diễn ra, Bill hỏi Mark xem liệu họ có thể gặp nhau trò chuyện được không. Mark đồng ý và họ hẹn gặp nhau tại một tiệm cà phê gần trường.

Trong cuộc trò chuyện, Bill nhắc Mark nhớ lại cái này họ gặp nhau đầu tiên.

_cậu có bao giờ tự hỏi vì sao hôm đó mình lại mang nhiều đồ về nhà như vậy không? Bill hỏi

_cậu biết không Mình đã dọn sạch ngăn tủ vì mình không muốn để rác bừa bãi lại cho người khác. Lúc đó mình đang rất tuyệt vọng vì mối tình đầu tan vỡ. Trước đó mình đã mua được gần 30 viên thuốc ngủ trong các hiệu thuốc khác nhau và lần đó mình về nhà là để tự tử nhưng khi gặp cậu chúng mình cùng trò chuyện và cười đùa vui vẻ Mình nhận thấy rằng nếu chết đi mình sẽ rất hối tiếc khoảnh khắc vui tươi đó và có thể cả quãng thời gian sau này nữa. Cậu thấy đấy vào ngày đó khi cậu nhận hộ mình những cuốn sách cậu đã làm được hơn thế rất nhiều cậu đã cứu sống mình đấy.

Trong cuộc sống có những lúc chúng ta giúp người khác một điều đơn giản nhưng ý nghĩa và ảnh hưởng của nó đôi khi rất lớn.

36. BÀI HỌC TỪ TRÒ CHƠI GHÉP HÌNH

Ai trong chúng ta cũng đã một lần Thử sức với trò chơi ghép hình và với những kinh nghiệm từ trò chơi đơn giản ấy chúng ta đã áp dụng được những điều gì vào cuộc sống có thể sẽ rất thú vị vì bức tranh ghép hình là các công việc cần làm trong cuộc sống của bạn đấy.

Chúng ta không thể mong muốn tất cả phải hoàn thiện đây mọi việc phải đâu vào đó. Khi sự việc trở nên khó khăn không trôi chảy Hãy cho phép mình nghỉ ngơi thoải mái một chút mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn khi bạn quay lại.

Đừng quên có lúc phải vượt lên cao nhìn vào bức tranh toàn cảnh để định hướng loay hoay với những mảnh nhỏ Có lúc sẽ khiến bạn nản chí.

Lòng kiên trì sẽ được đền đáp mọi thử thách lớn đều cần được chinh phục từng bước.

Mỗi khi gặp bế tắc hãy chuyển sang một hướng khác và sau đó nhớ quay lại.

Việc đầu tiên bạn cần làm là hướng đến thiết lập đường viên có ranh giới bạn mới cảm nhận được sự an toàn và trật tự.

Đừng ngại thử thách nhiều cách kết hợp khác nhau đôi khi chúng sách khít khao đến mức ngạc nhiên.

Những việc đáng làm đều đòi hỏi sự kiên trì và nỗ lực bạn không thể vội vã trước những thách thức lớn.

Hãy dành niềm vui để tận hưởng những thành công nho nhỏ của bạn chúng sẽ động viên bạn bước tiếp và bạn sẽ cảm nhận được hạnh phúc ngay khi vượt qua được khó khăn thử thách.

37. ĐIỀU GÌ ĐẾN SẼ ĐẾN

Trên con đường đất đỏ hướng về thị trấn một cậu bé khoác tay lay hồn nhiên bước đi xa xa là những ngôi nhà cùng những cánh rừng bạt ngàn. Cách đây ít ngày người chú của cậu nhắn tin cần người phụ trong năm một cửa hàng gần trung tâm thị trấn.

Đến bìa rừng cậu bé chưa thấy bên đường một dòng suối nhỏ trong vắt trải qua những khe đá. Ánh nắng xuyên qua tán lá rộng rạp của những cây cỏ thụ tạo nên các nước sáng lung linh chiếu xuống mặt nước. Tiếng chim đâu đó trên cao làm cho khung cảnh càng thêm nhẹ nhàng thơ mộng. Sau khi uống vài ngụm nước suối mát làng cậu bé cảm thấy mỏi chân và muốn nghỉ ngơi thêm một chút. Tiếng suối róc rách tiếng chim líu lo đã đưa cậu bé vào giấc ngủ ngon lành.

Một cô bé xinh xắn làm bên đang đuổi bắt bướm đến bờ suối khô dừng chân ngắm nhìn cậu bé và chờ thốt lên:

- Anh ấy có gương mặt mới dễ thương làm sao thật đúng như những gì mình mơ ước phải chi bây giờ anh ấy tỉnh lại nghỉ..

Một thoáng nghĩ làm cô gái đỏ bừng mặt nhưng cậu bé vẫn ngủ. Một lát sau dường như cảm thấy anh ngại cô gái cất bước đi lâu lâu lại ngoài nhìn vào bước chân cô không còn vẻ hồn nhiên như trước nữa.

Cậu bé vẫn ngủ ngon lành.

Chợt có tiếng chó sủa từ ngôi làng gần đó tiếng chân chạy gấp mỗi lúc một gần hai tên cướp vừa thực hiện xong một phi vụ. Một tên to cao nhìn thấy chiếc túi mà cậu bé đang ngồi dưới đầu hấn rút dao ra nói với tên còn lại:

- Chắc chắn thằng này có thứ gì trong đó. Tao sẽ đâm nó một nhát và mày giật lấy cái túi của nó.

Tiếng chó sủa mỗi lúc một gần hơn khiến tên kia lo lắng:

- Thôi bỏ đi. Chạy kéo không kịp

Trong thánng chúc cả hai tên cướp đã biến mất sau những bụi cây của rừng già cậu bé vẫn say sưa ngủ và không hề biết chuyện gì đã xảy ra.

Một lát sau có tiếng sách ở rừng cạnh bờ suối bước xuống xe là hai vợ chồng lớn tuổi dáng vẻ giàu sang. Người xả thích tháo dây cho người uống nước. Hai vợ chồng dạo bên bờ suối và chợt nhìn thấy cậu bé đang ngủ. Người vợ nhìn nhìn hồi lâu rồi nói với chồng:

Cậu bé này thật Tuấn Tú khôi ngô. Ước gì chúng ta có thể nhận cậu ấy làm con nuôi. Hay là chúng ta đánh thức cậu ta dậy và xin nhận làm con nuôi. Chúng ta không có con cái và đã từng có ý định vào cô nhi viện xin đưa trẻ để sau này thừa hưởng gia tài kia mà.

-ừ cậu bé trông khá dễ thương _Người chồng trả lời _ mình đánh thức cậu ta dậy nhé.

Đúng lúc ấy tiếng người xả ích vọng đến:

_ thừa ông bà nhựa đã uống nước xong. Chúng ta lên đường kéo còn xa lắm.

Sự hồi thúc của người xả ích cho cuộc hành trình phía trước đã cắt ngang dòng suy nghĩ của hai vợ chồng. Ý nghĩ đánh thức cậu bé dậy và nhận làm con nuôi trở nên mờ nhạt. Tiếng vó ngựa xa Dần và cậu bé vẫn ngủ ngon.

Đến chưa cậu bé tỉnh giấc và khoan khoái Phúc nước suối rửa mặt tiếp tục đẩy túi bước đi trên con đường hương về thị trấn. Cậu không hề biết những gì đã xảy ra khi mình ngủ. Cậu đã không biết có một tình yêu đẹp vừa hé nở, cũng không biết cái chết hiểm nguy có lúc cận kề bên tên và một cuộc sống giàu sang phú quý đã ghé đến.

Cuộc sống của chúng ta luôn có những điều sẽ đến có thể đến và đôi khi chúng xài đến dường như ngay sát chúng ta. Đó có thể là điều may mắn hoặc bất hạnh điều lành hay điềm dữ. Và rất may là chúng ta không thể biết tất cả những điều đó. Nếu không cuộc sống của chúng ta sẽ đầy những suy tư lo lắng sợ hãi và cả tiếc nuối và chúng ta sẽ không thể thanh thản tĩnh tâm trong công việc vững bước mạnh dạn vượt qua những thử thách Cuộc sống để đạt được mục đích ước mơ hay ít nhất là một giấc ngủ thật bình an như cậu bé kia.

38.HAI HẠT MẦM

Có hai hạt mầm nằm cạnh nhau trên một mảnh đất màu mỡ hạt mầm tốt nhất nói:

-Tôi muốn lớn lên thật nhanh Tôi muốn bán rễ sâu xuống lòng đất và đâm chồi nảy lộc xuyên qua lớp đất cứng phía trên tôi muốn nở hoa những cánh hoa dịu dàng như dấu hiệu chào đón mùa xuân tôi muốn cảm nhận sự ấm áp của nắng mặt trời và thưởng thức những giọt sương mai đọng trên cành lá

Và rồi hạt mầm mọc lên

Học mầm thứ Hai bảo

- Tôi sợ lắm. Nếu bán những nhánh rễ Vào lòng đất sâu bên dưới tôi không biết sẽ gặp phải những điều gì nơi tối tăm đó và giả sử những chồi non của tôi mọc ra đám côn trùng sẽ kéo đến và nuốt ngay lấy trứng một ngày nào đó nếu những bông hoa của tôi nở ra được bọn trẻ con cũng sẽ vặt lấy và đùa nghịch thôi. Không tốt hơn hết là tôi nên nằm yên ở đây đến khi nào cảm thấy thật an toàn đã.

Và rồi hạt mầm nằm im chờ đợi.

Một ngày nọ chú gà đi loanh quanh trong vườn tìm thức ăn tìm thấy hạt mầm nằm lạc lõng trên mặt đất bèn mổ ngay lập tức.

Trong cuộc sống sẽ luôn có những cơ hội cho những ai dám chấp nhận mạo hiểm trải nghiệm những thử thách mạnh dạn vượt qua những khuôn khổ lối mòn để bước lên những con đường mới.

39.VIÊN ĐÁ QUAN TRỌNG

Ngày còn học lớp quản trị kinh doanh Tôi đã học một bài học không thể quên từ người thầy của mình. Đó là tiết học về quản lý thời gian. Thầy đặt lên bàn một chiếc bình miệng rộng và những viên đá to cỡ nắm tay sau đó thầy cẩn thận đặt từng viên đá vào trong bình cho đến khi không thể bỏ thêm được nữa thì nhìn cả lớp và hỏi:

-cái bình đã đầy chưa?

Mọi người đồng thanh đáp:

- Đầy rồi.

Thầy lại hỏi " Thật không?" Rồi cúi số lấy ra một túi sỏi. Thì bỏ một vài viên sỏi vào những khoảng trống giữa các viên đá lớn rồi hỏi một lần nữa:

- cái bình đầy chưa?

Lần này cả lớp bắt đầu hiểu ý thầy một bạn trả lời Có lẽ cái bình chưa đầy.

_ Tốt lắm! - nói rồi thầy lấy ra một số cát và bắt đầu đổ cát vào bình để lấp đầy những khoảng trống còn lại giữa đá và sỏi. Lần này thầy chưa kịp hỏi cả lớp đã lên tiếng:

_ thưa thầy cái bình chưa đầy.

Một lần nữa thầy: "Giỏi lắm". Và lại lấy ra một bình nước. Thầy bắt đầu đổ nước vào bình cho đến khi đầy tới miệng Bình. Cuối cùng thầy ngược nhìn cả lớp và hỏi:

_ ý nghĩa của những công việc vừa rồi là gì?

Một bạn nam ngồi cuối lớp hăm hở trả lời:

-thưa thầy Theo em hiểu rồi thời gian biểu có bận rộn đến mấy đi nữa Nếu thực sự cố gắng chúng ta vẫn có thể làm thêm được một số việc khác.

-đó không phải là điều thầy muốn chia sẻ với các em. Thực tế từ ví dụ trên cho thấy rằng nếu không sắp xếp những viên đá lớn vào trước chúng ta sẽ không thể đặt thêm các thứ khác vào được nữa. Mỗi người trong chúng ta đều cần phải xác định những viên đá lớn đã tăng quan trọng của cuộc đời mình hoàn thành một chương trình học mà mình muốn? Tìm được người mà mình yêu thương? Có được một công việc mà mình thích? ...

Hãy lựa chọn cân nhắc kỹ điều gì phù hợp với mình nhất trong từng giai đoạn và đặt vào chiếc lọ của mình những viên đá quan trọng trước rồi hãy nghĩ đến thực hiện những việc khác tiếp theo.

40.LỜI NÓI VÀ NHỮNG VẾT ĐINH

Một cậu bé tính rất hay nóng nảy và cục cằn Một hôm cha cậu đưa cho cậu một túi đinh và dặn rằng mỗi lần cậu nổi nóng hay nặng lời với ai hãy đóng một cái đinh vào hàng rào gỗ phía sau vườn và suy nghĩ về việc mình đã làm.

Sau ngày đầu tiên cậu bé đã đóng 12 cái đinh vào hàng rào những ngày sau khi cố gắng kiềm chế cơn giận của mình thì số điểm cộng đóng lên tường rào ngày một giảm và cậu nhận ra rằng việc giữ bình tĩnh Có lúc dễ hơn là việc đóng những chiếc đinh.

Cho đến một ngày khi không cần phải dùng chiếc đinh nào thì cậu bé tin là mình đã thay đổi và không còn lúc nảy như trước nữa. Cậu kể với cha về điều này và người cha đưa ra một đề nghị mỗi ngày cậu giữ được bình tĩnh hãy gỡ một chiếc đinh đã đóng trên hàng rào.

Dù ngày trôi qua cuối cùng cậu bé vui mừng thông báo với cha rằng tất cả những chiếc đinh đều đã được nhận nhỏ đi người cha dẫn cậu đến hàng rào và nói:

-con đã làm rất tốt con trai à. Nhưng con Hãy nhìn vào những cái lỗ trên hàng rào-hàng rào sẽ chẳng bao giờ còn nguyên vẹn như xưa nữa. Những điều con thuộc ra lúc giận dữ sẽ để lại trong lòng người khác những vết thương giống như những vết đinh này. Cho dù con có nói lời xin lỗi bao nhiêu lần thì vết thương vẫn còn đó. Vết thương tâm hồn rất khó hàn gắn và chỉ có thể làm được khi mình có tình yêu thương chân thành thực sự.

41. TỐC ĐỘ GÓC NHÌN VÀ TỔN THƯƠNG

Rủi ro có việc rồi nên tôi phóng xe nhanh hơn thủy lực đến đoạn đường giao nhau vì mãi suy nghĩ tôi thoáng giật mình khi thấy một bé gái đi xe đạp theo hướng về phía tôi. Cô bé cũng vội vàng tránh sồi lại nhưng không kịp xe đạp của em lo lắng chẳng mất thăng bằng và Lâm ngay vào sau xe tôi. Sau khi đỡ em dậy nhạc những cuốn tập văng ra khỏi chiếc giỏ xe bóp méo Tôi lo lắng hỏi pha chút trách móc:

- Cháu có bị sao không? cháu qua ngã tư sao không chú ý gì hết? Chú đã thắng lại rồi sao cháu còn đâm vào chú.

Cô bé cắn răng lấy cái khăn lau vết máu thấm ra từ vết trầy trên tay áo dài và nói:

-tại chú đây chứ! Chú không chịu nhìn mới đúng cháu nhìn thấy chú từ xa. Cháu Mỹ chú đi nhanh như vậy đường trống mà chỉ có hai xe thôi thì không thể đăng vào nhau được. Tự dung chú đi chậm hơn cháu nghĩ nên cháu mới đâm vào chú.

Tôi xin lỗi em sửa lại rồi xe rồi vội lên xe đi tiếp. Trên đường đi ngẫm lại lời cô bé và tôi thấy rằng Chính việc tôi được nhiệt giảm tốc độ đã gây ra tai nạn. Đôi khi tôi cảm thấy thất vọng khi những người mà tôi hàng tin tưởng lại bất ngờ thay đổi. Họ hứa với tôi rằng sẽ thực hiện điều này giữa điều nợ Nhưng sau đó họ lại làm khác đi. Đôi khi còn làm ngược lại. Tôi đã từng rất xấu Họ không là chính con người mà tôi quen biết. Chị suy nghĩ hạn hẹp một chiều và sự thay đổi tốc độ lần lượt của tôi đã làm tổn thương cô bé.

Mỗi sự việc xảy ra đều phải xét trên nhiều góc độ trong từng hoàn cảnh cụ thể trước khi đưa ra kết luận dù mỗi chúng ta suy nghĩ làm việc và đối xử với nhau trong nhiều không gian lĩnh vực và cấp độ khác nhau nhưng Hãy luôn là chính mình. Làm sao để đừng làm tổn thương nhau để hướng nhau những suy nghĩ những giấc mơ cùng chiều.

42. BỨC THÔNG điệp KHÔNG LỜI

Họa sĩ tài ba Van Góc không phải lúc nào cũng cảm cộ. Ông đã từng đến làm việc tại một mỏ than ở Bỉ. Ở đó mọi người rất quý trọng ông vì sự hiểu biết và lối sống của ông. Những khi rảnh rỗi thử việc mọi người mời nói chuyện về cuộc sống sẽ nhận ra có một số người thường phản ứng khi nghe ông nói chuyện. Ông hiểu về cuộc sống của họ quá của Sở đến nỗi thấy họ khó mà tin được là lời nói của người khác. Hàng ngày nhìn những người thợ mỏ phải làm việc trong tất cả các điều kiện khó khăn triền miên mà chỉ nhận được đầu nước chết đói gia đình luôn phải chạy ăn từng bữa ông chợt thấy xót xa khi so sánh với cuộc sống tương đối phương thức của mình.

Và một buổi tối cuối năm lạnh lẽo trong đoạn thợ mỏ mệt mỏi Lê từng bước chân về nhà Ông thấy một ông lão bước chân xiêu vẹo băng ngang qua cánh đồng dẫu chặt người sau miếng vải bố để tìm chút hơi ấm. Van góc đã lấy quần áo của mình để em cho ông lão và chỉ giữ lại một bộ áo của mình duy nhất. Không quyết định sống với khẩu phần Lương thực ít và phân phát tiền lương của mình cho những người thợ mỏ muốn khổ ấy.

Mỗi lần mấy đứa trẻ của một gia đình nọ bị sốt thương hàn túi bản thân cũng đang sốt Van Góc vẫn nhiều giường của mình để bọn trẻ có chỗ nằm.

Một gia đình giàu có trong vùng gợi ý dành riêng cho một căn phòng trống để trọ.nhưng Vãn Góc từ chối lời đề nghị này. Ông nói nếu có một chuyện trí gia đình đó lên giúp những người có hoàn cảnh khó khăn hơn.

Những người trước đây thường phản ứng với ông sờ đã hiểu và rất kính trọng ông.

Ông ý thức rất rõ ràng rằng giữa lời nói và hành động có sự cách biệt khá lớn. Chính cuộc sống và hành động mới là tiếng nói chân tình và ấn tượng nhất hơn tất cả những lời hoa mỹ. Ông nhận ra dù ở bất cứ nơi đâu chỉ nên dùng lời nói thật khi cần thiết.

43. Chàng nhân viên được mọi người kính trọng

"Có một chàng trai trẻ vừa tốt nghiệp Đại học loại xuất sắc nộp đơn dự tuyển vào một vị trí quản lý tại một công ty lớn.

Anh ta vượt qua các vòng đầu tiên. Đến vòng cuối cùng, đích thân ông Giám đốc phòng vấn đề đưa ra quyết định cuối cùng.

Ông Giám đốc phát hiện ra một điều từ CV của chàng trai trẻ rằng trong suốt các năm học, anh ta luôn đạt thành tích học tập một cách xuất sắc. Từ trường Trung học cho

đến khi vào Đại học và thi tốt nghiệp, không năm nào mà chàng trai này không đạt được danh hiệu xuất sắc. Ông Giám đốc hỏi, “Anh có bao giờ nhận được học bổng từ trường không”. “Không bao giờ”, chàng trai trả lời. Ông Giám đốc bèn hỏi tiếp, “Vậy là cha anh đã trả toàn bộ học phí cho anh phải không?”. Chàng trai trẻ trả lời: “Cha tôi đã mất từ hồi tôi được một tuổi, toàn bộ số tiền học phí là do mẹ tôi gánh vác”.

“Vậy mẹ anh làm việc ở công ty nào?” Ông Giám đốc hỏi. Chàng trai trẻ bèn trả lời, “Mẹ tôi làm công việc giặt quần áo”.

Ông Giám đốc nghe vậy bèn đề nghị chàng trai trẻ đưa hai bàn tay ra cho ông xem. Hai bàn tay chàng trai khá đẹp và mềm mại. Ông Giám đốc hỏi: “Vậy trước đây có bao giờ anh giúp đỡ mẹ anh trong việc giặt quần áo chưa?”. “Chưa bao giờ”, chàng trai trẻ trả lời, “Mẹ tôi lúc nào cũng chỉ muốn tôi học và đọc thật nhiều sách. Hơn nữa, mẹ tôi có thể giặt quần áo nhanh hơn tôi.” Ông Giám đốc nghe thấy vậy bèn nói: “Tôi có một yêu cầu. Hôm nay lúc anh về nhà, hãy đi và rửa hai bàn tay của mẹ anh. Rồi hãy đến gặp tôi vào sáng ngày hôm sau”.

Chàng trai trẻ cảm giác rằng cơ hội trúng tuyển của mình vào công ty này rất cao. Anh ta liền vui vẻ về nhà gặp mẹ và nói với bà hãy để anh ra rửa hai bàn tay của bà ngày hôm nay. Bà mẹ nghe vậy cảm thấy rất lạ, trong lòng bà dấy lên những cảm xúc vui buồn lẫn lộn, bà bèn đưa hai bàn tay mình ra cho chàng trai. Chàng trai trẻ chậm chậm rửa sạch bàn tay của mẹ mình. Từng giọt nước mắt của chàng trai rơi xuống khi anh ta thực hiện công việc của mình. Lần đầu tiên chàng trai nhận ra rằng đôi bàn tay của mẹ mình thật là nhăn nheo, hơn nữa hai bàn tay còn chằng chịt những vết sẹo và chai sạn. Những vết sẹo này hẳn là rất đau đớn vì chàng trai cảm nhận được bà mẹ khế rùng mình mỗi khi chàng trai rửa chúng trong nước.

Đây cũng là lần đầu tiên chàng trai trẻ nhận ra rằng chính đôi bàn tay này hàng ngày làm công việc giặt quần áo để có thể trang trải đủ tiền học phí của anh ta ở trường học. Những vết sẹo trên đôi bàn tay của bà mẹ cũng là cái giá cho kết quả đậu tốt nghiệp, cho những bằng điểm xuất sắc và cho cả tương lai của anh ta. Sau khi rửa sạch đôi bàn tay của bà mẹ, chàng trai trẻ lặng lẽ giặt nốt luôn chỗ quần áo còn lại trong ngày. Tối hôm đó, bà mẹ và chàng trai đã nói chuyện với nhau rất lâu.

Sáng ngày hôm sau, chàng trai trẻ quay lại công ty phỏng vấn. Ông Giám đốc nhận thấy nước mắt còn đọng trên khóe mắt của chàng trai trẻ bèn hỏi: “Anh có thể cho tôi biết

anh đã làm gì và học được những gì ở nhà của anh ngày hôm qua không?”. Chàng trai trả lời: "Tôi đã rửa đôi bàn tay của mẹ tôi, và tôi cũng đã giặt nốt chỗ quần áo còn lại". "Vậy anh hãy cho tôi biết cảm giác của anh như thế nào?" Ông Giám đốc hỏi.

Chàng trai trẻ bèn trả lời trong nước mắt:

Thứ nhất: Tôi hiểu được nhờ có mẹ mà tôi có được ngày hôm nay.

Thứ hai: Tôi hiểu được kiếm tiền vất vả đến như thế nào.

Thứ ba: Tôi đã nhận thức được sự quan trọng và giá trị của tình cảm gia đình.

Ông Giám đốc nói:" Đó chính xác là những gì tôi cần tìm ở một nhà quản lý.

Tôi muốn tìm những ứng viên có thể nhận thức được sự giúp đỡ của những người khác, người có thể hiểu được sự khó nhọc của người khác khi hoàn thành một công việc nào đó, và là người không đặt tiền bạc là mục đích sống duy nhất của mình. Xin chúc mừng. Anh đã được tuyển."

Sau đó, chàng trai trẻ làm việc rất chăm chỉ và nhận được sự nể trọng của các nhân viên của mình. Mỗi thành viên trong nhóm làm việc rất cần cù và đoàn kết. Tình hình kinh doanh của công ty phát triển đạt mức doanh thu cao một cách đáng kinh ngạc".

Bài học cuộc sống:

- Trong cuộc sống hay trong công việc thì lòng biết ơn luôn là đức tính cần thiết khiến bạn được tin tưởng và tôn trọng. Khi bạn biết tin tưởng, biết tôn trọng mọi người xung quanh thì lòng biết ơn với họ sẽ giúp bạn nhận được sự yêu mến nhiều hơn, thành công trong sự chúc phúc của mọi người. Chúng ta không ai có thể thành công 1 mình mà phải có sự giúp đỡ của những người khác. Muốn đi nhanh hãy đi 1 mình, muốn đi xa phải đi cùng nhau đó là ý nghĩa của lòng biết ơn trong câu chuyện này.

- Biết ơn cha mẹ, nhớ ơn công sinh thành, dưỡng dục của cha mẹ người đã hi sinh cả cuộc đời để chăm lo cho cuộc sống của chúng ta để chúng ta có được cuộc sống tốt nhất, có được thành công rực rỡ nhất, đứng trên ánh hào quang tỏa sáng nhất.

44. Vị khách tốt bụng

"Một du khách nhìn thấy một cụ bà đang đứng bên bờ một dòng suối lênh láng nước sau một trận mưa lớn. Trông bà có vẻ rất lo lắng và bất đắc dĩ phải băng qua nó.

Người khách du lịch tiến lại gần và hỏi bà lão:

“Bà ơi, bà có muốn con cõng bà vượt suối không?”

Bà lão rất ngạc nhiên và lẳng lặng gật đầu đồng ý. Anh cõng bà băng qua suối và anh dần đuối sức. Sau khi sang bờ bên kia, bà lão vội vội vàng vàng rời đi mà không nói lời cảm ơn nào. Vị du khách đang rã rời vì đuối sức kia có chút hối tiếc vì giúp đỡ bà lão ấy. Anh không mong cầu bà báo đáp, nhưng nghĩ rằng chí ít thì bà cũng nên nói với anh đôi lời bày tỏ sự cảm kích.

Vài giờ sau, du khách này đi tới vùng núi. Đó là một hành trình đầy gian nan với anh, chân của anh bị côn trùng cắn sưng tấy. Lát sau, trên đường đi, có một thanh niên bắt kịp theo anh và nói: “Cảm ơn anh đã giúp bà tôi. Bà bảo anh sẽ cần những thứ này và muốn tôi mang chúng đến cho anh.”

Nói đoạn, cậu ấy lấy ra một ít thức ăn và thuốc men trong túi ra. Hơn nữa anh còn dắt thêm một con lừa và giao nó cho du khách tốt bụng. Vị du khách không ngừng nói cảm ơn anh thanh niên. Sau đó người thanh niên này nói tiếp: “Bà của tôi không nói được, cho nên bà muốn tôi thay mặt bà cảm ơn anh!”

Bài học cuộc sống:

- Lòng tốt của bạn khi cho đi sẽ luôn luôn được đền đáp xứng đáng dù là sớm hay muộn. Biết ơn, trả ơn là điều cần thiết trong cuộc sống. Khi nhận được sự giúp đỡ của người khác hãy biết nói lời cảm ơn vì họ đã giúp đỡ mình, lòng biết ơn của bạn sẽ làm cho lòng tốt được nhân lên trong cuộc sống. Những người trao đi lòng tốt cũng cảm thấy xứng đáng hơn.

- Hãy học cách trao yêu thương đến mọi người, chăm sóc và giúp đỡ những người xung quanh nếu có thể đặc biệt là người già, phụ nữ, trẻ em, người khuyết tật,... khi thấy họ gặp khó khăn.

45. Họa sĩ trang trí nhà cửa

"Một người phụ nữ nhờ anh họa sĩ thiết kế trang trí nhà cửa cho mình. Khi người họa sĩ đến, anh ấy gặp người chồng của người phụ nữ này. Anh ấy bị mù cả hai mắt và người họa sĩ cảm thấy buồn cho người chồng. Mặc dù vậy, anh ấy vẫn luôn vui vẻ thân thiện và lạc quan. Trong quãng thời gian làm việc, người họa sĩ đã trò chuyện sôi nổi vui vẻ với anh ấy suốt mấy ngày liền và dường như anh ấy không hề cảm thấy buồn đau về sự khiếm khuyết trên cơ thể của mình.

Sau khi hoàn thành công việc, người họa sĩ đã gửi hóa đơn cho nữ chủ nhân căn nhà. Người phụ nữ đã rất ngạc nhiên khi thấy một khoản giảm giá lớn hơn so với số tiền đã thỏa thuận ban đầu. Cô bối rối và hỏi anh họa sĩ: "Vì sao anh giảm giá nhiều cho tôi đến như vậy?"

Người họa sĩ trả lời: "Tôi thấy rất hạnh phúc khi được cùng trò chuyện với chồng chị. Anh ấy khiến tôi cảm nhận rằng hoàn cảnh của tôi còn rất tốt, vì vậy, tôi quyết định giảm giá một phần tiền trong hóa đơn này xem như là một lời cảm ơn đến anh ấy."

Sự tôn trọng sâu sắc của người họa sĩ đối với chồng cô đã khiến cô cảm động rơi lệ. Mọi người đều cảm kích bởi sự rộng lượng của người họa sĩ chỉ còn một cánh tay này".

Bài học cuộc sống:

- Bạn không thể thay đổi cuộc đời của bạn, trừ phi bạn thay đổi quan điểm cuộc sống của mình. Bạn không thể thay đổi hoàn cảnh, trừ phi bạn thay đổi tâm thái của mình. Cho dù bạn không thể thay đổi được hoàn cảnh để thích nghi với cuộc sống của bạn, nhưng bạn có thể điều chỉnh lại thái độ để thích nghi với hoàn cảnh. Bởi chính thái độ sẽ là sức mạnh giúp bạn định hình cuộc sống của mình! Chính sự mạnh mẽ, lạc quan của bạn sẽ giúp bạn thành công và truyền cảm hứng tốt đẹp đó cho mọi người.

- Hạnh phúc lớn nhất không có nghĩa là bạn phải có mọi thứ, mà nó đến từ việc bạn trải nghiệm sự cảm kích. Tài sản quý giá nhất không phải là tiền mà chính là sức khỏe của bạn. Khi có sức khỏe bạn sẽ có năng lượng tích cực cho cuộc sống, cho những dự định của mình dù điều đó có khó khăn đến mức nào. Sự thoải mái không thể có được từ sự nắm giữ, mà nó có được nhờ sự buông bỏ.

- Cho người khác nhiều hơn, bạn sẽ hạnh phúc hơn. Học cách cho đi và nhận lại là 1 nét văn hóa rất đẹp. Đôi khi cuộc sống chứa đựng biết bao điều bạn không muốn nhưng bạn có quyền lựa chọn bước tiếp hoặc khóc than.

46. Câu chuyện nhỏ

"Vào cái thời mà món kem nước hoa quả còn rất rẻ tiền, có một câu chuyện của một cậu bé lúc đó 10 tuổi: Vào một hôm nọ, Jim – đó là tên của cậu, sau một hồi đi qua đi lại trước cửa hàng giải khát đông nhất nhì thành phố, ngó vào quán nơi mà có món kem hoa quả mà cậu rất thích. Mạnh dạn cậu bé đẩy nhẹ cánh cửa và bước vào. Jim chọn một bàn trống ngồi xuống và đợi người phục vụ đến.

Chỉ vài phút sau, một người phục vụ lại gần đặt lên bàn cậu một ly nước lọc. Ngược nhìn cô phục vụ, cậu bé hỏi: “cho cháu hỏi bao nhiêu tiền một ly kem nước hoa quả ạ?”. “50 xu” cô phục vụ trả lời. Nghe vậy, cậu bé lại hỏi: “ vậy bao nhiêu một ly kem bình thường ạ?”. “35 xu” cô phục vụ kiên nhẫn trả lời cậu bé, mặc dù cửa hàng rất đông và đang cần phục vụ nhanh.

Cuối cùng, người phục vụ mang ra món kem mà cậu đã gọi và sang phục vụ cho những bàn khác. Cậu bé ăn xong kem, để lại tiền trên bàn sau đó ra về. Khi người phục vụ quay lại để dọn bàn và lấy tiền kem, cô đã bật khóc khi nhìn đến tiền trên bàn, trên bàn có 2 đồng kẽm và 5 đồng xu lẻ đặt ngay ngắn trên bàn bên cạnh 35 xu trả cho ly kem mà khi nãy cậu bé đã gọi. Jim đã không thể ăn món kem nước hoa quả mà cậu rất thích bởi vì cậu chỉ đủ tiền để trả cho ly kem bình thường và một ít tiền boa cho cô".

Bài học cuộc sống:

Hãy luôn thể hiện lòng biết ơn của mình từ những cử chỉ nhỏ nhất, theo cách tốt nhất sẽ khiến cho việc giúp đỡ người khác trở nên đẹp hơn rất nhiều. Đôi khi bạn không thể cảm ơn bằng lời nói hãy dùng hành động chứng minh điều đó để họ biết bạn thực sự biết ơn thế nào vì họ đã giúp đỡ bạn dù việc đó không hề lớn lao gì.

47. Đón nhận

"Truyện cổ Trung Hoa kể: Ở miền núi Hô-Phu, có một người đàn bà bán rượu tên là Wong. Một hôm, xuất hiện một vị thiên sư đạo đức đến trọ ở gần quán, dù không có tiền, ngài cũng được bà chủ quán tiếp đãi nồng hậu. Vị thiên sư ở đó khoảng ba năm. Trước khi cáo từ, ngài đào một giếng cạnh quán. Mọi người ngạc nhiên khi một dòng nước trong vắt vọt lên, họ ném thử thì thấy đó là một loại rượu hảo hạng. Từ đó, bà chủ quán trở thành nổi tiếng và giàu có.

Ít lâu sau, vị thiên sư lại ghé ngang quán, ngài hỏi thăm bà chủ quán về giếng rượu. Bà này than phiền:

- Rượu tốt nhưng tôi không bao giờ có dư để dự trữ.

Vị thiên sư mỉm cười rồi lẳng lặng viết lên tường:

- Trời đất thật bao la, nhưng lòng tham của con người còn mênh mông hơn thế nữa. Dù không tốn kém bà chủ vẫn có rượu để bán thế mà vẫn không hài lòng. Viết xong thiên sư lẳng lặng ra đi, và dòng rượu cũng khô cạn".

Bài học cuộc sống:

- Thứ nhất, bạn hãy bằng lòng với hiện tại, bằng lòng với cuộc sống của mình và đón nhận mọi thứ trong tâm thế biết ơn vì đã nhận được điều tốt đẹp đó. Bởi lẽ, ngoài kia có rất nhiều người có cuộc sống khó khăn hơn bạn rất nhiều, mệt mỏi hơn bạn rất nhiều nhưng họ vẫn sống và hạnh phúc đầy thôi.

- Thứ hai, biết ơn ơn những người đã giúp đỡ mình, biết ơn cuộc sống của bạn đã đầy đủ và tốt đẹp như thế. Tập đón nhận hạnh phúc giản dị 1 chút để cuộc sống thanh thản hơn.

48. Ổ bánh mì

"Một giáo sư người Mỹ làm giảng viên tại một viện đại học ở nước Ba Tây (Brazil) đã nhắc lại một kỷ niệm khó quên. Ông thuật lại rằng một ngày kia khi đang trên con đường đến trường đại học, ông cảm thấy có ai đó kéo quần mình, quay đầu lại,

ông thấy một cậu bé độ 5 hay 6 tuổi với đôi mắt tròn đen và sáng trong khuôn mặt lem luốc bẩn thỉu.

Cậu bé nhìn ông với lời van xin: “Thưa ông! Cho con bánh mì”. Khác với những lần trước, mỗi khi gặp trẻ ăn xin trên đường phố, mở lời van xin, ông thường phớt lờ, lạnh lùng bước đi, vì có nhiều trẻ ăn xin quá, nhưng không biết vì sao lần này ông lại dừng bước, rồi bảo cậu cùng đi với ông ta vào quán cà phê gần đó. Sau khi mua cho cậu một bánh kem và thức ăn khác mà cậu muốn, ông mua cho mình một tách cà phê, rồi bước ra khỏi tiệm, quên hẳn cậu bé.

Nhưng khi ông đi được ít bước thì có người đụng vào lưng ông, quay nhìn lại, ông thấy cậu bé khi nãy. Cậu bé vẫn cầm ổ bánh kem và run run nói: “Con cảm ơn ông!”. Vị giáo sư này cảm động vì lời cảm ơn của cậu bé ăn xin đáng thương đó, trong khi đó có những trẻ ăn xin khác đã nhận tiền hay thức ăn ông cho nhưng chưa có em nào có lòng biết ơn như thế!”

Bài học cuộc sống:

- Hãy luôn biết nói cảm ơn mỗi khi nhận được sự giúp đỡ từ người khác.
- Hãy mở lòng và giúp đỡ những hoàn cảnh khó khăn.
- Chính lời cảm ơn, sự biết ơn sẽ nhân lên những tấm lòng tử tế trong cuộc sống.

49. Lòng biết ơn

"Có một y tá trẻ vừa mới ra trường, chăm sóc bệnh nhân đầu tiên là Eileen. Eileen mắc phải chứng bệnh rất nặng, chỉ nằm chờ chết, vì những mạch máu trong não cô đã bị vỡ ra. Nửa thân người cô đã mất cảm giác, dần dần toàn thân cô giống như khúc gỗ, rồi bị hôn mê. Các nhân viên bệnh viện mỗi ngày lật Eileen hai lần để truyền thức ăn lỏng vào bao tử. Việc làm này thật nhàm chán vì Eileen chẳng có một đáp ứng gì. Cô chẳng khác gì một tượng gỗ, không cử động hay tỏ ra hành động cảm ơn nào! Trước khi chăm sóc Eileen, cô y tá trẻ được những y tá kinh nghiệm cho biết tình trạng của Eileen và việc mà cô phải làm.

Nhưng nữ y tá tập sự này quyết định là phải làm khác hơn với những gì các y tá của bệnh viện đó đã làm. Cô nói chuyện, hát, khích lệ Eileen, thậm chí tặng quà cho

Eileen. Đến ngày Lễ Tạ Ơn, ngày trọng đại nhất của nước Mỹ và cũng là ngày quan trọng đối với những người biết ơn Đấng Tạo Hóa về những ơn lành Ngài dành cho họ, cô y tá này thay vì nghỉ phép, đã tình nguyện vào bệnh viện chăm sóc cho Eileen. Cô ta đến với Eileen đang bất động và nói rằng: “Chị Eileen ơi! Hôm nay là ngày rất trọng đại, ngày Lễ Tạ Ơn Đức Chúa Trời nhưng tôi không muốn xa chị. Chị có biết Ngày Lễ Tạ Ơn này có ý nghĩa gì không?”

Lúc đó tiếng điện thoại reo, cô y tá nhắc chiếc điện thoại lên, nhưng khi quay đầu nhìn lại, cô vô cùng ngạc nhiên vì Eileen tỉnh dậy, nhìn cô với hai hàng nước mắt, chảy xuống làm ướt đẫm cả chiếc gối. Eileen lay động cả thân để bày tỏ lòng biết ơn người y tá trẻ đã tận tình chăm sóc một người chẳng hề có một đáp ứng gì, cảm ơn cô y tá đã hát những bài ca đầy khích lệ, với lời nói yêu thương, đầy hy vọng, nhất là nói đến Ơn Trời, Đấng sáng tạo và bảo tồn vạn vật, ban sự sống và chu cấp mọi vật thực cho loài người. Sau đó Eileen qua đời trong an bình với cả lòng biết ơn, biết ơn người y tá trẻ đã dành cho mình lòng ưu ái và sự chăm sóc đặc biệt".

Bài học cuộc sống:

- Cô y tá ấy đã cổ vũ 1 tâm hồn cần sự sẻ chia, cổ vũ 1 người cận kề sinh tử để cô ấy có thể cảm nhận sự đẹp đẽ của lòng người của tình thương giữa người với nhau.

- Người bệnh nhân ra đi với lòng biết ơn sẽ vô cùng hạnh phúc vì biết được ở cận kề cái chết đã có 1 người hi sinh cho mình, ở bên cạnh động viên mình, Chính sự biết ơn ấy sẽ là động lực cho cô y tá giúp đỡ những người kém may mắn hơn trong bệnh viện này.

50. Lòng biết ơn và niềm mơ ước

Câu chuyện:

"Một ngày nọ, một gia đình quý tộc giàu có nước Anh đã đưa con về miền quê nghỉ mát. Trong khi nô đùa, tai nạn đã xảy ra: cậu con trai nhỏ của họ sa chân ngã xuống vực nước sâu. Tất cả tưởng chừng như vô vọng, không còn phương cách nào cứu sống

cậu bé không biết bơi. Thế rồi, từ xa, nghe tiếng kêu thất thanh, một chú bé nhem nhuốc, con của một nông dân nghèo trong vùng đã chạy đến tiếp cứu.

Nhà quý tộc đã hết sức biết ơn cậu bé nhà nghèo. Thay vì chỉ nói lời cảm ơn và kèm theo một ít tiền hậu tạ, ông ân cần hỏi cậu bé:

– Khi lớn lên, cháu muốn làm gì?

Cậu bé nhỏ nhẹ thưa:

– Thưa ông, chắc cháu sẽ tiếp tục nghề làm ruộng của cha cháu.

Nhà quý tộc lại gắng hỏi:– Thế cháu không còn ước mơ nào lớn hơn nữa sao?

Cậu bé im lặng cúi đầu một lúc rồi mới trả lời:

– Dạ thưa bác, nhà cháu nghèo thế này thì cháu còn biết ước mơ điều gì nữa đây?

Lại tiếp tục một câu hỏi chân tình:

– Nhưng bác muốn biết, nếu cháu được phép mơ ước thì cháu sẽ ước mơ điều gì?

Và lần này cũng lại là một câu trả lời thật thà:

– Thưa bác, cháu muốn được đi học, cháu muốn trở thành một bác sĩ!

Sau này, cậu bé ngày xưa không biết bơi được cứu sống đã trở thành một vĩ nhân, đã làm cho cả nước Anh hãnh diện tự hào, đó chính là Thủ tướng Winston Churchill. Còn cậu bé quê nhà nghèo đã không còn chỉ biết đặt ước mơ đời mình nơi cụm cỏ bờ đê. Cậu đã trở thành một bác sĩ lừng danh thế giới, cũng đồng thời là ân nhân của cả nhân loại khi tìm ra được thuốc kháng sinh penicillin. Tên của ông là Alexander Fleming.

Không ai ngờ rằng đến thủ tướng nước Anh lâm bệnh trầm trọng, cả vương quốc Anh đã đi tìm những vị danh y lẫy lừng để cố cứu sống nhà lãnh đạo tối cao của mình. Tất cả đã bó tay. Thế rồi bác sĩ A.Fleming đã tự ý tìm đến và ông đã cứu sống, một lần nữa, người mà ông đã từng cứu sống năm xưa".

Bài học cuộc sống:

- Cậu bé ấy cuối cùng cũng thành công và quay lại giúp đỡ người đã từng giúp đỡ mình với lòng biết ơn to lớn. Đó chính là nét đẹp vô cùng của lòng tốt. Khi bạn cho đi lòng tốt bạn sẽ nhận lại sự biết ơn và lòng tin của những người khác. Đến cuối cùng, người tốt sẽ luôn được báo đáp.

- Hãy dám mơ ước, thực hiện mơ ước đó và phải nhớ ai đã cùng bạn thực hiện mơ ước ấy.

51. Chiếc áo của bà

Câu chuyện:

"Bà cụ năm nay đã 80 tuổi. Con trai đã lớn, đã lập gia đình và đưa vợ con lên thành phố sinh sống. Rất nhiều lần cậu con trai muốn đón bà lên ở cùng. Nhưng từ lâu bà đã quen với tình cảm lũy tre làng, người quen mùi thơm của lúa rạ. Và bà quyết định ở lại. Sức khỏe tuy đã yếu nhưng biết tin sinh nhật cháu gái bà vẫn cố gắng thu xếp lên thành phố. Bà qua tận làng bên nhờ người làm cho một mẻ kẹo lạc mới, cẩn thận chọn những chum nhãn mọng nhất. Thậm chí bà còn tự mình ra chợ mua nào kim, nào chỉ về khâu cho cháu bộ quần áo làm quà sinh nhật.

Đi gần trăm cây số mới ra được nhà con cháu. Bà vẫn vui vẻ và không một chút mệt mỏi, nhanh chóng lôi bộ quần áo ra đưa cháu. "Nào là xanh xanh đỏ đỏ, chắc cả chợ trong thành phố không kiếm đâu được cái thứ hai", cô cháu gái cầm áo vút lên ghế và đang nghĩ xem xử lý thế nào với nó. Mẹ ngoài ban công hét lớn: "Máy giặt rò nước rồi, không ai ra đây nhé".

Con bé nghe vậy liền cầm bộ quần áo chạy ra làm giẻ thấm nước.

Trong nhà bà vẫn đang vui vẻ xem tivi và không biết sự tình. Một lát sau, bà ra ngoài ban công thì phát hiện chiếc áo nhàu nát dưới nền. Bà đã đứng ngoài đó rất lâu. Bà tự mình nhặt lên rồi giặt sạch, phơi lên dây. Bà vào nhà, đôi mắt đỏ hoe, chậm chạp nói với cô cháu: "Bà xin lỗi. Bà sẽ bù cho cháu một món quà sinh nhật khác. Nó đúng là không hợp với cháu". "Vâng bà ạ. Trông nó thật quê mùa", đứa bé nhẹ nhàng đáp. Bố nghe và hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Sắc mặt thay đổi, anh quay ra nhìn đứa con và không nói một lời nào. Ngày hôm sau, bà mặc "chiếc áo lỗi" đó lên người. Nhìn là biết nó quá nhỏ so với kích cỡ của bà, nhưng bà vẫn cố chịu. Ở được hai ngày, bà lí do sợ đàn lợn ở nhà đói nên tự bắt xe về quê.

Không lâu sau đến sinh nhật bố. Hai mẹ con vui mừng đem quà ra tặng. Con bé mua cho bố một cái mũ len, mẹ thì mua tặng bố một chiếc cà vạt.

Bố nhận quà, không cười, cầm đồ ném vào thùng rác: “Đồ gì mà xấu vậy. Dem bỏ vào thùng rác thôi. Bố không dùng được”. Con bé mặt vừa hoảng hốt vừa tức giận cãi lại: “Bố làm vậy là không tôn trọng người khác”. “Con cũng biết như vậy khó chịu sao. Vậy mà con đã làm như thế với bà đấy. Bà cả năm cả tháng ăn không dám ăn, không dám mua quần áo mới, chiếc ga giường chắc cũng dùng đến mười năm rồi. Bà đã già nhưng biết sinh nhật con bà vẫn cố gắng ngồi xe lên nhà mình. Bà đâu có nhìn rõ nữa, nhưng bà vẫn cố làm cho con chiếc áo. Tình yêu thương của bà bị con biến thành giẻ vụn rồi. Con có biết không”.

Một tuần sau, hai mẹ con về quê. Thấy con cháu về thăm bà rất vui. Lưng còng nhưng vẫn thoắt thoắt ra vườn hái nắm rau lang để nấu canh tối. Trong bữa cơm, con bé run run nói với bà: “Bà không giận cháu chứ ạ. Cháu sai rồi. Chuyện... Chiếc áo”. Bà đặt bát cơm xuống và cười giòn tan: “Chuyện đó hả, là bà không đành cho cháu cái áo đó nên mới cầm về mặc

Bài học cuộc sống:

- Luôn luôn nhớ rằng ông bà, cha mẹ dành tình yêu cho chúng ta vô điều kiện nhưng không có nghĩa là nó không đáng quý. Phải biết ơn vì điều đó, biết ơn vì họ đã dành tình yêu lớn lao nhất của 1 người cho mình, chăm sóc, nuôi dưỡng và yêu thương mình.
- Biết tôn trọng người lớn tuổi, tôn trọng những món quà của người khác như 1 phép lịch sự tối thiểu.

52. Giọt nước mắt

Câu chuyện:

"Ngày xưa, khi tạo ra người mẹ đầu tiên trên thế gian, ông Trời đã làm việc miệt mài suốt 6 ngày liền, quên ăn quên ngủ mà vẫn chưa xong việc. Thấy vậy, một vị thần bèn hỏi:

– Tại sao ngài lại mất quá nhiều thời giờ cho tạo vật này?

Ông Trời đáp:

– Ngươi thấy đấy. Đây là một tạo vật cực kỳ phức tạp gồm hơn 200 bộ phận có thể thay thế nhau và cực kỳ bền bỉ, nhưng lại không phải là gỗ đá vô tri vô giác. Tạo vật này có thể sống bằng nước lã và thức ăn thừa của con, nhưng lại đủ sức ôm ấp trong vòng tay nhiều đứa con cùng một lúc. Nụ hôn của nó có thể chữa lành mọi vết thương, từ vết trầy trên đầu gối cho tới một trái tim tan nát. Ngoài ra, ta định ban cho tạo vật này có thể có 6 đôi tay.

Vị thần nọ ngạc nhiên:

– Sáu đôi tay? Không thể tin được!

Ông Trời đáp lại:

– Thế còn ít đấy. Nếu nó có 3 đôi mắt cũng chưa chắc đã đủ.

– Vậy thì ngài sẽ vi phạm các tiêu chuẩn về con người do chính ngài đặt ra trước đây – vị thần nói.

Ông Trời gật đầu thở dài:

– Đành vậy. Sinh vật này là vật ta tâm đắc nhất trong những gì ta đã tạo ra, nên ta dành mọi sự ưu ái cho nó. Nó có một đôi mắt nhìn xuyên qua cánh cửa đóng kín và biết được lũ trẻ đang làm gì. Đôi mắt thứ hai ở sau gáy để nhìn thấy mọi điều mà ai cũng nghĩ là không thể biết được. Đôi mắt thứ ba nằm trên trán để nhìn thấu ruột gan của những đứa con làm lạc. Và đôi mắt này sẽ nói cho những đứa con đó biết rằng mẹ chúng luôn hiểu, thương yêu và sẵn sàng tha thứ cho mọi lỗi lầm của chúng, dù bà không hề nói ra.

Vị thần nọ sờ vào tạo vật mà ông Trời đang bỏ công cho ra đời và kêu lên:

– Tại sao nó lại mềm mại đến thế?

Ông Trời đáp: “Vậy là ngươi chưa biết hết. Tạo vật này rất cứng cõi. Ngươi không thể tưởng tượng nổi những khổ đau mà tạo vật này sẽ phải chịu đựng và những công việc mà nó phải hoàn tất trong cuộc đời.”

Vị thần dường như phát hiện ra điều gì, bèn đưa tay sờ lên má người mẹ đang được ông Trời tạo ra.

– Ồ, thưa ngài. Hình như ngài để sót cái gì ở đây.

– Không phải. Đó là những giọt nước mắt đấy – ông Trời thở dài.

- Nước mắt để làm gì, thưa ngài – vị thần hỏi.
- Để bộc lộ niềm vui, nỗi buồn, sự thất vọng, đau đớn, đơn độc và cả lòng tự hào những thứ mà người mẹ nào cũng sẽ trải qua.

Người mẹ dường như đã được tạo ra để thấu hiểu và yêu thương, luôn sẵn sàng tha thứ cho mọi lỗi lầm dù người luôn im lặng. Hãy yêu thương, chăm sóc mẹ khi còn có thể, bởi người sẽ chẳng mãi ở bên ta".

Bài học cuộc sống:

Thấu hiểu sự hi sinh của người mẹ, biết ơn đấng sinh thành như 1 điều tự nhiên. Người biết ghi nhớ công ơn dưỡng dục sẽ là người thành công là người đáng tự hào nhất.

53. Nếu khó khăn không thể chôn vùi bạn thì nó sẽ nâng bạn lên

Có một con lừa bị trượt chân từ vách núi và rơi xuống một cái hố sâu. Chủ của nó dù cố gắng mọi cách nhưng vẫn không tài nào cứu nó ra được. Cuối cùng ông ta quyết định sẽ chôn sống nó. Đất cát đổ xuống con lừa từ phía trên miệng hố. Mới đầu con lừa chỉ biết đứng im hứng chịu.

Sau đó nó rũ sạch đất cát trên mình. Nó giẫm lên trên đồng đất cát ấy để đứng lên cao hơn. Nhiều đất hơn được đổ xuống. Cứ thế nó liên tục đứng lên trên đồng đất cát vừa bị đổ lên người. Càng nhiều đất được đổ xuống thì con lừa càng lên được cao hơn. Tới trưa thì con lừa thoát được khỏi hố và lại được ung dung gặm cỏ non.

Nếu bạn không để khó khăn và thử thách làm mất đi ý chí mà vẫn cố gắng vượt qua thì chính những khó khăn lúc trước lại đưa bạn lên cao hơn và đạt tới thành công.

54. Trói voi bằng dây thừng

Một vị khách đi ngang qua khu của những con voi thì bất ngờ dừng lại. Anh ta cảm thấy khó hiểu khi một con vật to lớn như vậy lại chỉ bị trói bằng một sợi dây thừng mỏng manh vào chân trước, chẳng có xích hay lồng sắt gì cả. Lẽ tất yếu là những con voi này có thể giật đứt dây trói này bất cứ khi nào chúng muốn. Nhưng vì lí do nào đó mà chúng đã không làm vậy.

Anh ta hỏi người quản tượng gần đó. Tại sao những con vật này chỉ đứng yên ở đây mà không thử cố thoát ra? “Dễ hiểu thôi”, người quản tượng nói, “khi chúng còn là voi con thì chúng tôi dùng dây thừng để trói chúng là đủ. Khi lớn lên, chúng vẫn nghĩ rằng chúng không giật đứt dây được. Những con voi này vẫn tưởng là dây thừng đủ sức trói chúng nên chúng cũng chẳng bao giờ thử cố thoát ra. Vị khách rất ngạc nhiên. Hóa ra những con voi này có thể dễ dàng giật đứt sợi dây bất cứ khi nào. Nhưng chỉ vì chúng nghĩ là chúng không thể nên cứ mãi đứng im một chỗ. Cũng giống những con voi này, bao nhiêu người trong chúng ta lãng phí nhiều cơ hội trong cuộc sống chỉ đơn giản vì ta nghĩ rằng ta không thể làm điều gì đó vì lần trước ta đã thử và thất bại.

Thất bại là mẹ thành công, quan trọng là ta không bao giờ được ngừng nỗ lực.

Trói voi bằng dây thừng

55. Cô gái mù

Có một cô gái mù chán ghét bản thân chỉ vì sự thật là cô không thể thấy đường. Người duy nhất mà cô không chán ghét chính là người bạn trai đáng yêu của cô, bởi vì anh ấy luôn ở bên cạnh cô. Và cô nói rằng nếu cô có thể nhìn thấy được thế giới, thì cô sẽ làm vợ của anh ấy.

Một ngày nọ, có ai đó đã hiến tặng đôi mắt cho cô gái, và thế là bây giờ cô ấy có thể nhìn thấy được mọi thứ, kể cả người bạn trai của cô. Người bạn trai mới hỏi cô: "Giờ em đã nhìn thấy cả thế giới rồi, em sẽ làm vợ anh chứ?" Cô gái lúc đó rất hoảng hốt khi thấy người bạn trai của cô cũng bị mù và từ chối làm vợ anh ta. Người con trai bước đi trong nước mắt, sau đó anh ta viết một lá thư cho cô gái với nội dung: "Chăm sóc đôi mắt của anh nhé, em yêu."

Khi hoàn cảnh thay đổi thì suy nghĩ của ta cũng thay đổi theo. Có một vài người không thể nhìn nhận mọi thứ như trước nữa, và cũng không biết trân trọng những điều đó. Thông qua câu chuyện này, bạn có thể rút ra được nhiều thứ và đây chính là một trong những câu chuyện ngắn đầy cảm hứng khiến bạn nghẹn lời.

Cô gái mù

56. Kiểm soát cảm xúc (Cơn giận)

Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé rất dễ tức giận. Người cha mới quyết định đưa cho cậu bé một túi đinh và nói rằng mỗi lần cậu tức giận thì phải đóng một cây đinh vào bức tường. Trong ngày đầu tiên, cậu bé đã đóng 37 chiếc đinh vào bức tường. Cậu bé dần dần bắt đầu kiểm soát cảm xúc trong vài tuần tiếp theo, và số đinh bị đóng vào tường ngày một ít đi. Cậu bé phát hiện ra kiểm soát cơn giận còn dễ hơn việc đóng số đinh đó vào tường.

Cuối cùng, cũng tới cái ngày cậu bé không còn mất kiểm soát cảm xúc nữa. Cậu ta mới báo cho cha hay và thế là người cha đề xuất cậu bé mỗi ngày nhổ một chiếc đinh ra nếu như ngày hôm đó cậu kiểm soát được cảm xúc của bản thân.

Nhiều ngày trôi qua và cuối cùng cậu bé cũng tới nói với cha rằng tất cả số đinh đã được nhổ ra. Người cha nắm lấy tay con và dẫn cậu bé tới chỗ bức tường. "Con đã làm rất tốt, con trai ạ, nhưng hãy nhìn vào những lỗ hổng sót lại trên tường. Bức tường sẽ không bao giờ còn được như trước nữa. Khi con nói chuyện trong cơn tức giận thì sẽ để lại những vết sẹo giống như vậy. Khi con cầm dao đâm người khác rồi sau đó rút ra thì bất kể con có xin lỗi bao nhiêu lần đi nữa thì vết thương vẫn còn đó."

Hãy kiểm soát cơn giận của bản thân và đừng nói gì với người khác trong lúc bạn giận dữ, vì sau này bạn có thể sẽ hối hận. Trong cuộc sống, có những thứ mất đi rồi bạn không thể lấy lại được.

Kiểm soát cảm xúc (Cơn giận)

57. Câu chuyện về ông lão bán hoa quả và 3 cậu nhân viên

Ông chủ của một quầy bán hoa quả, do tuổi cao không thể đứng lâu bán hàng được, nên đã dán một tờ thông báo tuyển người bán hàng. Vài hôm sau, có một người thanh niên đến xin việc, anh ta hỏi ông chủ trả lương cho anh ta bao nhiêu một tháng? Ông chủ quầy hoa quả cười nói: "Quầy hoa quả của tôi chỉ là một quầy nhỏ, tôi sẽ trả cho cậu 1/10 số tiền cậu bán được, bán ngày nào trả luôn ngày đấy". Anh này nghe xong, ngấm nghĩa một lúc quầy hoa quả cũ kỹ rồi cau mày nói: "Tôi từ chối, vì như vậy chả có sự bảo đảm gì cả". Nói xong, anh ta liền bỏ đi.

Sau đó lại có một người thanh niên khác đến xin việc, cũng hỏi lương tháng ông chủ sẽ trả bao nhiêu? Và ông chủ quầy hoa quả cũng nói với anh ta y hệt những gì đã nói với anh

thanh niên trước. Và anh này cũng từ chối. Lại qua vài ngày, có một cậu bé đến xin việc, hỏi ông chủ trả lương thế nào? ông chủ lại nói hết những gì nói với những người trước. Cậu bé nghe xong cười nói: "những ngày lễ và cuối tuần, ông có thể trả thêm cho cháu lên 2/10 được không? Còn nếu như ngày nào mà bán được 30 triệu tiền hoa quả trở lên, thì trả cho cháu 3/10 số tiền bán được?". Ông chủ quầy hoa quả nghe xong vừa cười vừa xoa đầu cậu bé và đồng ý.

cậu bé ngày nào cũng mang hoa quả ra rửa sạch và thay đổi vị trí bày của các loại quả cho nhau, ngày lễ hay cuối tuần còn làm mấy tờ rơi khuyến mãi cho ai mua 3 triệu tiền hoa quả tặng thêm 300 ngàn tiền hoa quả tùy chọn. Cứ như vậy, chưa đầy một tháng, cậu bé đã nhận được 30 triệu tiền lương tương đương mỗi ngày nhận được trên 3 triệu đồng. Rồi vài năm sau, cậu đã kiếm được khá nhiều tiền, liền mua lại quầy bán hoa quả của ông chủ cũ, rồi nhờ vào sự nhanh nhẹn hoạt bát của mình cậu mở thêm nhiều cửa tiệm bán hoa quả khác nữa, nhờ vậy sau này cậu đã trở nên giàu có.

Thế gian này không có một ông chủ nào tặng cho bạn sự vinh hoa phú quý, thứ mà họ cho bạn chỉ có thể là "cơ hội", còn thành công thắng tiền là thứ bạn phải tự mình có được.

Câu chuyện về ông lão bán hoa quả và 3 cậu nhân viên

58. Ina Garten: Từ công chức nhà nước sang đầu bếp, viết sách nấu ăn và dẫn chương trình truyền hình

Từ một nhà phân tích chính sách hạt nhân của Nhà Trắng, **Ina Garten** đã trở thành một đầu bếp chuyên viết sách về ẩm thực và dẫn chương trình truyền hình. Bà là người đã trải qua đến hai lần chuyển hướng sự nghiệp trong đời. Lần đầu tiên là khi bà từ bỏ công việc nhà nước đang ổn định của mình để mua một cửa hàng thực phẩm tên là “Barefoot Contessa” và sau đó tự điều hành kinh doanh. Lần thứ hai là khi bà quyết định bán cửa hàng sau gần 20 năm gắn bó để trở thành đầu bếp rồi viết một cuốn sách nấu ăn mang chính tên của cửa hàng đó. Hơn nữa, bà còn là người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng “Food Network” và tiếp tục xuất bản nhiều cuốn sách hướng dẫn nấu ăn khác.

Ina đã chọn con đường trở thành đầu bếp, viết sách nấu ăn, dẫn chương trình liên quan ẩm thực. Theo đuổi điều trái tim mách bảo, bà đã trở thành một trong những đầu bếp giàu nhất thế giới. Bạn có thể đang có một công việc ổn định, nhưng đến một giai đoạn nào đó trong cuộc đời, có thể bạn sẽ muốn tự tạo nên một cái gì đó thật riêng cho chính mình

hoặc được sống với những sở thích của bản thân. Đừng sống một cuộc đời quá phẳng lặng, hãy thử sức từ những thay đổi dù là nhỏ bé nhất. Cùng với tinh thần dám thử sức và phá bỏ giới hạn của bản thân, bạn có thể tạo nên điều khác biệt cho cuộc sống của chính mình.

Ina Garten: Từ công chức nhà nước sang đầu bếp, viết sách nấu ăn và dẫn chương trình truyền hình

59. Andy Weir: Từ lập trình viên sang tiểu thuyết gia viết truyện khoa học giả tưởng

Andy Weir luôn biết mình yêu thích truyện khoa học giả tưởng từ khi ông còn là một cậu thiếu niên. Ngay từ nhỏ, ông đã ôm mộng trở thành nhà văn. Trả lời phỏng vấn trên tờ Newsweek vào năm 2017, Weir chia sẻ rằng “Tôi luôn biết mình thích cái gì. Nhưng khi đó tôi nghĩ trở thành nhà văn không đảm bảo cho bản thân có một cuộc sống ổn định và đầy đủ, nên tôi chọn con đường trở thành một lập trình viên máy tính”.

Việc học ngành kỹ sư phần mềm cũng không phải là kế hoạch dự phòng của Weir. Ông cũng yêu thích việc lập trình và có niềm hứng thú to lớn với ngành công nghệ thông tin. Vào năm 20 tuổi, **Weir** đã dành phần lớn thời gian đầu tư cho việc viết lách. Nhưng khi đó ông không thành công. Sau đó, ông quay trở lại việc lập trình và xem việc viết lách như một sở thích.

Nhiều năm sau, ông tự xuất bản tiểu thuyết “Người về từ sao Hỏa” sau nhiều lần bị các tòa soạn từ chối. Tác phẩm này đã tạo nên thành công vang dội trên khắp thế giới và trở thành một trong những tiểu thuyết ăn khách nhất. **Andy Weir** bắt đầu nổi tiếng và chính thức theo đuổi nghiệp nhà văn. Sáu năm sau, ông tiếp tục xuất bản tác phẩm đề đời “Artemis”, cũng là một tiểu thuyết thành công không kém “Người về từ sao Hỏa”, đồng thời tác phẩm này còn được chuyển thể thành phim. Mặc dù **Weir** không trải qua bất kỳ trường đào tạo viết lách, cũng không có môi trường tiếp xúc thường xuyên với mạng lưới cộng đồng nhà văn nào, nhưng bằng chính việc nuôi dưỡng sở thích qua từng ngày và không ngừng cố gắng, ông đã thật sự thành công với đam mê từ thuở nhỏ của mình.

Andy Weir: Từ lập trình viên sang tiểu thuyết gia viết truyện khoa học giả tưởng

60. Ava DuVernay: Từ PR sang đạo diễn, nhà sản xuất, nhà làm phim và biên kịch.

Ngày nay, cái tên **Ava DuVernay** không còn xa lạ với công chúng qua các bộ phim đình đám như *Selma*, *Phim tài liệu Thứ 13*... Đặc biệt hơn, cô còn là nữ đạo diễn xuất sắc của Hollywood, đồng thời là người phụ nữ da màu đầu tiên làm đạo diễn cho bộ phim bom tấn có kinh phí khủng 100 triệu USD – “*Nếp gấp thời gian*”. Nhưng có lẽ ít ai biết rằng **DuVernay** xuất thân từ ngành báo chí, sau đó cô theo đuổi sự nghiệp trong ngành PR trong nhiều năm và cuối cùng chuyển hướng sang làm phim như hiện tại. Đến năm 32 tuổi, cô mới lần đầu chạm tay đến máy quay. Tuy ngành làm phim hoàn toàn mới lạ với cô vào lúc đó, nhưng những kinh nghiệm gần 10 năm trước trong ngành PR hỗ trợ cô rất nhiều trong công việc này.

Đừng giới hạn bản thân trong lĩnh vực đầu tiên mà bạn chọn, dù cho bạn đã đi được bao lâu. Nếu một ngày, bạn cảm thấy không muốn bước tiếp trên con đường mình đã đi bấy lâu nay và phát hiện có những thứ khác khiến bạn khao khát hơn, đừng ngần ngại thay đổi. Bạn hoàn toàn có thể chuyển hướng sự nghiệp và đạt được thành công, đừng e ngại các rào cản về ngôn ngữ, giới tính, tuổi tác... Chỉ cần bản thân luôn cố gắng hướng đến sự tiến bộ qua mỗi ngày, mọi nỗ lực thay đổi đều sẽ được đền đáp xứng đáng.

Ava DuVernay: Từ PR sang đạo diễn, nhà sản xuất, nhà làm phim và biên kịch.

61. Khó khăn thử thách để lại gì?

Một chàng trai đang gặp nhiều khó khăn, anh bị tổn thương và trở nên mất niềm tin vào cuộc sống. Anh đến hỏi một ông già thông thái.

Nghe kể xong, ông chẳng nói lời nào mà chỉ im lặng đặt chiếc nồi lên bếp, đổ vào nồi một ít nước và cho vào một củ cà rốt, một cục muối và một quả trứng. Sau khi đun sôi, ông mở nắp và trầm ngâm im lặng nhìn anh ta

Sau một hồi ông bắt đầu nói:

- Ai sống trên đời cũng phải trải qua khó khăn, thử thách cả. Nhưng điều quan trọng là sau đó mọi việc sẽ như thế nào?

Hãy nhìn xem cục muối với vẻ rắn chắc bên ngoài nhưng khi bỏ vào nước là tan, củ cà rốt cứng cáp khi bị nóng cũng trở nên mềm đi. Còn quả trứng tuy mỏng manh nhưng khi qua nước sôi nóng bỗng lại trở nên cứng cáp hơn

62. Câu chuyện truyền cảm hứng cuộc sống: Chăm sóc

Trong một ngôi nhà cách xa ngôi làng có một chàng trai trẻ bị suy nhược tinh thần. Anh luôn được nhìn thấy trong làng, làm việc chăm chỉ để lấy đầy chiếc túi cũ của mình với những món đồ bỏ đi và những mảnh vụn thức ăn.

Những đứa trẻ trong làng cười nhạo anh ta; người lớn khinh thường anh ta và mắng con họ đến gần anh ta.

Một ngày nọ, dân làng biết rằng chàng trai trẻ đã qua đời. Anh đã chết một mình. Khi họ đến nhà anh, họ ngạc nhiên khi thấy cha mẹ của người đàn ông, ôm yếu và nằm trên giường trong ngôi nhà cô đơn và vắng vẻ.

Cú sốc đó đã đưa họ đến với cảm giác của họ. Họ nhanh chóng nhận ra rằng chàng trai trẻ mà họ đã coi thường trong làng của họ, mặc dù bị suy yếu về thể chất và tinh thần, đã hết lòng chăm sóc cha mẹ ốm yếu và nằm liệt giường cho đến ngày anh ta chết.

Với cái chết của mình, ông đã dạy cho dân làng một bài học quý giá: Chúng ta không bao giờ có thể đưa ra giả định về người khác, vì đôi khi những người quan tâm nhất là những người mà chúng ta sẽ không nghi ngờ.

63. Câu chuyện truyền cảm hứng kiên nhẫn: Đừng nói điều gì đó bạn hối hận vì tức giận

Có một cậu bé có tính khí rất xấu. Cha anh quyết định đưa cho anh một túi đinh và nói rằng mỗi khi cậu bé mất bình tĩnh, anh phải đóng đinh vào hàng rào. Vào ngày đầu tiên, cậu bé đã đóng 37 chiếc đinh vào hàng rào đó.

Cậu bé dần dần bắt đầu kiềm chế sự nóng nảy của mình trong vài tuần tới, và số đinh cậu đập vào hàng rào giảm dần. Anh phát hiện ra việc kiểm soát tính khí của mình dễ dàng hơn là đóng những chiếc đinh đó vào hàng rào.

Cuối cùng, ngày đó cũng đến khi cậu bé không mất bình tĩnh. Anh ta nói với cha mình điều đó và người cha đề nghị rằng cậu bé nên rút đinh ở hàng rào mỗi ngày để giữ bình tĩnh.

Ngày tháng trôi qua và cậu bé cuối cùng đã có thể nói với cha mình rằng tất cả các đinh đã biến mất. Người cha cầm tay con trai và dẫn nó đến hàng rào.

‘Con đã làm tốt lắm, con trai, nhưng hãy nhìn vào những cái lỗ trên hàng rào. Hàng rào sẽ không bao giờ bình thường lại như cũ. Khi bạn nói những điều trong sự tức giận, nó sẽ để lại một vết sẹo cho người khác giống như điều này’.

64. Câu chuyện truyền cảm hứng thời gian: Ngừng lãng phí thời gian của bạn để phàn nàn

Người dân đến thăm một người đàn ông khôn ngoan phàn nàn về những vấn đề tương tự lặp đi lặp lại. Một ngày nọ, anh quyết định kể cho họ nghe một trò đùa và tất cả họ đều gầm lên cười.

Sau vài phút, anh nói với họ cùng một trò đùa và chỉ một vài người trong số họ mỉm cười. Sau đó, anh kể chuyện đùa tương tự lần thứ ba, nhưng không ai cười hay cười nữa.

Người đàn ông khôn ngoan mỉm cười và nói: ‘Bạn không thể cười cùng một trò đùa lặp đi lặp lại. Vậy tại sao bạn luôn khóc về cùng một vấn đề

65. Câu chuyện truyền cảm hứng trẻ em: Linh hồn bị hư hại vẫn còn giá trị

Một chủ cửa hàng đặt một tấm biển phía trên cánh cửa của mình có nội dung: ‘Bán chó con’.

Những dấu hiệu như thế này luôn có cách thu hút trẻ nhỏ, và không có gì ngạc nhiên, một cậu bé nhìn thấy tấm biển và tiếp cận hỏi: ‘Ông sẽ bán những chú chó con với giá bao nhiêu?’

Chủ cửa hàng trả lời: ‘Bất cứ nơi nào từ \$ 30 đến \$ 50.’

Cậu bé rút ra một số thay đổi từ túi của mình. “Cháu có 2,37 đô la”. ‘Tôi có thể nhìn những chú chó không?’

Chủ cửa hàng mỉm cười và huýt sáo. Ra khỏi cũi là Lady, nó chạy dọc lối đi của cửa hàng, theo sau là năm quả bóng lông nhỏ xíu, nhỏ xíu.

Một con chó con bị tụt lại phía sau. Ngay lập tức, cậu bé kêu lên con chó con đang đi khắp khiêng và nói: ‘Có chuyện gì với con chó nhỏ đó?’

Chủ cửa hàng giải thích rằng bác sĩ thú y đã kiểm tra chú chó con và phát hiện ra khuyết tật. Nó sẽ luôn luôn khắp khiêng. Nó sẽ luôn luôn khắp khiêng.

Cậu bé trở nên phấn khích. ‘Đó là con chó con mà cháu muốn mua.’

Chủ cửa hàng nói: ‘Không, con không muốn mua con chó nhỏ đó. Nếu bạn thực sự muốn nó, chú sẽ cho cháu’.

Cậu bé khá buồn bã. Nó nhìn thẳng vào mắt chủ cửa hàng, chỉ ngón tay và nói;

‘Con không muốn ông cho không. Con chó nhỏ đó đáng giá từng chút như tất cả những con chó khác và cháu sẽ trả giá đầy đủ. Trên thực tế, cháu sẽ trả 2,37 đô la ngay bây giờ và 50 xu mỗi tháng cho đến khi đủ tiền’.

Chủ cửa hàng hét lên: ‘Con thực sự không muốn mua con chó nhỏ này. Nó sẽ không bao giờ có thể chạy và nhảy và chơi với như những con chó con khác.’

Trước sự ngạc nhiên của ông chủ, cậu bé đưa tay xuống kéo ống quần lên để lộ một chân trái bị xoắn, què quặt, được đỡ bởi một cái nẹp kim loại lớn.

Cậu bé nhìn lên chủ cửa hàng và nhẹ nhàng trả lời, ‘Chà, bản thân cháu không chạy tốt và chú chó con sẽ cần một người hiểu nó!’

66. Không bao giờ để một thất bại từ quá khứ kìm hãm bạn trong tương lai

Một người đàn ông đang xem những con voi, anh ta đột nhiên dừng lại, bối rối bởi thực tế là những sinh vật to lớn này đang bị giữ chỉ bằng một sợi dây nhỏ buộc vào chân trước của họ.

Không có dây xích, không có lồng. Rõ ràng là những con voi có thể, bất cứ lúc nào, tách ra khỏi nơi của chúng nhưng vì một số lý do, chúng đã không làm thế.

Anh ta nhìn thấy một huấn luyện viên gần đó và hỏi tại sao những con vật này chỉ đứng đó và không cố gắng trốn thoát. ‘Chà,’ huấn luyện viên nói, ‘khi chúng còn rất nhỏ và nhỏ hơn nhiều, chúng tôi sử dụng sợi dây có cùng kích thước để buộc chúng và ở độ tuổi đó, nó đủ để giữ chúng. Khi chúng lớn lên, chúng có điều kiện để tin rằng chúng không thể tách rời. Chúng tin rằng sợi dây vẫn có thể giữ chúng, vì vậy chúng không bao giờ cố gắng thoát ra’.

Người đàn ông vô cùng kinh ngạc. Những con vật này bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi sự ràng buộc của chúng nhưng vì chúng tin rằng chúng không thể, nên chúng bị mắc kẹt ngay tại nơi chúng ở.

67. Câu chuyện truyền cảm hứng về kiên trì: Tượng đá cẩm thạch

Ở giữa một thành phố xinh đẹp, có một bảo tàng được lát bằng đá cẩm thạch tuyệt đẹp và với một bức tượng bằng đá cẩm thạch khổng lồ tuyệt đẹp.

Nhiều người từ khắp nơi trên thế giới đã đến thăm bảo tàng mỗi ngày và chiêm ngưỡng bức tượng được chế tác tuyệt đẹp. Một đêm nọ, những viên đá cẩm thạch bắt đầu nói chuyện với bức tượng cẩm thạch.

Đá cẩm thạch: Này bức tượng, thật không công bằng khi tất cả mọi người từ khắp nơi trên thế giới đến đây để chiêm ngưỡng bạn trong khi phớt lờ và bước lên tôi.

Tượng đá cẩm thạch: Người anh em thân yêu của tôi, bạn không nhớ chúng ta thực sự đến từ cùng một hang động.

Đá cẩm thạch: Có! Đó là lý do tại sao tôi cảm thấy không công bằng. Cả hai ta được sinh ra từ cùng một hang động và thế giới đối xử với chúng tôi rất khác nhau. Điều đó thật không công bằng!

Tượng đá cẩm thạch: Nhưng, bạn có còn nhớ ngày mà nhà điêu khắc cố gắng làm việc với bạn nhưng bạn đã chống lại các công cụ của anh ta.

Đá cẩm thạch: Vâng, tôi khinh thường anh chàng đó. Làm thế nào anh ta có thể sử dụng những công cụ khó chịu trên tôi.

Tượng đá cẩm thạch: Chà, vì bạn đã chống lại các công cụ của anh ấy nên anh ấy không thể làm việc với bạn. Khi anh quyết định từ bỏ bạn, anh bắt đầu làm việc với tôi. Tôi biết ngay rằng mình sẽ là một thứ gì đó khác biệt và độc đáo sau những nỗ lực của anh ấy. Tôi chịu đau đớn và cho phép anh ấy chế tạo tôi theo ý muốn!

Đá cẩm thạch: Nhưng những công cụ đó rất đau đớn.

Tượng đá cẩm thạch: Anh ơi, có một cái giá cho mọi thứ trong cuộc sống. Kể từ khi bạn quyết định chống cự và bỏ cuộc nửa chừng, bạn không thể đổ lỗi cho bất kỳ ai bước chân lên bạn bây giờ.!

Những viên gạch đá cẩm thạch im lặng lắng nghe những lời anh em của mình. và bắt đầu suy ngẫm về nó.

68. Câu chuyện tạo cảm hứng ngày mới: Phản ứng của bạn quan trọng hơn những gì xảy ra với bạn

Có một lần, một cô con gái phàn nàn với cha rằng cuộc sống của cô thật khốn khổ và cô không biết mình sẽ làm thế nào. Cô mệt mỏi vì phải chiến đấu và vật lộn mọi lúc. Có vẻ như một vấn đề đã được giải quyết, một vấn đề khác đã sớm xảy ra.

Cha cô, một đầu bếp, đưa cô vào bếp. Ông đổ đầy ba chậu nước và đặt trên một ngọn lửa cao. Khi ba nồi bắt đầu sôi, ông đặt khoai tây vào một nồi, trứng vào nồi thứ hai và xay hạt cà phê trong nồi thứ ba.

Sau đó, ông ngồi và đun sôi, không nói một lời với con gái mình. Cô con gái rên rỉ và sốt ruột chờ đợi, tự hỏi mình đang làm gì.

Sau hai mươi phút, ông tắt đầu đốt. Ông lấy khoai tây ra khỏi nồi và đặt chúng vào một cái bát. Ông rút trứng luộc ra và đặt chúng vào một cái bát.

Sau đó ông múc cà phê ra và đặt nó vào cốc. Quay sang cô hỏi. ‘Con gái, con thấy gì?’ ‘Khoai tây, trứng và cà phê,’ cô vội vàng trả lời.

‘Nhìn gần hơn,’ ông nói, ‘và chạm vào khoai tây.’ Cô ấy đã làm và thấy rằng chúng là mềm mại. Sau đó, ông yêu cầu cô lấy một quả trứng và phá vỡ nó. Sau khi tháo vỏ, cô quan sát quả trứng luộc chín.

Cuối cùng, ông yêu cầu cô nhâm nhi cà phê. Hương thơm phong phú của nó mang lại nụ cười trên khuôn mặt cô.

‘Cha, điều này có nghĩa là gì?’ cô hỏi

Sau đó, ông giải thích rằng khoai tây, trứng và hạt cà phê từng phải đối mặt với cùng một nghịch cảnh là nước sôi.

Tuy nhiên, mỗi thứ phản ứng khác nhau.

Khoai tây cứng nhưng trong nước sôi, nó trở nên mềm và yếu.

Trứng rất dễ vỡ, với lớp vỏ mỏng bên ngoài bảo vệ bên trong chất lỏng của nó cho đến khi nó được cho vào nước sôi. Sau đó, bên trong của trứng trở nên cứng.

Tuy nhiên, hạt cà phê xay là duy nhất. Sau khi tiếp xúc với nước sôi, nó đã thay nước và tạo ra một thứ mới.

“Con là ai,” ông hỏi con gái mình. ‘Khi nghịch cảnh gõ cửa nhà con, con sẽ phản ứng thế nào? Bạn sẽ là khoai tây, trứng hay hạt cà phê không?’

69. Đừng xúc phạm những điều bạn muốn bạn có

‘Một buổi chiều, một con cáo đang đi trong rừng và phát hiện ra một chùm nho treo trên cành cây cao.

‘Chỉ là thứ để làm dịu cơn khát của tôi,’ nó nghĩ.

Lùi vài bước lùi lại, con cáo nhảy lên và chỉ bỏ lỡ những quả nho treo. Con cáo đã cố gắng một lần nữa nhưng vẫn không đến được với họ.

Cuối cùng, bỏ cuộc, con cáo hếch mũi lên và nói, ‘Dù sao thì chúng cũng có thể chua,’ và bỏ đi.

70. Hãy tử tế với người khác ngay cả khi điều đó làm bạn tổn thương

Vào những ngày khi một chiếc sundae kem có giá thấp hơn nhiều, một cậu bé 10 tuổi bước vào quán cà phê của khách sạn và ngồi vào bàn. Một cô hầu bàn đặt ly nước trước mặt anh.

‘Một sundae kem là bao nhiêu?’

‘50 xu, ‘cô phục vụ trả lời.

Cậu bé rút tay ra khỏi túi và nhìn một số đồng xu trong đó.

‘Một đĩa kem trơn giá bao nhiêu?’ cậu dò hỏi. Một số người bây giờ đang đợi một cái bàn và cô phục vụ hơi sốt ruột.

‘35 xu, ‘cô nói một cách thô bạo.

Cậu bé lại đếm xu. “Tôi sẽ có kem đơn giản”, cậu nói.

Người phục vụ mang kem, đặt hóa đơn lên bàn và bước đi. Chàng trai ăn kem xong, trả tiền cho nhân viên thu ngân và khởi hành.

Khi cô phục vụ quay lại, cô bắt đầu lau bàn và vô cùng ngạc nhiên những gì cô thấy.

Ở đó, được đặt ngay ngắn bên cạnh đĩa trống, là 15 xu – tiền boa của cô.

71. Một bức tranh của nhà vua

Ngày xưa ngày xưa, có một Vương quốc. Nhà vua ở đó chỉ có một chân và một mắt, nhưng anh ta rất thông minh và tốt bụng. Mọi người trong vương quốc của ông đã sống một cuộc sống hạnh phúc và khỏe mạnh vì vua của họ.

Một ngày nọ, nhà vua đang đi qua hành lang cung điện và nhìn thấy chân dung của tổ tiên. Ông nghĩ rằng một ngày nào đó, những đứa con của ông sẽ đi trên cùng một hành lang và nhớ tất cả các tổ tiên thông qua những bức chân dung này.

Nhưng, nhà vua không vẽ chân dung. Do khuyết tật về thể chất, anh không chắc bức tranh của mình sẽ ra sao. Vì vậy, ông đã mời nhiều họa sĩ nổi tiếng từ vương quốc của mình và các vương quốc khác đến tòa án.

Nhà vua sau đó tuyên bố rằng ông muốn một bức chân dung đẹp được làm từ chính mình để được đặt trong cung điện. Bất kỳ họa sĩ nào có thể thực hiện điều này nên đi về phía trước. Anh ta sẽ được thưởng dựa trên cách bức tranh bật lên.

Tất cả các họa sĩ bắt đầu nghĩ rằng nhà vua chỉ có một chân và một mắt. Làm thế nào hình ảnh của mình có thể được thực hiện rất đẹp? Điều đó là không thể và nếu bức ảnh không đẹp, nhà vua sẽ nổi giận và trừng phạt họ. Vì vậy, từng người một, tất cả bắt đầu đưa ra lời bào chữa và lịch sự từ chối thực hiện một bức tranh của nhà vua.

Nhưng đột nhiên một họa sĩ giơ tay và nói rằng tôi sẽ tạo ra một bức chân dung rất đẹp về bạn mà bạn chắc chắn sẽ thích. Nhà vua trở nên vui mừng khi nghe điều đó và các họa sĩ khác đã tò mò.

Nhà vua cho phép anh ta và họa sĩ bắt đầu vẽ bức chân dung. Sau đó, ông lấp đầy bản vẽ bằng sơn. Cuối cùng, sau một thời gian dài, ông nói rằng bức chân dung đã sẵn sàng!

Tất cả các triều thần, các họa sĩ khác đều tò mò và suy nghĩ lo lắng, Làm thế nào họa sĩ có thể làm cho bức chân dung của nhà vua đẹp vì nhà vua bị khuyết tật? Điều gì sẽ xảy ra nếu nhà vua không thích bức tranh và nổi giận? Nhưng khi họa sĩ trình bày bức chân dung, mọi người trong triều, kể cả nhà vua, đều sững sờ.

Họa sĩ đã vẽ một bức chân dung trong đó nhà vua đang ngồi trên ngựa, ở một bên chân, cầm cung và nhắm mũi tên với một mắt nhắm lại.

Nhà vua rất hài lòng khi thấy họa sĩ đã tạo nên một bức chân dung tuyệt đẹp bằng cách khéo léo che giấu khuyết tật của nhà vua. Nhà vua đã ban cho ông một phần thưởng tuyệt vời.

72. Mặc dù bạn bị thế nào, bạn vẫn có giá trị

Một diễn giả nổi tiếng đã bắt đầu một cuộc hội thảo bằng cách giữ một hóa đơn 20 đô la. Một đám đông 200 người đã tụ tập để nghe anh nói. Anh ta hỏi, ‘Ai muốn hóa đơn \$ 20 này?’

200 cánh tay đưa lên.

Anh ta nói: ‘Tôi sẽ đưa 20 đô la này cho một trong số các bạn nhưng trước tiên, hãy để tôi làm điều này’. Anh vò nát hóa đơn.

Sau đó anh ta hỏi, ‘Ai vẫn muốn nó?’

Tất cả 200 cánh tay vẫn giơ lên.

‘Chà,’ anh trả lời, ‘Nếu tôi làm điều này thì sao?’ Sau đó, anh ta thả hóa đơn xuống đất và giẫm lên nó bằng đôi giày của mình.

Anh nhặt nó lên và đưa cho đám đông xem. Hóa đơn tất cả đều nhàu nát và bẩn thỉu.

‘Bây giờ ai vẫn muốn nó?’

Tất cả các tay vẫn đi lên.

‘Các bạn của tôi, tôi vừa cho bạn thấy một bài học rất quan trọng. Dù tôi có làm gì với tiền, bạn vẫn muốn nó vì nó không giảm giá trị. Nó vẫn còn trị giá 20 đô la. Nhiều lần trong đời, cuộc sống vò nát chúng ta và nghiền nát chúng ta thành bụi bặm. Chúng tôi đưa ra quyết định xấu hoặc đối phó với các trường hợp nghèo. Chúng tôi cảm thấy vô giá trị.

Nhưng bất kể điều gì đã xảy ra hoặc điều gì sẽ xảy ra, bạn sẽ không bao giờ đánh mất giá trị của mình. Bạn thật đặc biệt – Đừng bao giờ quên điều đó! ‘

73. Đừng phán xét người khác trước khi bạn biết họ

Một cậu bé 24 tuổi nhìn ra từ cửa sổ tàu hết lên

‘Bố ơi, nhìn những cái cây đang đi phía sau!’

Bố mỉm cười và một cặp vợ chồng trẻ ngồi gần đó, nhìn hành vi trẻ con của 24 tuổi với sự thương hại, đột nhiên ông lại kêu lên

‘Bố ơi, hãy nhìn những đám mây đang chạy cùng chúng ta!’

Hai vợ chồng không thể cưỡng lại và nói với ông già

‘Tại sao bạn không đưa con trai đến một bác sĩ giỏi?’

Ông già mỉm cười và nói rằng ‘Tôi đã làm và chúng tôi vừa đến từ bệnh viện, con trai tôi bị mù từ khi sinh ra, hôm nay cháu mới có mắt.’

Mỗi một người trên hành tinh đều có một câu chuyện. Đừng phán xét mọi người trước khi bạn thực sự biết họ. Sự thật có thể làm bạn ngạc nhiên.

74. Hãy mở rộng suy nghĩ của bản thân

Ở một thị trấn nhỏ của Ý, hàng trăm năm trước, một chủ doanh nghiệp nhỏ đã nợ một khoản tiền lớn của một gã cho vay. Người cho vay nặng lãi là một gã trông rất già dặn, kém hấp dẫn nhưng lại thích con gái chủ doanh nghiệp nhỏ.

Gã cho vay lên điều kiện với doanh nhân sẽ xóa sạch hoàn toàn khoản nợ mà ông nợ ông. Tuy nhiên, điều đáng nói là gã sẽ chỉ xóa nợ nếu anh ta có thể cưới con gái của doanh nhân.

Người cho vay nặng lãi nói rằng anh ta sẽ đặt hai viên sỏi vào một cái túi, một màu trắng và một màu đen.

Con gái sau đó sẽ phải thò tay vào túi và lấy ra một viên sỏi. Nếu đó là màu đen, khoản nợ sẽ bị xóa, nhưng người cho vay nặng lãi sau đó sẽ cưới cô. Nếu nó là màu trắng, khoản nợ cũng sẽ được xóa, nhưng con gái sẽ không phải kết hôn với gã cho vay nặng lãi.

Đứng trên con đường rải sỏi trong khu vườn của doanh nhân, gã cúi xuống nhặt hai hòn sỏi. Trong khi anh đang nhặt chúng, cô con gái nhận thấy rằng anh nhặt hai viên sỏi đen và đặt cả hai vào trong túi.

Sau đó, anh ta yêu cầu con gái thò tay vào túi và chọn một cái.

Cô con gái tự nhiên có ba lựa chọn về những gì cô có thể làm:

Từ chối chọn một viên sỏi từ túi.

Lấy cả hai viên sỏi ra khỏi túi và phơi bày cho vay nặng lãi vì gian lận.

Chọn một viên sỏi từ trong túi hoàn toàn biết rằng nó có màu đen và hy sinh bản thân vì sự tự do của cha mình.

Cô ấy rút ra một viên sỏi từ túi, và trước khi nhìn vào nó, “vô tình” đã thả nó vào giữa những viên sỏi khác. Cô nói với người cho vay nặng lãi;

‘Ôi, thật vụng về của tôi. Đừng bận tâm, nếu bạn nhìn vào cái túi cho cái còn lại, ông sẽ có thể biết tôi đã chọn viên sỏi nào.’

Viên sỏi còn lại trong túi rõ ràng là màu đen và nhìn thấy gã cho vay không muốn bị lộ, gã phải chấp nhận như thể viên sỏi mà con gái đánh rơi có màu trắng và xóa nợ của cha mình.

75. Tận hưởng khoảnh khắc

Sau khi dành gần như mỗi phút thức dậy với Angel trong tám ngày liên tiếp, tôi biết rằng tôi phải nói với cô ấy chỉ một điều.

Vì vậy, vào đêm khuya, ngay trước khi cô ấy ngủ, tôi thì thầm vào tai cô ấy. Cô ấy mỉm cười – kiểu cười khiến tôi cười lại, và cô ấy nói, ‘Khi tôi bảy mươi lăm tuổi và tôi nghĩ về cuộc sống của mình và khi còn trẻ, tôi hy vọng rằng tôi có thể nhớ chính khoảnh khắc này.’

Vài giây sau cô nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi. Căn phòng thật yên bình – gần như im lặng. Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là tiếng rít khe khẽ của cô ấy.

Tôi tỉnh táo suy nghĩ về thời gian chúng tôi dành cho nhau và tất cả những lựa chọn trong cuộc sống của chúng tôi khiến cho khoảnh khắc này trở nên khả thi.

Và tại một số điểm, tôi nhận ra rằng việc chúng tôi đã làm gì hoặc đi đâu không quan trọng. Tương lai cũng không có ý nghĩa gì.

Tất cả những gì quan trọng là sự thanh thản của thời điểm này.

Chỉ cần được ở bên cô ấy và thở với cô ấy.

76. Ngừng theo đuổi hạnh phúc

Một ông già sống trong làng. Cả làng đã mệt mỏi vì ông luôn hả hê, liên tục phàn nàn và luôn trong tâm trạng tồi tệ.

Càng sống lâu, ông càng trở nên độc ác hơn. Mọi người đã cố hết sức để tránh anh ta vì bất hạnh của anh ta là truyền nhiễm. Anh tạo cảm giác bất hạnh ở người khác.

Nhưng một ngày nọ, khi ông tròn tám mươi tuổi, một điều khó tin đã xảy ra. Ngay lập tức mọi người bắt đầu nghe tin đồn: ‘Ông già hôm nay rất vui, ông không phàn nàn về bất cứ điều gì, nụ cười và thậm chí khuôn mặt ông cũng tươi tỉnh’.

Cả làng tụ tập quanh người đàn ông và hỏi: Chuyện gì đã xảy ra với bạn?

Ông già trả lời: ‘Không có gì đặc biệt. Tám mươi năm tôi đã theo đuổi hạnh phúc và nó vô dụng. Và rồi tôi quyết định sống không hạnh phúc và chỉ tận hưởng cuộc sống. Đó là lý do tại sao bây giờ tôi hạnh phúc.’

77. Học hỏi từ những vấn đề của bạn

Con lừa yêu thích của một người đàn ông rơi vào một cái hố sâu. Anh ta không thể kéo nó ra cho dù anh ta có cố gắng thế nào. Do đó, ông quyết định chôn sống nó.

Đất được đổ lên con lừa từ trên cao. Con lừa cảm thấy đất rơi trên lưng, nó lắc lưng nó, đất rơi xuống và nó bước lên đất. Cứ thế, cứ thế nhiều đất được đổ xuống.

Nó lắc đất ra và bước lên. Đất càng nhiều, con lừa càng ngày càng gần miệng hố. Đến trưa, con lừa đang gặm cỏ trên đồng cỏ xanh.

78. Bạn nhận được những gì bạn cho

Một lần, có một người nông dân thường xuyên bán bơ cho một thợ làm bánh. Một ngày nọ, người thợ làm bánh quyết định cân bơ để xem anh ta có nhận được số tiền chính xác mà anh ta yêu cầu không. Anh ta phát hiện ra rằng mình không phải, vì vậy anh ta đã đưa người nông dân ra tòa.

Thẩm phán hỏi người nông dân nếu anh ta sử dụng bất kỳ biện pháp nào để cân bơ. Người nông dân trả lời: ‘Danh dự của tôi, tôi là người trọng danh dự. Tôi không có một biện pháp thích hợp, nhưng tôi có một thang đo.’

Thẩm phán trả lời, sau đó làm thế nào để bạn cân bơ?

Người nông dân trả lời; Danh dự của bạn, rất lâu trước khi người làm bánh bắt đầu mua bơ từ tôi, tôi đã mua một ổ bánh mì từ anh ấy. Mỗi ngày, khi người thợ làm bánh mang bánh mì, tôi đặt nó lên bàn cân và cho anh ta cùng trọng lượng bơ. Nếu có ai bị chê trách, đó là người làm bánh.’

Đạo đức của câu chuyện: Trong cuộc sống, bạn nhận được những gì bạn cho đi. Đừng cố lừa dối người khác.

79. Câu chuyện về cảm xúc

Nhiều năm trước, tất cả cảm xúc đã tập trung để dành kỳ nghỉ của họ trên một hòn đảo ven biển. Mỗi người trong số họ đã có một thời gian vui vẻ, nhưng một ngày nọ đã có thông báo cảnh báo về một cơn bão và mọi người phải rời khỏi đảo.

Điều này gây ra sự hoảng loạn, tất cả đổ xô lên thuyền của họ và chỉ có Tình yêu không muốn vội vàng. Có quá nhiều việc phải làm, vì vậy Tình yêu là lần cuối cùng nhận ra rằng đã đến lúc phải ra đi. Tuy nhiên, không có thuyền miễn phí nào bị bỏ lại và Tình yêu nhìn xung quanh với hy vọng.

Khi Thịnh vượng đi ngang qua chiếc thuyền sang trọng của nó, Tình yêu hỏi: Làm ơn, hãy đưa tôi lên chiếc thuyền của bạn? Nhưng Thịnh vượng trả lời: Thuyền của tôi đầy vàng và những tài sản quý giá khác, không có chỗ cho bạn.

Rồi Vanity ghé qua trong một chiếc thuyền xinh xắn. Tình yêu hỏi: Vanity, bạn có thể đưa tôi lên thuyền không? Làm ơn giúp tôi với. Vanity nói: Không, chân bạn bị bùn và tôi không muốn thuyền của mình bị bẩn?

Một lát sau Nỗi buồn đã qua và Tình yêu kêu cứu. Nhưng nỗi buồn trả lời: Tôi rất buồn, tôi muốn được ở một mình.

Rồi Hạnh phúc ập đến, Tình yêu cầu giúp, nhưng Hạnh phúc quá hạnh phúc, nó hầu như không quan tâm đến ai.

Bỗng có ai đó gọi to: Tình yêu, anh sẽ đưa em đi cùng tôi. Tình yêu không nhận ra vị cứu tinh của nó, chỉ biết ơn nhảy lên thuyền.

Khi mọi người đã đến nơi an toàn, Tình yêu xuống thuyền và gặp Kiến thức. Tình yêu đã hỏi: Kiến thức, bạn có biết ai đã giúp tôi khi mọi người quay lưng lại không?

Kiến thức mỉm cười: Đó là Thời gian, bởi vì chỉ có Thời gian mới biết giá trị thực sự của Tình yêu và tình yêu có khả năng gì. Chỉ có tình yêu mới có thể mang lại hòa bình và hạnh phúc.

80. Đừng lừa dối bạn bè của bạn

Cúc Vijay và Raju là bạn. Một ngày nọ khi đi nghỉ, khám phá một khu rừng, họ thấy một con gấu đang tiến về phía họ.

Đương nhiên, cả hai đều sợ hãi, vì vậy Raju, người biết cách trèo cây, đã trèo lên một cách nhanh chóng. Anh không dành một suy nghĩ cho người bạn của mình, người không biết leo lên.

Vijay suy nghĩ một lúc. Anh ta đã nghe nói rằng động vật không tấn công xác chết, vì vậy anh ta ngã xuống đất và nín thở. Con gấu đánh hơi anh ta, nghĩ rằng anh ta đã chết, và đi trên đường của nó.

Raju, sau khi anh ta trèo xuống khỏi cây hỏi Vijay, ‘Con gấu thì thào gì vào tai bạn?’

Vijay trả lời: ‘Con gấu yêu cầu tôi tránh xa những người bạn như bạn.’

81. Vẻ đẹp bên trong và vẻ đẹp bên ngoài

Một học sinh hỏi người thầy thông thái của mình, điều gì quan trọng hơn đối với một người: đó là vẻ đẹp bên ngoài hay bên trong? Đáp lại, giáo viên hỏi học sinh của mình:

– Nói cho tôi biết, nếu bạn cần mua một ngôi nhà, nhưng bạn chỉ có đủ tiền cho một bên ngoài xinh đẹp, nhưng một ngôi nhà tiện nghi, hoặc một ngôi nhà nghèo, nhưng ấm áp và đáng tin cậy. Bạn sẽ chọn những gì?

– Tôi thì chọn một bên ngoài đơn giản nhưng thuận tiện trong nhà.

– Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu một người vô ích mua một ngôi nhà, tự hào về vị trí của mình, nhưng không có đủ nguồn lực để mua một ngôi nhà đẹp và ấm cúng? – Cô giáo hỏi lại.

– Chắc chắn, anh ấy thích vẻ đẹp bên ngoài của ngôi nhà, – học sinh trả lời.

– Tôi nghĩ bạn đã đúng, – giáo viên nói và nói thêm: – nhưng bất kể sự lựa chọn của bạn là gì, mỗi bạn sẽ hiểu rằng bạn đang thiếu vẻ đẹp hoặc sự thoải mái và sẽ tìm kiếm nó.

– Vậy có nghĩa là vẻ đẹp bên ngoài và bên trong về cơ bản là tương đương và chỉ có giá trị trong sự hài hòa? – Zhao Zeng hỏi.

– Bạn có thể nói rằng, – cô giáo trả lời mỉm cười, – nhưng tôi nghĩ trước hết rằng khi sở hữu một nửa, bạn luôn cần tìm kiếm một tổng thể, không mất đi những gì bạn đã có. Bởi vì một nửa sẽ luôn chỉ là một nửa, mặc dù nó sẽ tuyệt vời như thế nào.

82. Đừng để hoàn cảnh thay đổi bạn

Có một người phụ nữ mù ghét bản thân mình vì cô không thể nhìn thấy. Người duy nhất cô yêu là bạn trai của cô, vì anh luôn ở bên cô. Cô nói rằng nếu cô chỉ có thể nhìn thế giới, thì cô sẽ cưới anh.

Một ngày nọ, ai đó tặng một đôi mắt cho cô ấy – bây giờ cô ấy có thể nhìn thấy mọi thứ, kể cả bạn trai của cô ấy.

Bạn trai yêu thương của cô ấy hỏi cô ấy, ‘Bây giờ bạn có thể nhìn thế giới, bạn sẽ cưới tôi chứ?’

Người phụ nữ đã bị sốc khi thấy bạn trai của mình cũng bị mù, và từ chối kết hôn với anh ta.

Bạn trai của cô bước đi trong nước mắt và viết một dòng chữ ngắn cho cô nói: ‘Hãy chăm sóc đôi mắt của tôi, em yêu.’

83. Câu chuyện về những quả bóng

Hãy tưởng tượng rằng bạn đang tung hứng năm quả bóng.

Mỗi người trong số họ là đại diện cho những phần quan trọng trong cuộc sống của chúng ta – gia đình, sức khỏe, tinh thần, bạn bè và công việc.

Bốn quả bóng được làm bằng thủy tinh và chỉ có một quả được làm bằng cao su.

Chúng ta cần nhận ra rằng công việc là một quả bóng cao su. Trong khi gia đình, bạn bè, sức khỏe và tinh thần rất mong manh, như thể bạn đánh rơi một trong số họ, họ sẽ bị tổn hại không thể phục hồi hoặc thậm chí tan vỡ.

Sự hiểu biết này sẽ giúp giữ cân bằng trong cuộc sống của bạn.

84. Câu chuyện truyền cảm hứng thành công

Hai người bạn, Jim và Stew, đã cùng tham gia một công ty bán hàng lớn ngay sau khi tốt nghiệp. Cả hai đều làm việc rất chăm chỉ.

Ba năm đã trôi qua và giám đốc của công ty đã thúc đẩy một trong số họ – Stew trở thành giám đốc bán hàng. Jim đã không nhận được bất kỳ khuyến mãi và vẫn ở bộ phận bán hàng.

Jim quyết định rằng điều đó là không công bằng, vì vậy anh ta đã đến gặp ông chủ của mình và nói với anh ta rằng anh ta không đánh giá cao một nhân viên làm việc chăm chỉ. Ông chủ biết rằng Jim làm việc chăm chỉ, và để thể hiện sự khác biệt giữa anh ta và Stew, anh ta hỏi: Đi và tìm bất cứ ai bán dưa hấu trên thị trường. Khi Jim trở về, ông chủ hỏi: Bao nhiêu mỗi kg? Vì vậy, Jim quay lại chợ và sau đó quay lại để nói giá – \$ 12 mỗi kg. Sau đó, ông chủ hỏi Stew điều tương tự. Stew đã đi đến chợ, và khi anh ta quay lại, anh ta nói: hiện tại có một người bán dưa hấu, 12 đô la mỗi kg, 100 đô la cho 10 kg, bây giờ anh ấy có 340 dưa hấu trong kho. Trên bàn có 48 quả dưa hấu, mỗi quả nặng khoảng 15 kg. Dưa nước được mua từ miền Nam hai ngày trước, chúng tươi và chất lượng tốt.

Jim bị ấn tượng bởi sự khác biệt giữa anh và Stew. Anh nhận ra rằng anh cần học hỏi rất nhiều từ bạn mình.

Như bạn có thể thấy từ câu chuyện này, những người thành công thường quan sát nhiều hơn. Họ suy nghĩ và nhìn thấy vài năm tới, trong khi hầu hết mọi người chỉ nhìn thấy vào ngày mai.

85. Tài năng của bạn chỉ quan trọng nếu bạn ở đâu đó có thể sử dụng

Một người mẹ và một con lạc đà con đang nằm xung quanh dưới gốc cây.

Sau đó, con lạc đà con hỏi, ‘Tại sao lạc đà có bướu?’

Con lạc đà mẹ đã xem xét điều này và nói: ‘Chúng ta là động vật sa mạc nên chúng ta có bướu để trữ nước để có thể sống sót với rất ít nước.’

Con lạc đà con suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Ok, tại sao chân chúng ta dài và chân chúng ta tròn?’

Người mẹ trả lời: ‘Chúng dễ đi trong sa mạc.’

Sau một nhịp, con lạc đà hỏi: ‘Tại sao lông mi của chúng ta dài? Đôi khi chúng khiến con không nhìn thấy!’

Người mẹ trả lời: ‘Đôi lông mi dày dài đó bảo vệ đôi mắt khỏi cát sa mạc khi gió thổi mạnh?’

Bé lạc đà suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều và nói: ‘Con hiểu rồi. Cái bướu là để chứa nước khi chúng ta ở trong sa mạc, đôi chân để đi qua sa mạc và đôi mắt này bảo vệ mắt khỏi sa mạc vậy thì tại sao chúng ta lại ở trng **Sở thú?**’

86. Luôn luôn nói sự thật

Một ngày nọ, Nhà vua đến khu vườn của mình và nhìn thấy những cái cây, bụi cây và hoa khô héo.

Một cây sồi cho biết nó chết vì nó không thể cao bằng cây thông.

Một cây thông đang rơi xuống vì nó không thể cho nho như một cây nho.

Trong khi đó, cây nho đang chết vì nó không thể nở như hoa hồng.

Nhưng chẳng mấy chốc, nhà vua đã tìm thấy một loại cây duy nhất, làm hài lòng ngài vô cùng.

Nhà vua hỏi:

– Tất cả cây và hoa ở đây đang héo còn người thì đang tươi tốt, tại sao?

– Tôi nghĩ nó đến một cách tự nhiên. Ông đã gieo tôi, vì đó là mong muốn của ông và là sự lựa chọn của ông. Nếu ông muốn trồng một cây sồi, nho hoặc hoa hồng, ông sẽ trồng chúng. Và tôi không thể là gì khác hơn tôi. Vì vậy, tôi cố gắng phát triển những phẩm chất tốt nhất của tôi.

87. Cuộc sống hôn nhân hạnh phúc

Hai gia đình sống gần đó. Một gia đình đã cãi nhau liên tục và một gia đình khác sống lặng lẽ và thân thiện.

Một ngày nọ, cảm thấy ghen tị với bầu không khí tốt đẹp nảy nở trong gia đình hàng xóm, vợ nói với chồng:

– Đi đến hàng xóm và xem những gì họ đang làm cho hạnh phúc như vậy.

Người chồng đến, trốn và bắt đầu xem. Anh thấy một người phụ nữ đang lau sàn nhà trong phòng. Đột nhiên, một cái gì đó làm cô mất tập trung, và cô chạy vào bếp. Lúc đó chồng cô vội chạy vào phòng. Anh ta không chú ý đến xô nước, thỉnh thoảng đá nó, nên nước tràn ra.

Sau đó, vợ anh quay lại từ bếp và nói:

- Tôi xin lỗi, em yêu, đó là lỗi của anh vì em đã không tháo cái xô ra khỏi đèo.
- Không, tôi xin lỗi, em yêu, đó là lỗi của tôi, vì tôi đã không nhận ra điều đó.

Người đàn ông trở về nhà, nơi người vợ hỏi anh ta:

- Anh có hiểu lý do hạnh phúc của họ không?
- Anh đoán rằng anh đã hiểu. Em thấy đấy, chúng ta luôn tìm cách trở nên đúng đắn, trong khi mỗi người trong số họ tự nhận sai về phía mình.

88. Vấn đề ưu tiên của bạn

Hãy tưởng tượng bạn có một tài khoản ngân hàng gửi 86.400 đô la mỗi sáng. Tài khoản không có số dư từ ngày này sang ngày khác, cho phép bạn không giữ số dư tiền mặt và mỗi buổi tối sẽ hủy bỏ bất kỳ phần nào trong số tiền bạn đã không sử dụng trong ngày. Bạn sẽ làm gì? Rút ra mỗi đô la mỗi ngày!

Tất cả chúng ta đều có một ngân hàng như vậy. Tên của nó là Thời gian. Mỗi buổi sáng, nó ghi có cho bạn 86.400 giây.

Mỗi đêm nó viết tắt, như bị mất, bất cứ lúc nào bạn đã thất bại trong việc sử dụng một cách khôn ngoan. Nó mang không cân bằng từ ngày này sang ngày khác.

Nó cho phép không thấu chi để bạn không thể tự vay hoặc sử dụng nhiều thời gian hơn bạn có. Mỗi ngày, tài khoản bắt đầu mới. Mỗi đêm, nó phá hủy một thời gian không sử dụng. Nếu bạn không sử dụng tiền gửi trong ngày, đó là mất mát của bạn và bạn không thể kháng cáo để lấy lại.

Không bao giờ có thời gian vay. Bạn không thể vay tiền vào thời gian của bạn hoặc chống lại người khác. Thời gian bạn có là thời gian bạn có và đó là điều đó.

Quản lý thời gian là của bạn để quyết định cách bạn sử dụng thời gian, giống như với tiền bạn quyết định cách bạn tiêu tiền.

Không bao giờ là trường hợp chúng ta không có đủ thời gian để làm việc, mà là trường hợp chúng ta có muốn làm chúng hay không và chúng nằm trong ưu tiên của chúng ta.

89. Con điều và sợi chỉ

Có lần hai cha con đi dự lễ hội thả điều. Cậu con trai trở nên rất hạnh phúc khi nhìn thấy bầu trời đầy điều đầy màu sắc. Cậu cũng yêu cầu cha mình lấy cho anh ta một con điều và một sợi chỉ bằng một con lặn để anh ta cũng có thể thả điều.

Con trai ông bắt đầu thả điều. Chẳng mấy chốc, con điều của anh vươn cao trên bầu trời. Một lúc sau, con trai nói: ‘Cha, đừng như sợi chỉ đang ngăn không cho con điều bay cao hơn, chúng ta có thể cắt chỉ để điều bay tự do không?’

Người cha cắt chỉ từ một con lặn. Con điều bắt đầu đi lên cao hơn một chút. Điều đó làm cho một đứa con trai rất hạnh phúc.

Nhưng rồi, dần dần, con điều bắt đầu rơi xuống. Và, chẳng mấy chốc nó rơi xuống sân thượng của tòa nhà vô danh. Đứa con trai ngạc nhiên khi thấy điều này và tìm mọi cách để điều bay cao trở lại nhưng vô vọng. Cậu hỏi cha: ‘Cha, con nghĩ rằng sau khi cắt đứt sợi chỉ, con điều có thể tự do bay cao hơn. Nhưng tại sao nó lại rơi xuống?’

Cha giải thích: ‘Con trai, ở đỉnh cao của cuộc sống mà chúng ta đang sống, chúng ta thường nghĩ rằng một số thứ chúng ta bị trói buộc và chúng ngăn cản chúng ta tiến xa hơn. Sợi chỉ không giữ con điều lên cao hơn, nhưng nó giúp nó giữ cao hơn khi gió chậm lại và khi gió nổi lên đã giúp con điều bay lên cao hơn theo hướng thích hợp thông qua sợi chỉ. Và khi ta cắt chỉ, nó rơi xuống mà không có sự hỗ trợ cần thiết’.

90. Thượng đế là người chia bài

Ông Eisenhower là vị tổng thống thứ 34 tuổi của Hoa Kỳ (1890-1969). Thời trẻ, ông thường chơi đánh bài tây với những người trong gia đình.

Có một ngày sau bữa ăn tối, vẫn như thường lệ ông chơi bài với mọi người. Lần đó, ông rất đen đui, bài chia được lần nào cũng rất xấu. Lúc mới chơi ông chỉ hơi hậm hực, nhưng sau đó quả thật là ông không chịu được nữa, nên vẽ mặt lộ rõ sự tức giận.

Mẹ ông ngồi bên cạnh không vừa lòng đã nghiêm mặt nói: “Đã muốn chơi bài thì con phải đánh những quân bài con có trong tay, cho dù bài đẹp hay xấu chứ. Vận đỏ không thể chỉ đến với một mình con được.”

Eisenhower bỏ qua lời nói của mẹ vẫn tức giận bưng bưng. Thế là mẹ ông lại nói tiếp: “Đời người cũng giống như trò chơi đánh bài này, Thượng đế là người chia bài. Cho dù bài của con tốt hay xấu, thì con đều phải cầm lấy, đều phải đối diện với nó. Nếu con làm được, thì chính là con đã khiến con tim nóng nảy của mình trở nên bình tĩnh hơn. Sau đó thì hãy thả lỏng đối diện, chơi bằng những quân bài của mình, cố gắng giành lấy những thành quả tốt nhất. Đánh bài như vậy, sống như vậy thì mới có ý nghĩa con ạ!”

Từ đó trở đi, Eisenhower luôn ghi nhớ lời mẹ dặn, ông luôn khích lệ bản thân mình tích cực mạnh dạn. Cứ như vậy, ông đã tiến bộ từng bước. Ông trở thành hiệu trưởng của một trường trung học, thành chỉ huy quân đồng minh và cuối cùng là trở thành tổng thống của nước Mỹ.

Triết lý và cảm nhận: Khi đối diện với khó khăn và thử thách, than thân trách phận không giải quyết được gì. Tích cực điều chỉnh lại thái độ sống của mình. Dũng cảm nghênh đón những thách thức của đời người và cố gắng hết mình để làm tốt từng việc, đây mới chính là sự lựa chọn hoàn hảo nhất.

91. Kết tinh trí tuệ mọi thời đại

Có một vị quốc vương rất thông minh, ông đã triệu tập các vị quan giỏi của mình lại và giao cho họ nhiệm vụ: “Ta muốn các ngài soạn thảo một bộ “Ghi chép trí tuệ mọi thời đại” để lưu truyền cho con cháu.

Sau khi những vị quan giỏi và nhận lệnh, họ làm việc mà làm việc trong một khoảng thời gian rất dài. Cuối cùng đã hoàn thành bộ sách lớn gồm 12 cuốn. Sau khi lúc quốc vương xem xong liền nói: “Các ngài, ta khẳng định đây là kết tinh của trí tuệ mọi thời đại. Tuy nhiên, nó dày quá, ta e rằng mọi người sẽ không đọc hết nó đâu. Các ngài thử rút gọn nó lại đi!”.

Những vị quan đó lại cố gắng làm việc trong một thời gian dài nữa, sau khi đã rút gọn và lược bỏ bớt, thì còn lại một quyển sách. Tuy nhiên việc quốc vương dài vẫn cho rằng quá dài, lại ra lệnh cho họ tiếp tục rút gọn quyển sách. Những vị quan lại miệt mài làm việc để rút gọn quyển sách đó ngắn bằng một chương, sau đó là một trang, một đoạn, cuối cùng là chỉ còn một câu. Khi vị quốc vương già đọc câu nói đó, ông tỏ ra rất hài lòng, ông nói: “Các ngài đây quả là kết tinh của trí tuệ mọi thời đại. Hơn nữa, một khi tất cả mọi người đều đã biết được đạo lý này, thì phần lớn những vấn đề chúng ta lo lắng đều có thể giải quyết được.”

Câu nói được đúc rút từ một bộ sách đã qua nhiều lần rút gọn, sửa chữa tỉ mỉ đó là: “Trên đời này không có gì là miễn phí”.

Triết lý và cảm nhận: “Trên đời này không có gì là miễn phí”. Cho dù làm gì đi nữa thì cũng cần phải cố gắng. Cho dù muốn đạt được điều gì đi nữa, thì đều phải trả một cái giá cho nó. Không trải qua mưa bão thì sẽ khó mà nhìn thấy được cầu vồng.

92. Thành công là gì?

Có một người, từ nhỏ đến lớn luôn gặp thất bại. Sự thất bại cứ đeo bám anh ta. Anh thấy rằng thượng đế không công bằng, thế là, anh quyết định đi gặp thượng đế hỏi thượng đế rằng: “Thành công là gì?”.

Người đó trèo đèo lội suối, khi anh đến một bờ sông, anh trông thấy một ông lão đang câu cá, liền lại gần và hỏi: “Ông ơi, thành công là gì?”

Ông lão trả lời anh ta rằng: “Thành công chính là ngày nào cũng có thể câu được cá, đó chính là thành công.”

Người thanh niên lại tiếp tục cuộc hành trình của mình. Anh vượt qua sông để vào rừng rậm. Anh gặp một người thợ săn đang rất vội vã đuổi theo con thú mà anh đã bắn trọng thương. Anh liền hỏi: “Theo anh, thành công là gì?”.

Người đàn ông đó liền trả lời anh ta: “Thành công chính là ngày nào cũng có thể săn được mồi, đó chính là thành công.”

Anh ta nghe xong, lại tiếp tục băng qua rừng, băng qua sa mạc, và anh đã tìm được thượng đế, anh ta hỏi: “Thành công là gì thưa ngài?”. Thượng đế trả lời anh rất hiền từ: “Thành công là cuộc sống, kinh nghiệm, là mồ hôi. Chàng trai trẻ, đừng quá chú tâm đến thành công, mà hãy hưởng thụ hành trình đi đến thành công.” Người thanh niên nghe xong, bỗng chốc anh hiểu ra vấn đề, anh liền chào từ biệt Thượng đế và trở về nhà.

Sau khi về đến nhà, anh viết lại tất cả những gì mình nghe thấy, nhìn thấy trên đường đi. Những trang viết của anh được xuất bản thành sách, nhờ vào quyển sách đó mà cuối cùng anh đã có được thành công.

Triết lý và cảm nhận: Có rất nhiều người muốn được thành công nhưng lại không đạt được điều mình muốn. Tại sao vậy? Bởi vì họ không hiểu thì nghiên cứu cuộc về cuộc đời, phải không ngừng bỏ công bỏ sức, không ngừng hành động cụ thể, thì mới có được thành công.

93. Tài sản lớn nhất của con người

Sau khi một đứa trẻ sơ sinh người Thụy Sĩ ra đời, ngay lập tức bệnh viện sẽ đăng ký mã số cho em bé thông qua trang web về hộ tịch. Đồng thời, bệnh viện còn nhập tên tuổi, giới tính, ngày tháng năm sinh, địa chỉ gia đình của đứa trẻ vào cái hộ tịch. Vì thẻ hộ tịch ở Thụy Sĩ theo một mẫu thống nhất cho nên những đứa trẻ sơ sinh cũng sẽ giống như người lớn, có một mục về tài sản.

Có một hacker người Nam Mỹ, anh ta rất ngưỡng mộ chế độ phúc lợi xã hội của Thụy Sĩ, nên rất muốn đăng ký quốc tịch Thụy Sĩ cho đứa con mới chào đời của mình. Thế là anh ta liền xâm nhập vào mạng lưới hộ tịch của Thụy Sĩ thông qua internet và theo yêu cầu trong thẻ hộ tịch, anh điền vào chỗ trống có liên quan. Khi anh điền đến một tài sản, anh viết bằng con số 36 nghìn Franc. Nhìn kiệt tác hoàn hảo của mình, anh chàng hacker này đắc ý vô cùng, và anh ta tự chúc mừng mình từ nay đã có một “đứa con trai người Thụy Sĩ.”

Không ngờ chưa đầy ba ngày sau, tất cả những gì anh ta làm đã bị lộ. Và điều khiến mọi người thấy kỳ lạ là, người phát hiện ra kẻ giả mạo này không phải là một nhân viên quản lý hộ tịch, mà là một người phụ nữ đã có gia đình. Khi đăng ký hộ tịch cho con mình, vô tình bà đã phát hiện ra trong một tài sản của đứa trẻ đăng ký trước đó có điền 36.000 Franc. Bà cảm thấy rất lạ, vì hầu như tất cả những người Thụy Sĩ khi điền vào một tài sản cho đứa con của mình đều viết là “Thời gian”. Họ cho rằng, đối với một đứa trẻ đặc biệt là với một đứa trẻ vừa mới chào đời, tài sản mà nó có chỉ có thể là thời gian mà không phải là bất kỳ thứ gì khác.

Hacker người Nam Mỹ đó không ngờ được rằng anh ta sẽ bị lộ vì một chi tiết nhỏ này. Thật ra, nếu nói anh ta bại lộ vì điền bừa bãi, thì không bằng nói rằng anh ta đã thất bại trong quan niệm về giá trị.

Quan niệm của người Thụy Sĩ về tài sản, thực sự là có gì đó rất độc đáo. Một con người đến với thế giới này, tài sản lớn nhất của người đó là gì? Nói cho cùng thì chính là sinh mệnh của người đó, còn sinh mệnh thì lại được tính bằng thời gian.

Triết lý và cảm nhận: Ban - đặc nói rằng: “Nhìn từ góc độ cá nhân, tài sản lớn nhất mà một người có được chính là thời gian của mình.” Chỉ có những người biết sử dụng tối đa thời gian từng giây từng phút mình có, thì mới có thể thực hiện được giá trị lớn nhất của đời người.

94. Một phút

Nhà giáo dục nổi tiếng Benjamin đã từng nhận được nhiều cuộc điện thoại sinh học của một cậu thanh niên và ông đã đồng ý hẹn thời gian, địa điểm gặp gỡ với anh chàng luôn hướng tới thành công, khao khát được chỉ bảo kia.

Khi cậu thanh niên đến như đã hẹn, cửa phòng của ông Benjamin mở rộng, cảnh tượng trước mắt khiến cậu vô cùng bất ngờ. Căn phòng của ông Benjamin rất bừa bãi, lộn xộn.

Không đợi cậu thanh niên lên tiếng trước bên tâm em đã chào hỏi cậu rằng: “Cậu xem, phòng của tôi bừa bộn quá, cậu hãy chờ bên ngoài một phút, để tôi đi thu dọn lại, rồi hãy vào nhé.” Ông vừa nói, vừa nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Không hết một phút, Benjamin mở cửa phòng ra và ông nhiệt tình mời cậu vào. Lúc đó, trước mắt cậu thanh niên lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác: tất cả đồ đạc trong phòng đều rất ngăn nắp, hơn nữa còn có hai ly rượu vang vừa được rót ra vẫn còn những gợn sóng trong hương thơm nhẹ dịu. Tuy nhiên, không đợi cậu thanh niên hỏi về các vấn đề khó hiểu trong cuộc đời và sự nghiệp. Benjamin đã nói rất khách khí rằng: “Cạn li nào. Cậu có thể đi rồi.”

Cậu thanh niên tay cầm ly rượu và bỗng ngậy người ra, cậu vừa e ngại lại vừa tiếc nuối nói rằng: “Nhưng, tôi... tôi vẫn chưa tỉnh giấc ngài ...”

“Lẽ nào... còn chưa đủ sao?” Benjamin vừa mỉm cười vừa nhìn lướt quanh căn phòng của mình, ông khẽ nói, “Từ lúc cậu vào đây đã có thêm 1 phút.”

“Một phút... một phút...” người thanh niên có vẻ như đang nghĩ ngợi, “Tôi hiểu rồi, ngài đã giúp tôi hiểu được đạo lý sâu sắc là trong phút một phút có thể làm rất nhiều việc, có thể thay đổi rất nhiều.”

Benjamin cười mãn nguyện. Cậu thanh niên uống một hơi cạn hết rượu trong ly, sau khi cảm ơn Benjamin, cậu vui vẻ ra về.

95. Bạn không thể trở lại ngày hôm qua được nữa

Khi Angus học tiểu học thì bà ngoại của cậu qua đời. Angus không thể nào gạt bỏ được sự đau khổ của mình bởi vì lúc còn sống, bà yêu thương cậu nhất. Cậu nhớ bà nên hàng ngày cậu chạy quanh sân vận động của trường rất nhiều vòng, cậu chạy nhiều đến mức mệt ngã xuống sân, cậu úp mặt xuống cỏ và khóc thảm thiết.

Những ngày tháng buồn bã đó kéo dài liên tục trong một thời gian dài, bố mẹ cậu cũng không biết an ủi cậu như thế nào. Họ tự nhủ thà rằng, cứ nói với con trai sự thật là bà ngoại đã ra đi vĩnh viễn không trở về được nữa, còn hơn lừa dối cậu rằng bà đang ngủ, sẽ có một ngày bà tỉnh lại.

“Vĩnh viễn không quay trở lại là thế nào ạ?” Angus hỏi.

Cha cậu nói: “Tất cả mọi thứ theo thời gian, đến vĩnh viễn không quay trở lại nữa, ngày hôm qua của con đã qua đi, nó sẽ mãi là ngày hôm qua, con không thể trở về ngày hôm qua được nữa. Trước đây bố cũng nhỏ như con, bây giờ bố cũng không thể quay về tuổi thơ khi còn nhỏ như con được nữa. Rồi có một ngày con sẽ trưởng thành con cũng sẽ

già như bố rồi có một ngày con sẽ trải qua hết thời gian trong đời của con, thì con cũng sẽ vĩnh viễn ra đi như bà ngoại không bao giờ trở lại.”

Angus càng tuyệt vọng, ngày nào cũng cậu cũng bỏ học về nhà. Khi nhìn mặt trời từ từ chìm xuống dưới gạch ngang cuối chân trời, cậu biết rằng thật sự đã hết một ngày rồi, tuy ngày mai sẽ có một ngày mặt trời mới, nhưng sẽ không bao giờ có lại mặt trời của ngày hôm nay.

Thời gian trôi qua như bay, tâm hồn non nớt của Angus không chỉ lo lắng, mà còn có sự đau khổ. Một ngày nọ, cậu bé vẫn bỏ học về nhà, cậu trông thấy mặt trời sắp lặn, liền hạ quyết tâm rằng: “Mình phải đi về nhà nhanh hơn mặt trời lặn”. Cậu chạy như bay về nhà, khi cậu đứng trước sân thờ đốc, thì mặt trời vẫn còn hé ra một nửa, cậu liền nhảy lên mừng rỡ, hôm đó cậu bé cảm thấy mình đã chạy nhanh hơn mặt trời. Từ hôm sau, cậu thường xuyên chơi trò chơi ấy, có lúc cậu chạy thi với mặt trời, có lúc thì chạy thi với gió Tây Bắc, có lúc cậu hoàn thành bài tập trong 10 ngày mà đáng lẽ phải dùng hết thời gian nghỉ hè mới hoàn thành được. Khi cậu học lên lớp 3, cậu thường xuyên làm bài tập của lớp 5.

Những lần thắng cuộc được thời gian, Angus đã vui đến mức không biết hình dung như thế nào.

Trong 20 năm sau đó, nhờ vậy mà cậu đã gặp nhiều thuận lợi. Tuy cậu biết con người không bao giờ nhanh hơn được thời gian, nhưng con người có thể tận dụng thời gian mà mình vốn có và nếu biết tận dụng có hiệu quả thì lúc có thể nhanh hơn vài bước. Những bước rất nhỏ, nhưng lại có vai trò rất lớn với sự thành công của con người.

Triết lý và cảm nhận: Nếu trong cuộc đời của mình bạn có thể thể hiện tối đa giá trị của mình, thì bạn sẽ không lãng phí một phút giây thời gian nào, vì thời gian tạo ra sinh mệnh. Nếu bạn có ý thức chạy đua với thời gian, thì bạn nhất định sẽ là người chiến thắng.

Triết lý và cảm nhận: Thời gian một phút tuy là rất ngắn nhưng nếu có thể sử dụng nó một cách hợp lý nhất thì nó cũng rất có giá trị. Chỉ cần nắm giữ được từng phút trong cuộc đời mình thì bạn đã nắm giữ được một cuộc đời lý tưởng.

96. Con ếch nghẽn ngãng và bài học mặc kệ những lời đàm tiếu

Một đàn ếch đang di chuyển qua cánh rừng thì 2 con ếch không may bị rơi xuống hố sâu. Những con ếch khác cùng xem cái hố sâu đến chừng nào và kết luận rằng, hố quá

sâu để có thể vượt ra ngoài. Chúng khuyên 2 con ếch kia rằng hãy giữ sức, vì chẳng có hy vọng gì đâu.

Phớt lờ những lời nói đó, 2 con ếch bị rơi xuống hồ vẫn nỗ lực tìm cách nhảy ra khỏi hồ. Những con ếch trên miệng hồ, không những không động viên mà còn khuyên chúng hãy từ bỏ đi.

Một trong 2 con ếch sau vài lần thử nhảy đã kiệt sức và chấp nhận buông xuôi. Trong khi đó, con ếch còn lại càng nhảy càng hăng hơn và cuối cùng nó lấy hết sức nhảy vọt ra khỏi cái hồ.

Khi ra ngoài, những con ếch khác hỏi rằng: "Cậu không nghe thấy chúng tôi nói gì sao?". Con ếch nhỏ đã giải thích rằng, vì nó bị điếc nên nó nghĩ rằng cả đàn ếch đã cổ vũ nó cố gắng nhảy ra ngoài.

Bài học: Những lời nói của người xung quanh có thể tác động to lớn đến cuộc sống bạn, nhưng bạn không nên dành thời gian với những người chỉ biết "hút cạn" nguồn hạnh phúc của mình. Bạn không thể kiểm soát những gì sẽ xảy ra với cuộc đời mình nhưng bạn có thể kiểm soát cách mà bạn phản ứng với thế giới này.

97. Một cân bơ và sự gian dối

Ngày xa xưa, có một người nông dân thường xuyên bán bơ cho người thợ làm bánh. Một ngày, người thợ làm bánh quyết định cân lại số bơ anh ta mua để kiểm tra xem liệu người nông dân có bán chính xác khối lượng bơ anh ta yêu cầu hay không. Anh ta đã phát hiện ra khối lượng bơ không như thỏa thuận thực tế và kiện người nông dân ra tòa.

Quan tòa hỏi người nông dân rằng, anh đã dùng cách gì để cân khối lượng bơ bán ra. Người nông dân trả lời rằng: Thưa ngài, tôi không có dụng cụ đo lường chính xác nào cả, nhưng tôi có thứ để có thể biết được khối lượng bơ.

"Vậy anh đã cân bơ bằng cách nào?".

"Thưa ngài, trước khi anh thợ làm bánh mua bơ của tôi, tôi đang mua 1 cân bánh mì của anh ta, Mỗi ngày, khi anh bán bánh đem bánh mì tới, tôi đặt nó lên bàn cân và đưa lại cho anh ta số bơ có trọng lượng đúng bằng bánh mì. Nếu ai đó gian lận, thì đó chính là anh làm bánh".

Bài học: Bạn sẽ nhận lại những gì bạn cho đi. Sự gian dối sẽ được đáp trả bằng sự gian dối gấp nhiều lần.

98. Hòn đá tảng giữa đường và phần thưởng dành cho những người vượt qua trở ngại

Ở một vương quốc nọ, đức vua muốn thử lòng người nên đã sai người đặt một tảng đá to ở giữa một con đường nhiều người qua lại. Sau đó, nhà vua đóng giả người thường để quan sát xem ai sẽ là người dịch chuyển tảng đá khỏi con đường. Rất nhiều thương gia giàu có, cận thần của nhà vua đã đi qua con đường nhưng họ chỉ đi vòng qua hòn đá.

Thậm chí, nhiều người còn đổ lỗi cho nhà vua vì không có biện pháp giữ cho đường sá thông thoáng, nhưng không ai làm bất cứ điều gì để giải quyết vấn đề.

Một ngày nọ, một người nông dân mang rau ra chợ bán. Khi đến gần tảng đá, anh ta đã đặt gánh rau xuống và cố gắng tìm cách đẩy hòn đá ra khỏi vị trí án ngưỡng trên đường. Sau khi đẩy được hòn đá đi, anh nông dân phát hiện một chiếc túi đựng rất nhiều tiền vàng và một bức thư của nhà vua nhắn rằng: Vàng trong túi dành cho người đã loại bỏ tảng đá ra khỏi con đường.

Bài học: Mọi trở ngại chúng ta gặp đều là cơ hội để cải thiện bản thân. Trong khi những người lười biếng than phiền thì những người khác đang tạo ra cơ hội bằng trái tim nhân hậu, lòng hảo tâm và sẵn sàng làm mọi thứ.

99. Cái kén và con bướm

Một người đàn ông tìm thấy một cái kén của sâu bướm. Con sâu dường như đang cố gắng để chui ra khỏi kén. Người đàn ông ngồi xuống và quan sát cái kén suốt hàng giờ nhưng dường như con sâu bướm phải vật lộn rất vất vả mà chỉ tạo ra được một chiếc lỗ nhỏ xíu. Đột nhiên nó dừng lại và dường như kiệt sức, bết tắc.

Người đàn ông quyết định giúp con bướm có thể chui ra ngoài bằng cách dùng kéo cắt lỗ trên chiếc kén rộng thêm một chút nữa. Sau đó, con bướm nhỏ đã có thể thoát ra khỏi kén dễ dàng hơn nhưng cơ thể nó dường như yếu ớt, đôi cánh rúm rỏ.

Người đàn ông vẫn ở đó, chờ cho đôi cánh bướm có thể dang rộng và con bướm bay lên. Tuy nhiên, điều đó không bao giờ xảy ra. Con bướm sẽ chỉ có thể sống phần đời còn lại bằng cách bò với cơ thể khuyết tật và đôi cánh rúm rỏ. Nó không bao giờ có thể bay,

Mặc dù, người đàn ông có lòng tốt, nhưng anh ta không hiểu quy luật của tự nhiên. cái kén chật hẹp là thử thách để sâu có thể hóa bướm. Chỉ có tự mình nỗ lực thoát khỏi cái kén, chất lỏng trong cơ thể sâu mới chuyển hết sang đôi cánh, giúp nó có thể bay tự do.

Bài học: Cuộc chiến với cuộc sống giúp chúng ta phát triển sức mạnh. Không đấu tranh, chúng ta không bao giờ trưởng thành và mạnh mẽ hơn. Tự mình giải quyết các vấn đề,

không dựa dẫm vào người khác là điều rất quan trọng để bạn có thể vững vàng trong cuộc sống.

100. Ít người vui khi nghe 1 câu chuyện cười nhiều lần

Mọi người trong một ngôi làng thường tìm đến một nhà thông thái để xin lời khuyên về các vấn đề trong cuộc sống. Nhiều người đến nhiều lần để than phiền về cùng một vấn đề trong cuộc sống. Một ngày, nhà thông thái quyết định kể 1 câu chuyện cười và khiến tất mọi người cười phá lên.

Vài phút sau, ông kể lại câu chuyện cười đó 1 lần nữa nhưng chỉ có một vài người mỉm cười.

Sau đó, nhà thông thái kể lại câu chuyện lần thứ 3, nhưng không còn ai cười nữa.

Lúc đó, ông mới mỉm cười nói rằng: Bạn không thể cười khi nghe 1 câu chuyện cười 3 lần. Vậy tại sao bạn lại khóc vì cùng 1 vấn đề nhiều lần như vậy?

Bài học: Lo lắng, sợ hãi không giải quyết được vấn đề, nó chỉ khiến bạn lãng phí thời gian và năng lượng.

101. Theo đuổi hạnh phúc

Một người đàn ông già sống trong ngôi làng nhỏ, cả làng cảm thấy phiền vì ông ta luôn phàn nàn, khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy tâm trạng u ám. Càng ngày, ông ta càng khiến mọi người xung quanh khó chịu. Ông luôn khiến những người gặp mặt ông cảm thấy bất hạnh. Vì thế, tất cả người trong làng đều cố gắng hết sức để tránh đối mặt với ông ta.

Nhưng một ngày nọ, khi ông già bước sang tuổi 80, mọi người ngạc nhiên bởi tin đồn: "Hôm nay là một ngày hạnh phúc với ông già. Ông không phàn nàn bất cứ điều gì. Ông không hề nhăn nhó, thậm chí còn cười tươi rất nhiều".

Dân làng tụ tập quanh người đàn ông và hỏi: "Điều gì đã xảy ra với ông thế?".

"Không có gì đặc biệt cả. 80 năm qua tôi đã cố gắng theo đuổi hạnh phúc nhưng không có tác dụng gì cả. Tôi vừa quyết định sống mà không cần có hạnh phúc, chỉ cần

tận hưởng hiện tại thôi. Thật ngạc nhiên, đó cũng là lúc tôi cảm thấy hạnh phúc nhất từ trước đến giờ".

Bài học: Đừng theo đuổi hạnh phúc. Cứ tận hưởng cuộc sống của bạn, hạnh phúc sẽ tự tìm đến.

